

*MASTER
NEGATIVE
NO. 91-80338-18*

MICROFILMED 1991

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES/NEW YORK

as part of the
“Foundations of Western Civilization Preservation Project”

Funded by the
NATIONAL ENDOWMENT FOR THE HUMANITIES

Reproductions may not be made without permission from
Columbia University Library

COPYRIGHT STATEMENT

The copyright law of the United States -- Title 17, United States Code -- concerns the making of photocopies or other reproductions of copyrighted material...

Columbia University Library reserves the right to refuse to accept a copy order if, in its judgement, fulfillment of the order would involve violation of the copyright law.

AUTHOR:

SCHNORR VON CAROLS-
FELD, FRANZ

TITLE:

VERBORUM COLLOCA-
TIO HOMERICA

PLACE:

BEROLINI

DATE:

[1864]

Master Negative #

91-80338-18

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

88HE

C22

Schnorr von Carolsfeld, Franz Leopold Friedrich
Gustav, 1842-1915.

Verborum collocatio Homerica quas habeat leges
et qua utatur libertate. Dissertatio inauguralis
quam ... publice defendet auctor Franciscus
Schnorr de Carolsfeld ... Berolini, Schade,
[1864]

90 p. 19 $\frac{1}{2}$ cm.

Thesis, Berlin, 1864.

375575

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35 mm

REDUCTION RATIO: 11x

IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB

DATE FILMED: 11.27.1991

INITIALS Emilian

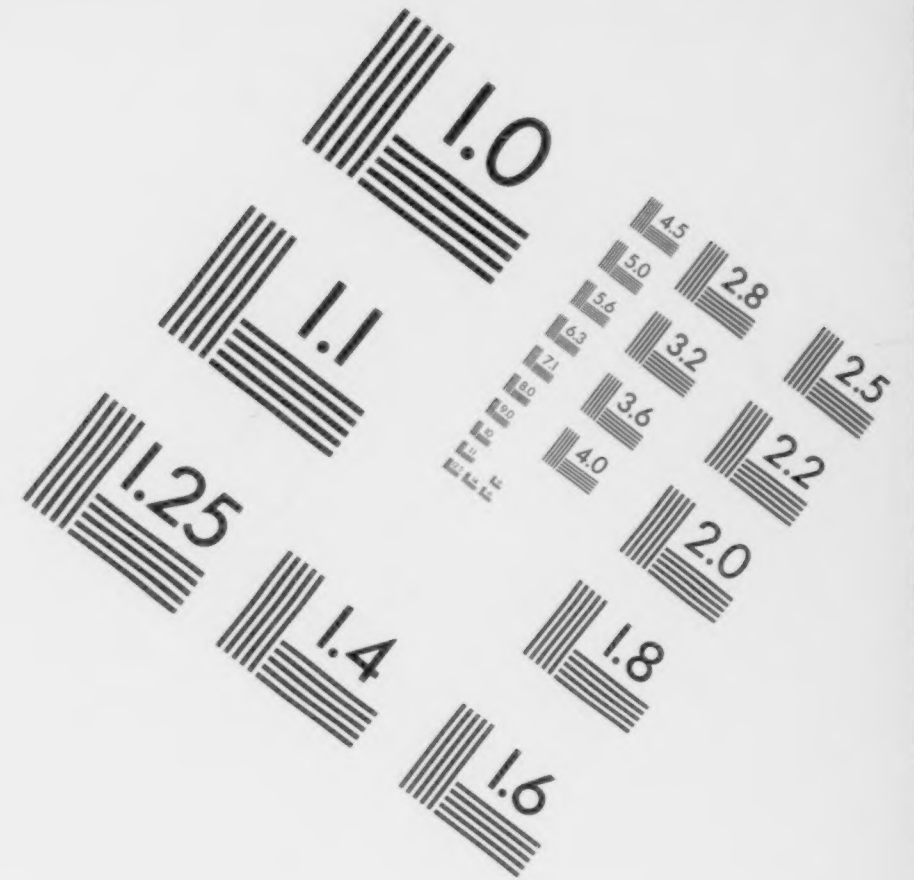
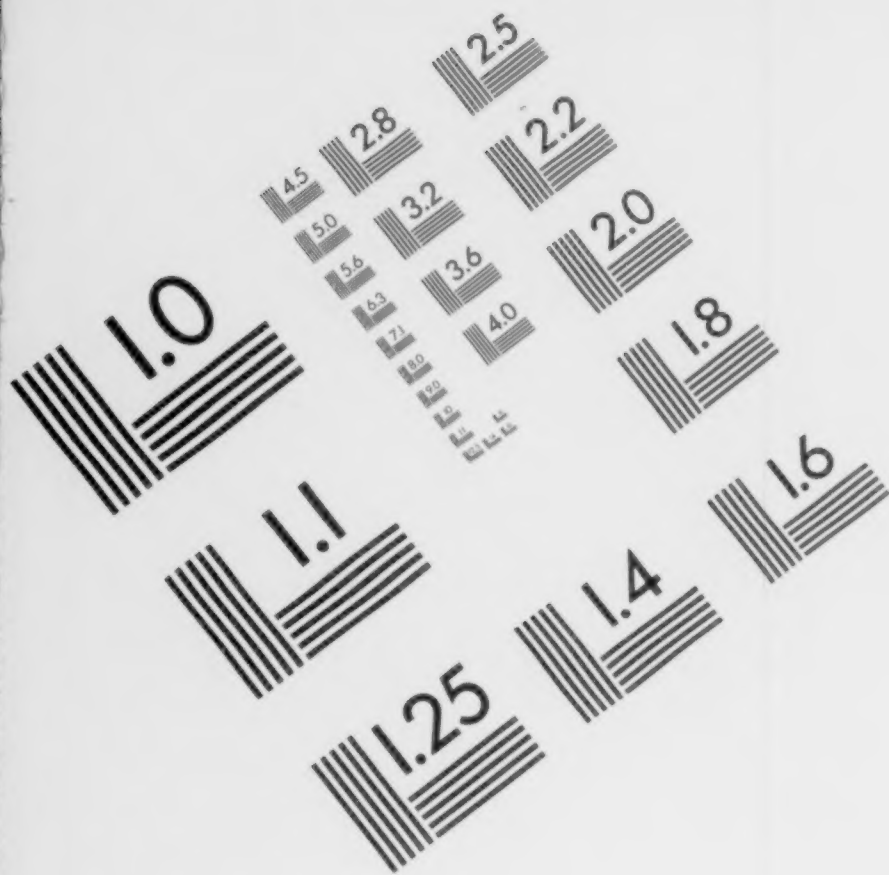
FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

AIM

Association for Information and Image Management

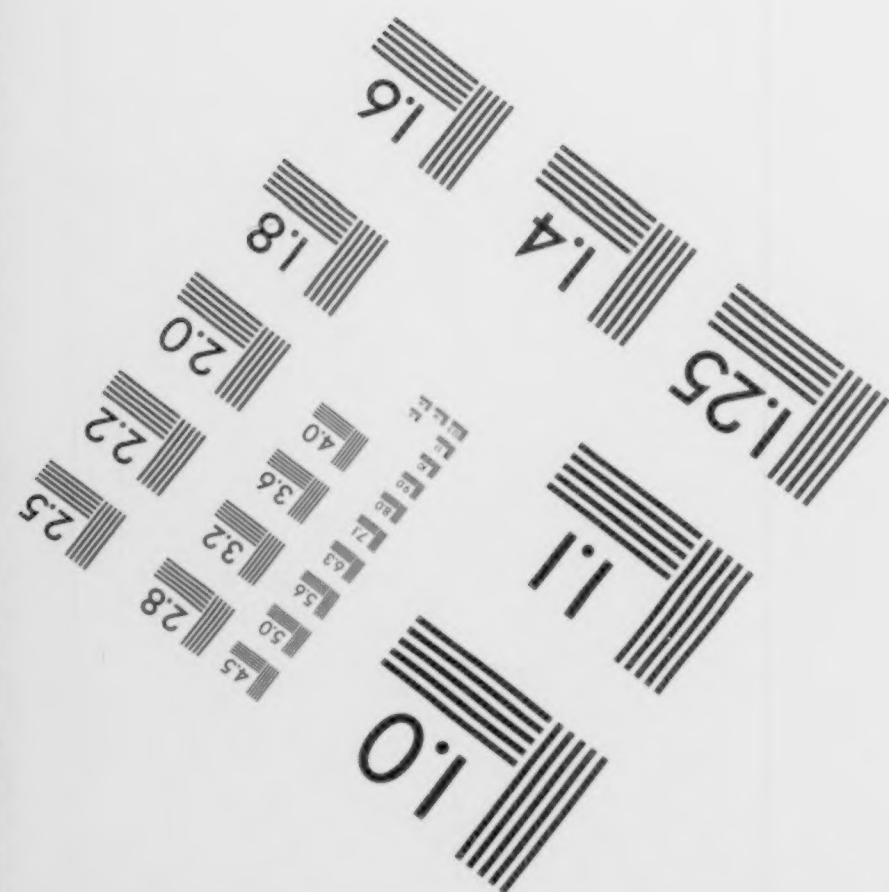
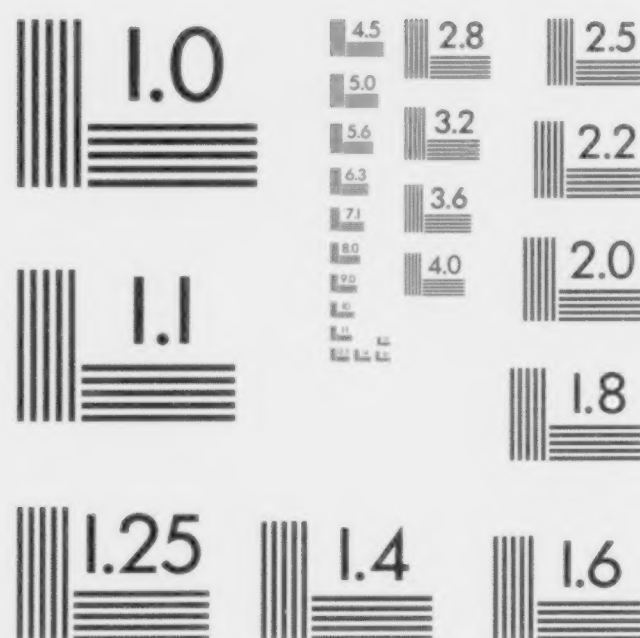
1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910
301/587-8202

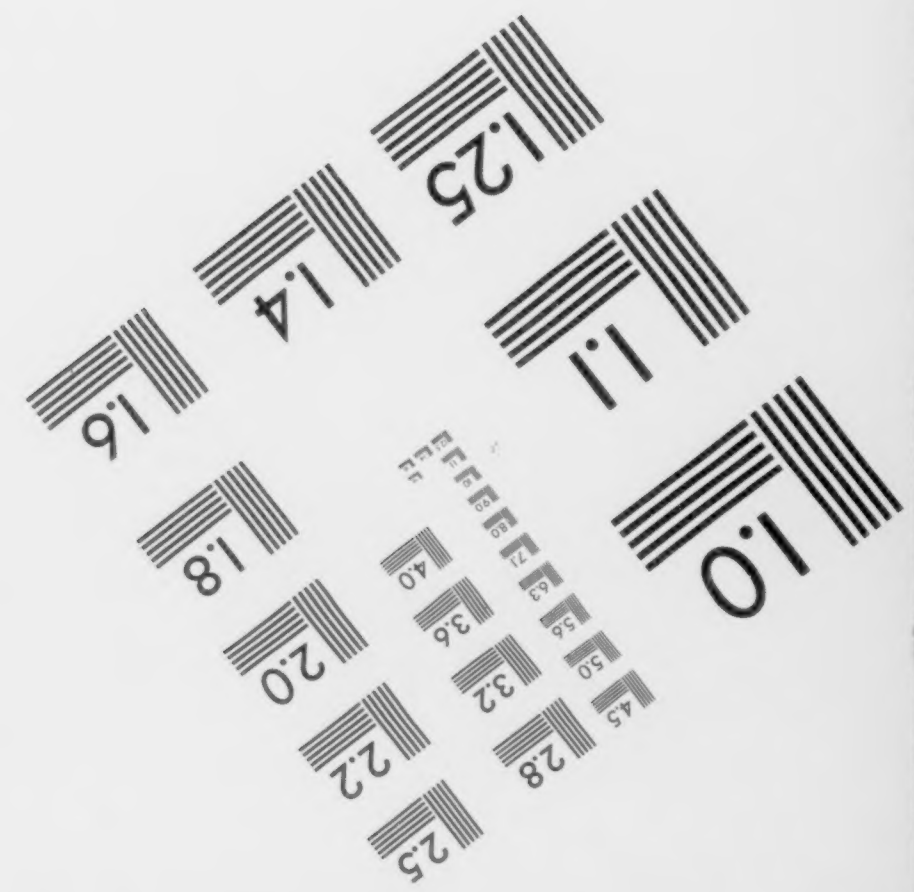
Centimeter

Inches

MANUFACTURED TO AIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

Class

88HE

Book

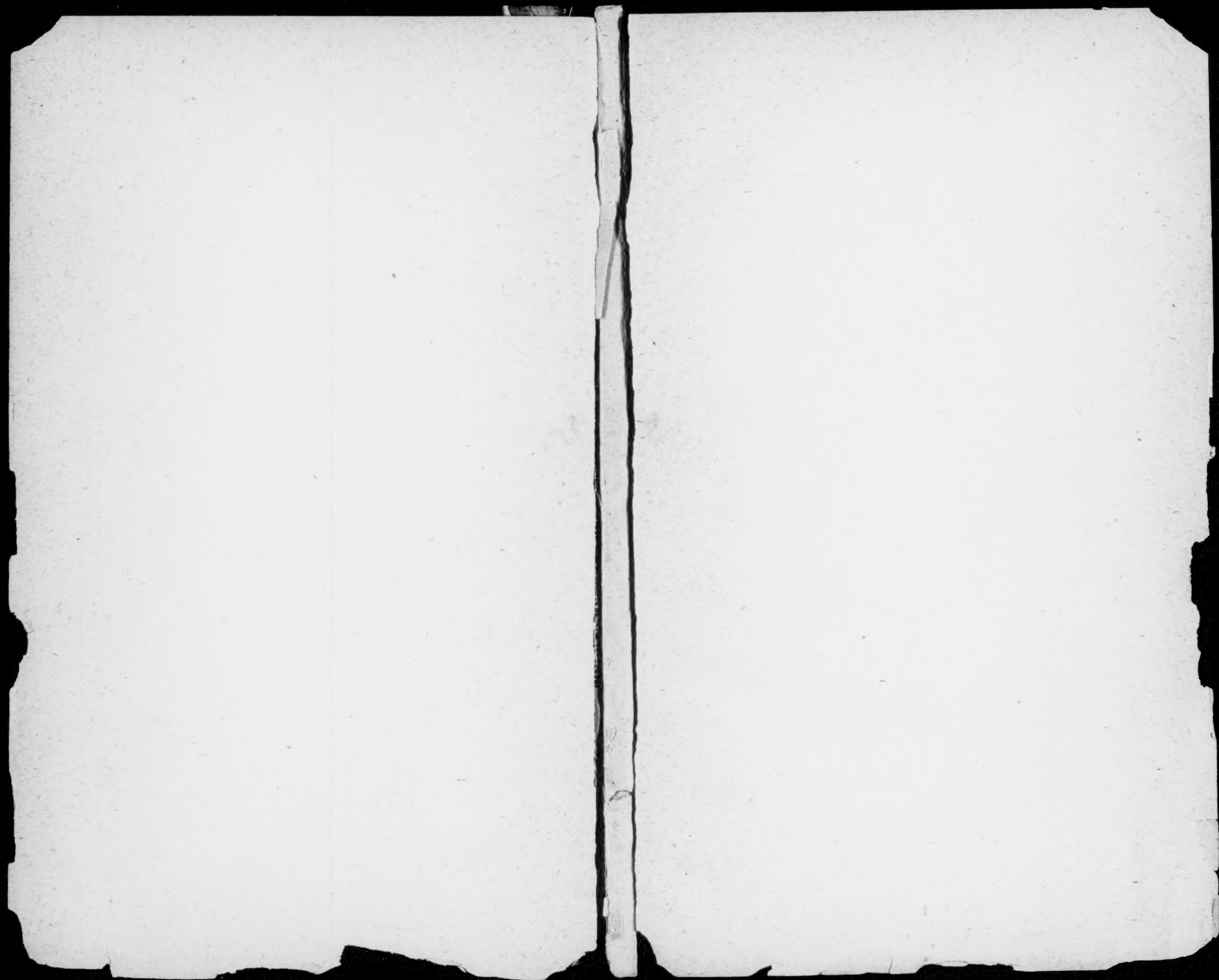
C22

Madison Ave. and 49th Street, New York.

Beside the main topic, this book also treats of

Subject No.	On page	Subject No.	On page
883			
486			

VERBORUM COLLOCATIO HOMERICA
QUAS HABEAT LEGES
ET QUA UTATUR LIBERTATE.

DISSERTATIO INAUGURALIS
QUAM
CONSENSU ET AUCTORITATE
AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS
IN
ALMA LITTERARUM UNIVERSITATE
FRIDERICA GUILIELMA
AD
SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES
RITE CAPESSENDOS
DIE VI. M. FEBRUARII A. MDCCCLXIV.
H. L. Q. S.
PUBLICE DEFENDET
AUCTOR
FRANCISCUS SCHNORR DE CAROLSFELD
MONACENSIS.

ADVERSARIORUM PARTES SUSCIPIENT:

D. PEIPERS, PHIL. DR.
A. RIESE, PHIL. DR.
A. SCHNIEWIND, PHIL. CAND.

BEROLINI
TYPIS EXPRESSIT GUSTAVUS SCHADE.

Feb 27, 1922 E M

IOANNI CLASSENO

ALFREDO FLECKEISENO

VIRIS HUMANISSIMIS

COLENDIS PIE ET CULTIS

5188

Legum earum omnium, quae spectant ad verborum collocationem, in prosa oratione genera sunt duo. Alterum genus est, quod constat legibus grammaticis, alterum, quod legibus rhetoricis. Sed in poësi accedunt ad leges grammaticas metricae, quae in verborum collocatione vim habeant, ad leges rhetoricas poëticae. His igitur finibus comprehendenda esse puto, quae de collocatione verborum Homerica dicenda sint, ut agam primum de legibus grammaticis et metricis eis, quae in verborum collocatione valeant, deinde de legibus rhetoricis et poëticis.

I.

DE VERBORUM COLLOCATIONIS HOMERICA LEGIBUS GRAMMATICIS.

1. *De figura καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος.*

Duplices accusativos ex figura, quam dicunt καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος, usurpatos quum etiam apud posterioris aetatis poëtas reperiri constet (cf. Alc. 17. Ἔρος με δαῦτε Κύπριδος ἔκατι Γλυκὺς κατεΐβων καρδίαν λαίνει. Soph. O. C. 113. καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα κρύψον κατ' ἄλσος. Eur. Hec. 812. ποῦ μ' ὑπεξάγεις

πόδα) creberrimos esse notum est apud Homerum. Nec desunt epicae dicendi formulae crebro repetitae, quibus iste usus Homericus nobis familiarior fiat. Quarum in numero est illud: ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψε, κύσσε δέ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ Χεῖράς τ' ἄμφοτέρας. Ut in his exemplis Homericis, sic in plerisque duo obiecta, pari ratione cum verbo coniuncta, inter se nullo conexa vinculo, ita se excipiunt, ut secundo corporis pars vel simile quid definiatur. cf. J. XX 44. Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπὲρ γυῖα ἕκαστον. O. XIX 356. ἦ σε πόδας νύψει. XI 578. γυῖπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἥπαρ ἔκειρον. — XVIII 391. ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας. J. II 171. ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἴκανε. — V 98. καὶ βάλ' ἐπαΐσσοντα τυχῶν κατὰ δεξιὸν ὦμον Θώρηκος γύαλον. XII 400. τὸν δ' — Τεῦκρος — βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαινόν. In tribus obiectis, quae non inter se conexa sint, non puto usu venire figuram καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος. Neque enim in eo versu Homericō, quem huius rei testem affert Bekkerus (Monatsber. d. Berlin. Akad. 1860. p. 98 not. = Homer. Blätter p. 165). J. XXI 123. ἐνταυθοῖ νῦν κείσομετ' ἰχθύσιν, οἳ σ' ὠτειλὴν Αἴμ' ἀπολιχμήσονται accusativos σέ, ὠτειλὴν, αἶμα paris iudicandum est esse potestatis, sed alia ratione σέ et ὠτειλὴν, alia αἶμα ad verbum ἀπολιχμήσονται pertinet. Nam de corpore sive vulnere corporis pisces sanguinem delingunt. Σέ et ὠτειλὴν locum tenent eius, quod dici solet „äusseres Objekt“, αἶμα eius, quod „inneres Objekt.“

Quomodo nata sit figura καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος,

ex usu Homericō luculentissime apparet. Hermannus quidem ortam eam esse putat ex aliqua synchysi. cf. ad Vig. p. 882. „Latissime patet in accusativo illa duarum loquutionum confusio. Pauca de plurimis exempla afferam: τὸν δὲ σκότος ὅσσε' ἐκάλυψε, quod compositum est ex his: τὸν δὲ σκότος ἐκάλυψε et τοῦ δὲ ὅσσε σκότος ἐκάλυπεν.“ Possit videri secundus accusativus ea vi uti, quae in his est accusativi: J. V 284. βέβληται κενεῶνα. XX 480. χεῖρα βαρυνθείς. O. XXII 406. Ὀδυσσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας. Sed secundum nomen additum esse epexegetice (cf. Thiersch, Grammat. p. 468) eodem modo atque in illis: J. IX 547. ἦ δ' ἄμφ' αὐτῷ (sc. σὺ) θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτὴν Ἀμφὶ σὺς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήεντι. VIII 48. Ἴδην δ' ἴκανε πολυπίδακα μητέρα θηρῶν Γάργαραν. XIV 227. Σεύατ' ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν ὄρεα νιφόεντα Ἀκροτάτας κορυφάς. XXI 37. ὁ δ' ἐρινεὸν ὄξεϊ χαλκῷ Τάμνε νέους ὀρπηκας, ἦν' ἄρματος ἄντυγες εἶεν et Aristarchus videtur vidisse (cf. Merkel, Prolegom. Apoll. Rh. p. 90) et inde apparet, quod in loco secundo id maxime ponitur apud Homerum, quo addito res accuratius definitur. Siquidem in illa figura id quod ad totum spectet, praecedere, id quod ad certam partem, sequi sexcenties videmus. (cf. J. La Roche, Homerische Studien. Wien 1861 p. 225). Ne vero dicam semper praecedere id quod ad totum spectet, prohibent hi duo loci: O. XX 286. ὄφρ' εἴ μᾶλλον Διὶ ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα et J. XXI 180. Γαστέρα γάρ μιν ἔτιψε παρ' ὀμφαλόν, quorum alter quum ab legibus sermonis Homericī tum ab eo versu, qui legitur: O.

XVIII 348. ὅφρ' ἔτι μᾶλλον Λύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος discrepat (cf. J. Bekker, über das zwanzigste Buch der Odyssee. Monatsber. 1853 p. 643 sq. = Homer. Bl. p. 123 seq.), alter ad eam partem libri XXI pertinet, qua Hoffmannus carmen recentius cum antiquiore coniunctum esse existimat (cf. Quaestt. Hom. II p. 245 seq. 247 not.). Posterioris aetatis poëtae partim ab usu Homero deflexerunt: et Hesiodus Sc. Herc. 41. τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἶνυτο ποιμένα λαῶν (in hoc loco Hesiodi: Theog. 567 seq. δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν || Ζῆν' ὑψιβρεμέτην, ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ non certa est lectio) et Sophocles Oed. C. 314. κρατὶ δ' ἡλιοστερῆς κυνῇ πρόσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμπέχει et Aristophanes Lysistr. 542. οὐδὲ γόνατα κόπος ἔλοι με καματηρὸς ἄν. Ei vero poëtae, qui toti pendent ab Homero, etiam in usu figurae καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος Homerum sequuntur: certe Apollonius Rhodius hoc uno versu id, quod ad totum spectat, non in priore loco posuit: IV 724. ἧ γὰρ ὀνείρων Μνηστὶς ἀεικέλη δύνεν φρένας ὀρμαίνουσας, nisi hunc ipsum versum ex codice Laurentiano, qui praebet ὀρμαίνουσα et ascriptum ὀφραίνουσα, erit, qui ad consuetudinis normam redigere possit, vel haec emendatio vera habenda est: δύν' ἐς φρένας ὀρμαίνουσας.

2. De dativis duplicibus ad similitudinem figurae καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος coniunctis.

Quam legem apud Homerum in figura καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος usu venire demonstravimus, eadem ad alia quaedam pertinet, quae naturae sunt similis. Ac

proxime quidem ad similitudinem figurae καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος accedunt duplices dativi (cf. J. La Roche, Homerische Studien. Wien 1861 p. 225. Bekker, Homerische Blätter p. 292 seq.) in eis, quae sunt: J. II 259. μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπέη. 451. ἐν δὲ σθένος ὥρσεν ἐκάστω Καρδίη. VIII 129. δίδου δέ οἱ ἦνία χερσίν. XVIII 103. σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χεῖρ. 375. Χρύσεια δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἐκάστω πνυθμένι θῆκεν. O. XII 266. καὶ μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ. XVII 4. ὁ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. VI 235. Ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις. XXIII 146. Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστεναχίζετο ποσσίν. (cf. Eur. Troad. 635. ὥς σοι τέρψιν ἐμβάλω φρενί). Quorum in numerum referendum esse illud crebro repetitum: ἐν δ' ἄρα οἱ φῦ χεῖρ. defendendum mihi est contra Bekkerum (Monatsber. 1860 p. 171 = Homer. Blätt. p. 183 seq.) aliosque (velut Ameisium O. II 302) qui statuunt χεῖρ. dativum esse, qui dicatur instrumenti. Bekkerus affert O. XXIV 410. ὥς δ' αὐτως παῖδες Δολίου κλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα Δεικανόωντ' ἐπέεσσι καὶ ἐν χεῖρεσσι φύοντο, ubi pluralem χεῖρεσσι dicit usurpatum videri de filiorum Dolii manibus. Sed vide ne poëta dixerit filios Dolii undique circumstantes consalutasse manusque ambas tenuisse Ulixis. cf. O. XXII 499. καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους Χεῖράς τ' αἰνύμεναι. Nam si dativum sumpseris esse instrumentalem, neque O. X 397. ἔγνωσαν δ' ἐμὲ κείνοι, ἔφυν δ' ἐν χερσὶν ἕκαστος habebis, ut defendas pluralem χερσίν (et collocata esset in eo loco praepositio monosyllaba tmesi disiuncta post verbum, quod demonstrabo ab Homero non admitti) neque

Theocr. Id. XIII 47. *ταὶ δ' ἐν χειρὶ πᾶσαι ἔφρυσαν*, ut singularem *χειρί*. Conlatis eis, quae sunt: J. V 30. *Χειρὸς ἐλοῦσ' ἐπέεσσι προσήνδα*. O. III 374. *Τηλεμάχου δ' ἔλε χεῖρα ἔπος τ' ἔφαι*. XVIII 258. *δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἐλὼν ἐμὲ χεῖρα προσήνδα*, ὁδὰξ ἐν χεῖλεσι φύντες propius puto videbuntur ad verum accedere, qui in illo: *ἐν δ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ* dativos οἱ et *χειρὶ* paris iudicant esse potestatis (cf. Hoffmann, über *ἀμφί* in der Ilias p. 15). In eiusmodi dativis duplicibus is, qui ad totum spectat, adeo priorem locum obtinere solet, ut hi duo versus ab ea consuetudine discrepent: O. XXIII 207. *ἀμφὶ δὲ χεῖρας* || *Δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆϊ, κάρη δ' ἔκυσ' ἦδὲ προσήνδα*. (cf. Eurip. Phoen. 165. *περὶ δ' ὠλένας Δέρα φιλιότα βάλοιμι χρόνῳ Φυγάδα μέλεον*) et J. XV 451. *Ἀνχένι γὰρ οἱ ὀπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός*. Atque in Odysseae versu offensio eo minuitur, quod dativus *δειρῇ* pertinet ad adverbium *ἀμφί*. cf. J. VI 509. *ἀμφὶ δὲ χαῖται* || *Ὠμοῖς ἀΐσσονται*. Hoffmann l. d. p. 20. In altero vero versu: *ἀνχένι γὰρ οἱ ὀπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός* iam Alexandrini (in his Aristarchus) offenderunt, vel propterea quod ex aliis consutus esse videbatur vel propter sententiam eo expressam. (cf. Spitzn. ad h. l.) Quorum alii versus 449—451 spurios esse iudicabant, alii loco eius, quod est *ὀπισθεν*, *πρόσθεν* (quod recepit Bekkerus) rescribendum esse censebant, quamquam illud *πρόσθε* neque si de loco dictum accipias, bene coniungi cum vocabulo *ανχήν* (cf. J. XIII 289. *οὐκ ἂν ἐν ανχέν' ὀπισθε πέσοι βέλος οὐδ' ἐνὶ νώτῳ*. 546. *ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν Ἥτ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς ανχέν' ἰκάνει*) neque si de tempore, bene

ab ineunte sententia removeri videtur iudicandum esse. In eo Iliadis loco, qui est: VII 31. *ἐπεὶ ὥς φίλον ἔπλετο θυμῷ Ὑμῖν ἀθανάτησι*, *θυμῷ* dictum est pro *ἐν θυμῷ*.

Longius absunt ab similitudine figurae *καθ' ὅλον* καὶ *κατὰ μέρος* dativi duplices ei, qui insunt in his: J. V 116. *εἴ ποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης*. XVII 195. *ἃ οἱ θεοὶ Οὐρανίῳ πατρὶ φίλῳ ἔπορον*. O. IV 771. *ὃ οἱ φόνος νῦν τέτυκται*. II 45. *ὃ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ*. III 208. *Ἄλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον Πατρί τ' ἐμῷ καὶ ἐμοί*. XI 112. *τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον Νηϊ τε καὶ ἐτάροις*: quippe in quibus appareat, non prorsus eodem modo dativum utrumque ad verbum pertinere (cf. Nitzsch, O. II 50). Tamen restat hoc similitudinis, quod casuum geminatione distrahuntur, puae aptissime cohaereant, eademque lege haec casuum geminatio obstricta est atque figura *καθ' ὅλον* καὶ *κατὰ μέρος*. Nam dativus pronominis, qui id quodammodo continet, quod ad totum spectat, praecedere solet. Et qui versus non congruit cum hac lege, O. II 50. *Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελούσῃ*, in eo Scholia testantur de hac lectione: *Μητρί τ' ἐμῇ*, quam ne veram iudicemus neque prohibet coniunctio *τέ* per eam inlata (convenit enim illi loco, quum hoc praecedat: *ὃ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ Δοιά· τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὃς ποί' — Νῦν δ' αὖ καὶ πολὺ μείζον, ὃ δὲ τάχα οἶκον ἅπαντα Πάγχυ διαρῥαίσει, βίον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει*) neque dubitatio ex criticis rationibus petita impedit, quum constet, quam saepe dativus pronominis personalis pronominis possessivi locum occupaverit in codi-

cibus Homericis. (cf. Bekker, Ien. Littztg. 1809 p. 156 sq. = Homer. Blätt. p. 72 seq.) Itaque accedit ea lex, qua usum figurae καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος similisque dicendi generis teneri apparet, ad ea, ex quibus inter- nosci possit praepositio coniuncta cum nomine aliquo ab ea, quae ad verbum pertinet. Ea enim lex pro- hibet, ne in eis, quae sunt: J. VIII 218. εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη. V 513. καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν. X 528. Τυδείδης δὲ — || Ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσῆϊ τίθει tmesin inesse statuamus.

Ad communem sermonis Graeci usum haec pertinent Homérica: O. VII 129. Ἐν δὲ δῶα κρῆναι, ἣ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα σκίδνεται, ἣ δ' ἐτέρωθεν. XIX 230. Ὡς οἱ χρύσειοι ῥόντες, ὃ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων, Αὐτὰρ ὃ cet. J. XVI 317. Νεστορίδαι δ', ὃ μὲν οὔτας Ἀτύ- μνιον cet. (cf. Classen, Homer. Beobachtungen part. IV 1857 p. 4. Ameis O. XVIII 95.) Etiam in eis inesse, quod ad similitudinem figurae καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος accedat, recte statuit vir doctus Ien. Littztng. 1813. p. 142. Ut vero in his id nomen, quod totum continet, absolute usurpetur, fieri non potest nisi si praecedit.

3. De coniunctis nominibus ad genus et speciem rei eiusdem pertinentibus.

In eis loquutionibus, in quibus una res duobus de- finitur nominibus, quorum alterum pertinet ad genus, alterum ad speciem, (cf. Lobeck Paralip. p. 266. 344. Path. p. 54. Naegelsbach J. II 481. Ameis O. XIV 87 Append. — J. II 481. ἦντε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων Ταῦρος. XIV 216. ἐν δ' ὀαριστὺς

Πάρφασις. O. XIII 86. οὐδέ κεν ἴρηξ Κίρκος ὁμαρ- τήσειεν. J. VII 59. ὄρνισιν ἑοικότες αἰγυπιοῖσιν. XV 394. φάρμακ' ἀκέσματ' ἔπασσε. XVII 21. οὔτε συνὸς κάρπρον ὀλοόφρονος) id nomen, quo genus de- finiatur, alteri praecedere debere et Ameis O. l. d. recte statuit et Schol. Ven. intellexit ad J. XVII 389. ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μέγαλοιο βοείην Λαοῖσιν δώη τανύειν haec annotans: „ἔδει βοὸς ταύροιο προτάσσειν τὸ γενικὸν τοῦ εἰδικοῦ.“ cf. Quint. Inst. IX 4, 24. „Quae- dam ordine permutato fiunt supervacua, ut fratres ge- mini: nam si praecesserint gemini, fratres addere non est necesse.“ Sed Naegelsbachius l. d. ut probet, prae- cedere nonnumquam apud Homerum id quod ad spe- ciem spectet, haec profert exempla: J. XVII 389. ταύροιο βοὸς μέγαλοιο βοείην. V 580. Μύδωνα βάλ' ἡνίοχον θε- ράποντα. O. XVI 305. καὶ κέ τεο δμῶων ἀνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν. XX 194. ἣ τε εἰς δέμας βασιλῆϊ ἀνακτι. In quibus illud ταύροιο βοὸς μέγαλοιο propterea non adversatur Ameisii sententiae, quod ad substantivum βοός additum est adiectivum: quo fit, ut βοός apposi- tionis munere fungatur. Deinde in eo, quod est: καὶ κέ τεο δμῶων ἀνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν, si inter δμῶων et ἀνδρῶν ea ratio intercedit, quae inter genus et spe- ciem, vocabulo ἀνδρῶν species definitur: opponuntur enim illo loco servi, qui viri sunt, ancillis. Nam hic versus praecedit 304. ἀλλ' οἶοι σύ τ' ἐγώ τε γυναικῶν γνῶμεν ἰθὺν. Maiore igitur cum specie Naegelsbachius haec attulisset: J. IV 275. αἰπόλος ἀνὴρ. 485. ἄρματο- πηγὸς ἀνὴρ. O. XI 186. δικασπόλον ἄνδρα. J. IV 187. ἰὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες. XI 686. Πυλίων ἡγήτορες

ἄνδρες. Sed haec nescio an nulla similitudine coniuncta sint cum eo loquendi genere, de quo agimus. Videntur enim sic comparata, ut additum nomen ἄνθρωπος quodammodo pronominis indefiniti locum teneat, velut J. II 701. τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἄνθρωπος significari apparet Dardanorum aliquem. Hac enim ratione explicandum duco, quod ubi vocabulum ἄνθρωπος simili modo additur, articulus numquam non deest. (cf. Bernhardt, Synt. p. 51 not. 84. „Auf den Sinn einer leichten vertraulichen Wendung und nicht eines ehrenden Prädikats führt auch der beständige Mangel des Artikels in allen solchen Verbindungen mit ἄνθρωπος. cf. Porson, Misc. p. 34.“ J. V 649. Ἀνέρος ἀφραδίῃσιν ἀγανοῦ Λαομέδοντος. XI 92. ἔλε δ' ἄνδρα Βιήνορα ποιμένα λαῶν. XXIII 470. δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἄνθρωπος || Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει, Τυδέος ἵπποδάμου υἱὸς, κρατερὸς Διομήδης. O. IV 63. ἀνδρῶν γένος ἐστὶ διοτρεφέων βασιλῆων Σκηπτιούχων. VII 22. οὐκ ἄν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο Ἀλκινόου. Herod. VIII 82. ἦρχε ἄνθρωπος Παναίτιος.) Quae vero restant exempla a Naegelsbachio allata, βασιλεὺς ἄναξ, ἡνίοχος θεράπων, eorum in altero puto id nomen, quod in priore loco positum est, esse adiectivum. cf. βασιλεύτερος, βασιλεύτατος. J. II 188. ὄντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη. Alterum autem sic dictum est, non ut nomina duo in unam notionem abeant, sed ut utrumque nomen ipsum per se intelligendum sit. Nam in illo: Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ' ἡνίοχον θεράποντα vocabulum θεράπων ideo additum est, quod praecedunt versus ei, quibus narratur Menelaus Pylaemenem ipsum, cuius Mydon erat admi-

nister, occidisse. (cf. J. VIII 119. καὶ τοῦ μὲν ξ' ἀφάρμαρτεν· ὁ δ' ἡνίοχον θεράποντα — Ἠνιοπῆα Ἴππων ἡνί' ἔχοντα βάλε σιτῆθος παρὰ μαζόν, quo in loco inter nomina ἡνίοχον et θεράποντα eadem ratio intercedit atque inter ea, quae sunt: Ἴππων ἡνί' ἔχοντα et Ἠνιοπῆα. „atque ipsum quidem non icit, aurigam vero currus, administrum eius, Eniopea, qui cet.“) Similiter se habet id, quod est: O. XIX 548. Χηνες μὲν μνηστῆρες, ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις Ἥα πάρος, νῦν αὖτε τεὸς πόσις εἰλήλουθα, in quo et ipso vocabulum ὄρνις additum est ad distinctionem notandam.

4. De figura Alemanica.

Alemanicae, quae dicitur, figurae notum est in Homericis quattuor exempla exstare: J. V 774. ἦχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος. XX 138. εἰ δέ κ' Ἀρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων. O. X 513. ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσιν || Κώκνυτός θ' XIV 216. ἦ μὲν δὴ θάρσος μοι Ἀρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη, quorum notabilissimum illud est, quod legitur O. X 513. Quum enim existimandum sit, figurae Alemanicae ita tantummodo locum esse, si quam proxime inter se coniuncta sint nomina ea, ad quae verbum pertinet, in hoc exemplo offendit, quod ea vocis intermissione, quae versus distinct, illud Κώκνυτός τε seiunctum est a nomine eo, quod praecedit. cf. cap. II § 2.

5. De pronomine ὁ.

Pronomen ὁ in sermone Homérico ne tum quidem, si proxime absit ab articuli natura, apte cum nomine

ad se pertinente cohaerere, apparet ex hoc Odysseae versu: XXI 425. *Ἥμενος, οὐδέ τι τοῦ | σκοποῦ ἡμβροτον οὐδέ τι τόξον*, in quo caesura ab eo disiunctum est. Itaque consentaneum est non modo particulas poni ab Homero inter pronomen *ὁ* et nomen proxime cum eo coniunctum, (cf. J. II 105. *αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ δῶκεν*. 136. *αἱ δέ που ἡμέτερά τ' ἄλοχοι*. III 138. *Τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις*. XIII 279. *τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρώς* (284. *τοῦ δ' ἀγαθοῦ*) XXII 405. *ἦ δέ νυ μήτηρ τίλλε κόμην*. XXIII 656. *τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας*. O. XV 477. *ἀλλ' ὅτε δὴ ἑβδομον ἡμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων, Τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλλ' Ἀρτεμις*) sed etiam pronomina enclitica personalia. (cf. J. XIII 616. *τῶ δέ οἱ ὅσσε — πέσον ἐν κονίῃσι*. 559. *τὸν δέ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης ἔκτανε*) Tamen differunt ab usu Homeri, qui et dativum pronominum encliticorum tum demum, si ei particula praecedit, neque accusativum umquam inter pronomen *ὁ* et nomen proxime insequens ponit, haec posterioris aetatis scriptorum exempla: Herod. (Krueger Di. § 47, 9, 8) III 153. *τῶν οἱ σιτοφόρων ἡμιόνων μία ἔτεκεν*. Callimach. (Naeke, Opusc. II p. 71) Epigr. 58, 1. *Τῷ με Κανωπίτῃ — λύχνον ἔθηκε θεῶν*. Fragm. 191. *τὸν με παλαιστρίτην ὁμόσας — φιλήσειν*. Mosch. Id. V 3. *ποθίει δὲ πολὺ πλεόν ἃ με γαλάνα*. — Herod. (Bernhardy, Synt. p. 314) I 115. *οἱ γάρ με ἐκ τῆς κόμης παῖδες — ἐστήσαντο βασιλέα*. V 46. *οἱ γάρ μιν Σελινούσιοι — ἀπέκτειναν*. Theogn. (Krueger Di. § 50, 3, 3.) 575. *οἷ με φίλοι προδιδοῦσιν*. Nisi pronominebus vel particulis pronomen *ὁ* a nomine non solere seiungi in carminibus Homericis, si

utrumque verbo praemisum sit, Thierschius his contendit: Gramm. § 284, 18 p. 497. „Da wo das Verbum aus der Mitte zwischen dem Pronomen *ὁ* und dem Substantiv herausrückt, werden beide entweder nur durch das Pronom. substantiv. und durch kleine Partikeln, als *αὐτε, δέ, γέ* u. dgl. getrennt oder es fällt ganz mit dem Substantiv zusammen. Es wird zum Artikel. Dagegen streiten: J. XI 186. 703. XII 196.“ Quos ipse dicit locos adversari sententiae suae, J. XI 186. *Βάσκ' ἴθι, ἴθι ταχεῖα, τὸν ἔκτορι μῦθον ἐνίσπες*. Ὅφρ' ἂν μὲν κεν ὄρᾳ Ἀγαμέμνονα cet. 703. *Τῶν ὁ γέρον ἐπέων κεχολωμένος ἦδὲ καὶ ἔργων*. XII 196. *Τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ ἔκτορι κοῦροι ἔποντο, Οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα Τεῖχος τε ῥήξιν* cet. in eis apparet pronomini *ὁ* ut certa vi adiectivi demonstrativi praedito maiorem usus libertatem convenire. Atque ob eam causam improbandum est, quod Thierschius dicit, inesse in illis exemplis, quod ab usitata Homericis verborum collocandorum ratione discrepet. (Not. p. 498. „Diese Beispiele sind aus denjenigen Theilen des elften und zwölften Buchs, welche — vieles Eigenthümliche in Gebrauch, Fügung und Stellung der Worte haben. Zu Letzterem gehören aufser dem Angeführten allein im elften Buch die sonst ungewöhnlichen Trennungen: *θεράποντα Μολλίονα τοῖο ἄνακτος* (322) *φεύγοντες ἀνέπνεον ἔκτορα δῖον* (327) *τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι* (831).“ Secundo et tertio loco quae ratio intercedat cum legibus sermonis Homericis, suo loco a me expositum est cap. III § 5, c. I § 7. Eius vero dicendi generis, quod inest in primo loco, haec alia reperiuntur

exempla in Homericis: J. XXIII 612. ἡ δα καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν εταίρω. O. II 386. Φρονίοιο Νοήμονα φαίδιμον υἱόν. XIX 416. μήτηρ δ' Ἀμφιδέη μητρός. XXIV 334. ἐς πατέρ' Ἀντόλυνκον μητρὸς φίλον. cf. Ap. Rh. IV 268. μήτηρ Αἴγυπτος προτεργηγένων αἰζηῶν. 1070. πολυπότνιά τ' Ἀλκινόοιο || Ἀρήτη ἄλοχος.) Sed recte contra Thierschii, ut videtur, sententiam Foerstemannus (über den Gebrauch des Artikels bei Hom. p. 23⁽¹⁾) hoc dicit: „Die letztere Auffassung (die Annahme des angelehnten Artikels) überall gelten zu lassen, wo kein Verbum zwischen ὁ und das Nomen tritt, ist vollkommen willkürlich.“ Ac vere adversantur Thierschii sententiae hi loci, in quibus pronomen ὁ praecedens nomini, quod verbo praemissum sit, quum adiectivi demonstrativi natura ab eo aliena sit, tamen articuli naturam non prae se fert: O. XVII 203. τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο („vestimenta, quibus indutus erat, sordida erant“) XXIV 226. Τὸν δ' οἶον πατέρ' εὔρεν. — J. I 348. Ἡ δ' ἀέκονσ' ἄμα τοῖσι | γυνὴ κίεν. [XIV 325] XVI 346. Νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ | δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν. XXIV 444. Οἱ δὲ νέον περὶ δόρυπα | φυλακτῆρες πο- νέοντο. O. I 370. ἐπεὶ τόγε καλὸν | ἀκουέμεν ἔστιν αἰοιδοῦ. XXIV 225. Ὡχοντ', αὐτὰρ ὁ τοῖσι | γέρων ὁδὸν ἡγεμό- νευσεν. — J. XVIII 174. Οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἡγεμόεσσαν || Τρῶες ἐπιθίουσι. XX 276. ἡ δὲ διαπρὸ || Πηλιάς ἤϊξεν μελίη. XVIII 163. Ὡς δα τὸν οὐκ ἐδύναντα δύω Αἴαντε κορυσιὰ || Ἐκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι. XXIII 474. O. XV 495. — J. V 692. οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι εταῖροι || Εἶσαν. XIII 345. XVII 527. O. XX 6. In eis enim quum et pronomen

et nomen ad id pertinens verbo praemissa sint, pronomen ita a nomine seiunctum est, ut figura, quam nominavit Naegelsbachius (lat. Stilistik § 168) anaphorae, de qua infra dicemus, oriatur.

Si adiectivi demonstrativi vim habeat, pronomen ὁ quum supra attigerimus, tum ex his apparet liberiore uti collocatione. Tum enim haud raro fit in Homericis, ut casus obliqui nomini subiiciantur, ac maxime quidem, si pronomine ὁ praeparatur sententia relativa, sicut in his exemplis: J. V 210. Ἡματι τῷ ἐλόμην, ὅτε. VI 345. Ὡς μ' ὄφελ' ἡματι τῷ, ὅτε. V 320. συνθεσιῶν Τάων, ἄς. IX 630. φιλότῆτος εταίρων Τῆς, ἡ. XIII 594. Ἀτρεΐδης δ' ἄρα χεῖρα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος Τὴν βάλεν, ἡ. O. X 74. Ἄνδρα τὸν, ὅς. XXIV 84. ἀνδράσιν εἴη Τοῖς, οἷ. Sed idem fit in his duobus exemplis, in quibus deest sententia relativa: J. XVII 401. Τοῖον Ζεὺς — Ἡματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. O. XXI 42. Ἡ δ' ὅτε δὴ θάλαμον τὸν (vid. vers. 8 βῆ δ' ἰέναι θαλαμόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν Ἐσχατον) ἀφίκετο διὰ γυναικῶν Οὐδὸν τε δρυῖνον προσεβήσετο, τὸν ποτε τέκτων ξέσσειν ἐπισταμένως. cf. Aesch. Sept. 509. ἐχθρὸς γὰρ ἀνὴρ ἀνδρὶ τῷ ξυστήσεται. In eo vero Odysseae loco, qui est: I 116. εἴ ποθεν ἐλθὼν Μνηστήρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείη, Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι et substantivi instar est pronomen ὁ et ut subiiciatur nomini, fit ex epanalepsi.

Si additur nominibus coniunctis cum adiectivis pronomen ὁ, Homerus adiectiva ea, quibus nomina non sicut in his: τὸν δεξιὸν ἵππον, τὰ μακρότατ' ἔγχεα, οἱ δὲ δύω σκόπελοι („die beiden Felsen“) distinguuntur

ab aliis, saepius et pronomini δ et nominibus post pronomen inlatis subiecit. cf. J. (I 11. οὐνεκα τὸν Χρῦσιν ἡτίμασεν ἀρητιῆρα.) I 340. τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος. XIII 640. τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροὸς αἵματόεντα Συλήσας. XXI 317. τὰ τεύχεα καλά. O. IX 378. ὁ μόχλος ἐλαῖνος. 465. τὰ μῆλα ταναῦποδα, πίονα δημῶ. XI 492. τοῦ παιδὸς ἀγανοῦ. XVII 10. τὸν ξεῖνον δύστηνον. (cf. J. Grimm, Deutsche Grammatik IV p. 529. 533. 539.) Eius loci, qui est: J. V 554. οἷω τώγε λέοντες δύο ὄρεος κορυφῇσιν Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ apparet singularem esse rationem quam, si lectio vera habenda est, sic explicandam esse puto, ut illud δύο iudicem praedicati loco esse: id quod convenit ei loco, quo comparatio infertur spectans ad fratres geminos occisos.

Restat ut duas res commemoremus ad verborum collocationem pertinentes, in quibus pronomen δ , quum ad articuli naturam accedat, discrepet ab usu pronominis δ demonstrativi. Primum eam rem, quod genetivus pronominis δ , si cohaeret cum nomine proxime insequente, saepius post substantivum id, ad quod pertinet uterque genetivus, ponitur (cf. J. XI 322. Θεράποντα Μολίονα τοῦτο ἄνακτος. O. III 388. δῶματα — τοῦτο ἄνακτος. XXI 258. ἐορτὴ τοῦτο θεοιο) quum pronominis demonstrativi genetivus numquam non ab Homero praemittatur substantivo, ad quod genetivus pertinet. cf. cap. III § 2 Deinde eam, quod pronomen δ cohaerens cum nomine non, sicut demonstrativum (cf. c. I § 13) semper quam proxime subiicitur adverbio ὥς. cf. J. IX 259 = XI 790. Ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρον. O. VIII 570. Ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρον.

6. De pronomibus personalibus encliticis.

De encliticorum pronominum personalium collocatione Homerica recte iudicans Geppertus (über den Ursprung der hom. Gesänge II p. 197) censet in hoc Odysseae versu: XIX 122. Φῆ δὲ δάκρυ πλώειν βεβαρηότα με φρένας οἶνω, quem versum Bekkerus dicit recte videri ab Aug. abesse, accusativi μέ collocatio- nem a consuetudine sermonis HomERICI discrepare. Solent enim pronominis personalis formae encliticae ab Homero aut praemitti verbo, ad quod pertinent, aut a praemisso verbo, si in ineunte sententia collocatum est, solis particulis, sin minus, nullo vocabulo seiungi. cf. J. X 242. εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελεύετε μ' αὐτὸν ἐλέσθαι. XIV 320. ἦ τέκε μοι. XVII 736. ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν. XXI 174. ἄλτ' ἐπὶ οἱ μεμαώς. — X 394. ἦνωγει δέ μ' — ἐλθέμεν. XII 300. κέλεται δέ ε' θυμὸς — ἐλθεῖν. XIV 384. ἦρχε δ' ἄρα σφι. 198. Ἄδς νῦν μοι. 508. Ἔσπετε νῦν μοι. XXI 218. Πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα. XXIV 635. Ἀέξον νῦν με τάχιστα. O. II 25. Κέκλυτε δὴ νῦν μεν. XV 347. Εἴπ' ἄγε μοι περὶ μητρός. — J. XVII 561. εἰ γὰρ Ἀθήνη Ἀοίη κάρτος ἐμοί. In eis igitur locis, qui sunt: Herod. III 128. κτείνουσι παραντίκα μιν. VI 68. ἐσθεῖς ἐς τὰς χειρὰς οἱ τῶν σπλάγχχνων. Soph. Phil. 749. εἰ χρὴ μαθεῖν σε. Eur. Or. 268. Ἄδς τόξα μοι. Phoen. 294. ἔτι κτε δ' Ἰοκάστη με. Aristoph. Ran. 1007. ἵνα μὴ φάσκη δ' ἀπορεῖν με. Theocr. Id. XV 66. δὸς τὰν χέρα μοι. Mosch. Id. V 3. ποθίει δὲ πολὺ πλεον ἄ με γαλάνα cet. inest, quod ab Homerica consuetudine alienum sit. Homeri-

corum locorum, qui leguntur, similia in aliis loco encliticae pronominis formae altera restituenda videtur: et O. IV 619. ὄθ' ἐὸς δόμος ἀμφεκάλυψε Κεῖσέ με νοστήσαντα, quum ad hunc locum Schol. annotet: ὄρθοτονητέον τὸ μέ, Bekkerus, ubi eadem verba repetuntur, O. XV 119 scribat: κεῖσ' ἐμὲ νοστήσαντα (cf. Thiersch, Gramm. p. 330) et XXIV 404. ἣ ἦδη σάφα οἶδε περίφρων Πηνελόπεια Νοστήσαντά σε δεῦρ' ἣ ἄγγελον ὀτρύνωμεν (cf. J. XXIV 490. ἀλλ' ἣ τοι κεῖνός γε σέθεν ζώοντος ἀκούων Χαίρει τ' ἐν θυμῷ) in aliis iustae insunt causae, propter quas formae encliticae iam non videantur contra morem collocatae esse: et in Iliadis loco eo, qui est XIV 403. Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἴκτωρ Ἑγχει, ἐπεὶ τέτραπτο (sc. Ajax) πρὸς Ἰθυοί, οὐδ' ἀφάμαρτεν, ubi nisi pronomini reflexivo locum esse iudices, enclitici dativi οἱ insolita collocatio ea re effici videtur, quod magis pertinet ad coniuncta vocabula τέτραπτο πρὸς Ἰθύ quam ad solum verbum, et in hoc Odysseae loco: III 26. οὐ γὰρ οἶω Οὐ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι, in quo epanalepsis accidit. Qui vere adversentur eis, quae de consuetudine Homerica dixi, loci Homerici, duos inveni: O. XI 471. Ἔγνων δὲ ψυχὴν με ποδώκεος Αἰακίδαο et XIII 359. αἶ κεν ἐᾷ πρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγέλειν Αὐτόν τε ζῶειν cet., quem locum ne corruptum esse existimem ex eo, quod sit: αἶ κέ μ' ἐᾷ πρόφρασσα cet. ab animo vix possum impetrare.

Genetivi pronominum personalium enclitici nomini ei, ad quod pertinet genetivus, semper videntur praemitti ab Homero.

7. De praepositionibus.

De praepositionum collocatione primum hoc dicendum est, diversum ab Attici sermonis consuetudine, quae ne ab Herodoto quidem aliena est (cf. VII 149. πρὸ δύντος ἡλίου) in eo esse usum Homericum, quod non patiat praedicatum poni inter praepositionem et nomen ad eam pertinens. cf. Krueger Di. § 68, 6. Sprl. Ibid. J. V 829. ἐπ' Ἀργεῖ πρῶτον. X 18. Νέστορ' ἐπὶ πρῶτον. I 601. ἐς ἡέλιον καταδύντα. XIX 308. δύντα δ' ἐς ἡέλιον. Neque enim in eis, quae sunt: ἄμ' ἀγρομένοισι σύεσσι (O. XVI 3) περὶ κταμένης ἐλάφοιο (J. XVI 757) σὺν οὐλομένη ἀλόχῳ (O. XI 410) καὶ οὐταμένην ὠτειλήν (J. XIV 518) ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ (O. XVIII 414 „propter dictum iustum“ Damm.) participia praedicatorum loco sunt (cf. Classen, Homer. Beob. II p. 16 seq. III p. 20 seq.)

Quibus legibus statuendum sit usum Homericum constructum esse in praepositionibus veris a nomine sequente seiungendis, discrepat inter viros doctos. Constat collocari inter praepositionem et nomen ad eam pertinens ea vocabula, quibus non efficiatur necessaria disiunctio, particulas et pronomina enclitica. Cuius collocationis exempla insunt in his: J. XVI 315. περὶ δ' ἔρχεος αἰχμῇ. O. VIII 245. ἐξ ἔτι πατρῶν. VI 207. πρὸς γὰρ Διός. XVII 493. μετ' ἄρα δμῶϊσιν. J. XXIV 538. ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν. (cf. Hoffmann, Tmesis in der J. I p. 16.) O. XI 310. μετὰ γε κλυτὸν Ὀρίωνα. XX 199. ἐς περ ὀπίσσω. — O. XIV 452. πὰρ δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο. J. XI 128. ἐκ γὰρ σφεας χειρῶν φύγον ἡνία. (cf. Hoffm. l. d. p. 11.) V 694. ἐκ δ' ἄρα

οἱ μῆροῦ δόρυ ὥς θύραζε, quibuscum hi posterioris aetatis scriptorum loci conferendi sunt: (cf. Bernhardt, Synt. p. 198. Krueger Di. § 68, 5, 2). Herod. I 123. πρὸ δ' ἔτι τούτου τάδε οἱ κατέργαστο. VI 63, 1. ἐν δέ οἱ χρόνῳ ἐλάσσονι — ἡ γυνὴ αὐτὴ τίκει τὸν Δημάρετον. 69. ἐν γάρ σε τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναιρέομαι. Hes. Op. 754 (752) λευγαλέῃ γὰρ ἐπὶ χρόνον ἔστ' ἐπὶ καὶ τῷ Ποινῇ. Pind. Ol. II 28 (51) λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσῃ. Plat. Crit. p. 50 E. ἡ πρὸς μὲν ἄρα σοι τὸν πατέρα οὐκ ἔξ ἴσου ἦν τὸ δίκαιον. Eur. Med. 324. μὴ πρὸς σε γονάτων τῆς τε νεογάμου κόρης. Ap. Rh. II 224. ἔκ ποθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσai ὀλέθρον. III 1302. ἐξ αὐ τοῦ (ex coni. Merkelii). 985. πρὸς σ' αὐτῆς Ἑκάτης. Callim. (cf. Naeye Opusc. II p. 71) h. Iov. 10. Ἐν δέ σε Παρῶσιον Πείη τέκεν. Epigr. 59 (60) 2. νίκης ἀντί με τῆς ἰδίας Ἀγκεῖσθαι χάλκειον ἀλέκτορα Τυνδαρίδῃσιν. h. Dian. 157. βάλλ' ἐπὶ καὶ τούς. 238. Ἐν κοτε παρῶσιν Ἐφέσον βρέτας ἰδρύσαντο. Del. 198. τὸν εἶν ἔτι γαστέρι μάντιν. Homerus pronomina enclitica non videtur ponere inter praepositionem et nomen sequens, nisi firmantur praecedente particula. Certe in his praepositionum a nomine sequente seiunctionibus non maiore utitur libertate quam cum communi sermonis Graeci usu convenit. Nec magis in eis locis, qui sunt: J. X 224. καὶ τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν. O. V 155. Ἀλλ' ἡ τοι νύκτας μὲν ἰαύεσκον καὶ ἀνάγκη — παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθέλουση. Eorum enim ratio communem sermonis Graeci consuetudinem sequitur, qua solent pugnancia secum aretissime coniungi. cf. G. Hermann, Vig. p. 892. Aesch. Prom. 276. πρὸς ἄλλοι' ἄλλον πημονὴν προσίζανει. 921.

ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ. Demosth. XXI 139. καὶ πρὸς ἔτι ἑτεροὶ τούτοις. Callim. Epigr. 54 (55) 1. ποτὶ γὰρ μία ταῖς τρισὶ κείναις. Sunt tamen loci, in quibus Homerus praepositiones seiungens a nomine sequente nonnullis videatur etiam poetarum plurimorum libertatem longe superare, velut his locis: J. II 465. αὐτὰρ ὑπὸ χθῶν || Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων. O. VI 167. ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης. (cf. Krueger, Di. § 68, 5, 5. ad J. II 465. „Für diese Stelle, die man sich nicht begnügt als vereinzelte Härte anzuerkennen, giebt es künstelnde Erklärungen“) Sed in Iliadis loco quamquam Hoffmanni sententiae, qui statuit praepositionem ὑπὸ tmesi disiunctam esse a verbo (Tmes. i. d. J. III p. 10) obstare videtur casus nominis, quum verbo ὑποκοναβίζειν magis conveniat dativus (cf. J. II 781. Γαῖα δ' ὑποστενάχιζε Αἰὼ ὥς τερπικεραύνῳ — (784) Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίξετο γαῖα) tamen Kruegeri explicatio, qui censet illud ὑπὸ ut praepositionem referendum esse ad genetivum ποδῶν, non est probanda. Neque enim apparet, quomodo praepositioni a nomine disiunctae in ea sententia primus post coniunctionem locus aptus sit, nec verendum est, ne illud ὑπὸ adverbii locum tenere, per quod praeparetur loci definitio accuratior, et per genetivum ποδῶν addi terminum a quo, quem dicant, statuas contra sermonis Homericum indolem, in quo notum est, quam frequentia haec sint: αὐθι φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ, αὐτοῦ — Ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο, αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι. cf. J. II 150. ποδῶν δ' ὑπένερθε κονίη Ἴσται' ἀειρομένη. In altero autem loco, qui est: ἐπεὶ οὐ πῶ τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης, in quo

et ipso tmesin inesse Hoffmannus (über ἀμφί p. 14) non probabiliter statuit — ut enim monosyllaba praepositio post verbum, a quo tmesi disiuncta sit, ponatur, numquam videtur fieri apud Homerum (cf. p. 28) — concedendum esse puto praepositionem uti ea collocationis libertate, quae a Pindari licentia proxime absit. cf. Pyth. IV 239. *πρὸς δ' ἑταῖροι καρτερόν ἄνδρα φίλας ὄρεγον χεῖρας.* vid. Bossler, de praepositionum usu apud Pindar. Darmstad. 1862 p. 76 seq. Sed eadem non solum a Graeci sermonis, sed etiam ab HomERICA consuetudine recedit. Hoffmannus enim demonstrat, quam apte iudicandum sit cohaerere apud Homerum praepositionem cum nomine sequente, primum ex ea re, quod nullum exstat certum exemplum praepositionis aut eo intervallo, quo versus inter se dirimuntur, aut caesura pedis tertii a nomine statim insequente disiunctae. Deinde disquisitionibus accuratissimis haec pauca exempla sibi reperisse videtur, in quibus vocabulo interposito praepositio intermissione vera a nomine sequente disiuncta sit: J. XI 831. *τὰ σὲ προτὶ φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι.* O. V 155. *παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθέλουσῃ.* IX 535. *εὗροι δ' ἐν πῆματα οἴκῳ.* XI 115. *δήεις δ' ἐν πῆματα οἴκῳ* (cf. Pindar. Ol. I 17. *Ἀωρίαν ἀπὸ φόρμιγγα πασσάλον λάμβανε.* Pyth. IV 24. *ἀνὶκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν ναῖ κρημνάντων.* vid. Bossler l. d.), quibus praeter eum Odysseae locum, quem supra memoravi, VI 167 unum illud additum esse velim: (cf. p. 20) J. X 224. *καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν,* in quo Hoffmannus vocabulum *πρὸ* adverbii loco esse existimat (Tmes. II p. 9. cf. Ibid. III p. 7). Apparet singularem esse

rationem trium Odysseae locorum: *ἀνῆλυθεν ἐκ δόρυ γαίης, εὗροι δ' ἐν πῆματα οἴκῳ, δήεις δ' ἐν πῆματα οἴκῳ,* in quibus neque tmesin inesse statui potest neque adverbiorum vim esse praepositionum *ἐκ* et *ἐν*, qua non utuntur nisi firmatae subiecta particula.

Cum praecedente nomine praepositiones Hoffmannus demonstravit minus apte cohaerere, quae propterea, quod elisione anastrophe tollitur (cf. Hoffmann, Quaestt. Hom. I p. 9 seq.), si elisione minutae sunt (J. IV 384 Bekkerus cum Hermanno et Wolfio non recte scripsit: *Ἐνθ' αὖτ' ἀγγελίην | ἐπὶ Τυδῆ στείλαν Ἀχαιοί.* cf. Spitzn. et Faesi ad h. l.), caesura nonnumquam a nomine praecedente seiunguntur (cf. Hoffm. Tmes. I p. 7. J. XVI 772. *Πολλὰ δὲ Κεβριόνην | ἀμφ' ὀξέα δοῦρα πεπήγει.* XVIII 191. *Στεῦτο γὰρ Ἡραίστοιο | πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλὰ,* neque quod praemissae nomini (cf. J. VIII 545. *ἐκ πόλιος δ'*), id umquam subiectae efficiunt, ut particula *δέ* a secunda in tertiam enuntiati sedem recedere possit. Tamen etiam a praecedente nomine ab Homero particulis solum aut pronominibus encliticis praepositiones separari solent. (cf. J. XVI 221. *Χηλοῦ δ' ἀπό.* XIX 326. *ἦέ τόν, ὃς Σκύρῳ μοι ἐνι τρέφεται φίλος υἱός* („quo in loco praepositionem non verbo, sed nomini esse adiungendam Venet. et alii plures nos commonefaciunt.“ Spitzn.) Posteriore vero aetate poëtae in collocatione praepositionum earum omnium; quae in anastrophe sunt, maiore utuntur libertate (cf. Krueger Di. § 68, 4, 8), in collocatione praepositionis *περί* etiam Plato (cf. Ast. Leg. p. 21. — Leg. VI p. 760 A. *πόλεως μὲν οὖν αἱ φρουραὶ πέρι ταύτης γιγνέσθωσαν.* Ap. Rh. IV 492. *ναυτιλίας πν-*

κινήν περί μητιάσκειν βουλήν. 1357. νοῆσαι τῆσδε θεο-
προπίης ἰσχω περί. cf. Aristot. Poët. c. 22 ed. Harles.
„ἔτι δὲ Ἀρειφράδης τοὺς τραγωδοὺς ἐκωμῶδει ὅτι αὐ-
τοὺς οὐδεὶς ἂν εἴποι ἐν τῇ διαλέκτῳ, τούτοις χρῶνται· οἶον
τὸ „ἡ δωμαίων ἀπο“ ἀλλὰ μὴ ἀπὸ δωμαίων — καὶ τὸ
„ἡ Ἀχιλλέως περί“ ἀλλὰ μὴ περὶ Ἀχιλλέως“) Ut autem
apud posterioris aetatis poëtas, sic in carminibus Ho-
mericis rarissime fit, ut si nominibus addita sint vel
adiectiva vel genetivi (genetivorum additorum nominibus
cum praepositionibus coniunctis eandem vim esse atque
adiectivorum docuerunt Gerhardus Lectt. Apoll. p. 133
et Hoffmannus Tmes. I p. 5) vel pronomina, verae prae-
positiones et post nomina et post additamenta eorum
ponantur. (cf. Krueger Di. § 68, 4, 3) Sunt vero huius
collocationis exempla HomERICA haec: J. V 332. ἀνδρῶν
πόλεμον κάτα. O. I 247 = XV 510 cet. κραναὴν Ἰθά-
κην κάτα. XXII 180. θαλάμοιο μυχὸν κάτα. J. XVIII
420. ἀθανάτων δὲ θεῶν ἀπο. 509. τὴν δ' ἐτέρην πόλιν
ἀμφί. O. VI 266. καλὸν Ποσειδῆϊον ἀμφίς. J. XXII 165.
Πριάμοιο πόλιν περί. O. X 3. πᾶσαν δέ τέ μιν περί.
I 218. κτεάτεσσιν ἐοῖς ἔπι. Apparet primum in carmi-
nibus Homericis hanc collocationem nisi in praeposi-
tionibus bisyllabis non admitti. Nec videntur posterioris
aetatis poëtae ab hac observatione recessisse. Quam-
quam apud Apollonium Rh. II 381. hoc legitur: Λου-
ρατείσις πύργοισιν | ἐν οἰκίᾳ τεκτῆραντες. Sed is versus,
qui ne tum quidem si legeretur ἐνι, offensione careret,
(restaret enim offensio in caesura praepositionem dis-
iungente a substantivo) spurius habendus est, non
minus quam ei, qui proxime sequuntur. (Merkelius

proleg. Ap. Rh. p. LI fortasse dicit praeter v. 382 et
383 afuisse aliquando etiam v. 381. Sed Scholion non
modo de illorum, sed etiam de huius versus aliena ori-
gine certo est indicio) Apparet deinde praepositiones,
si coniunctae sint cum genetivo, ad quem ipsum per-
tineat genetivus, apud Homerum numquam poni post
utrumque genetivum. Tamen legitur apud Herodotum:
τοῦ ποταμοῦ δὲ φύσιος περί II 19. Haec Apollonii:
II 634. Οἶον ἔης ψυχῆς ἀλέγων ὑπερ IV 1357. νοῆσαι
τῆσδε θεοπροπίης ἰσχω περί discrepare ab usu
Homericō iam ex eis apparet, quae de praepositionum
post nomina positarum collocatione HomERICA supra
dixi in universum.

Ea vocabula, quae non verarum prae se ferunt prae-
positionum naturam, velut ἄμα, ἄτερ, ἔκτοθι, πρόσθε
cet., in Homericis liberiore modo cum nominibus con-
iunguntur. cf. Hoffmann, Tmes. I p. 4. liber ἀμφί p. 12.
J. XVIII 577. χρύσειοι δὲ νομῆες ἄμ' ἐστιχόωντο βόεσ-
σιν. O. XI 438. Ἐλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἵνεκα πολ-
λοῖ. XXIV 215. οὐ μὲν ἀεργίης γε ἄναξ ἐνεκ' οὐ σε
κομίζει. (Herod. I 30. Αὐτῶν δὲ ὧν τούτων καὶ τῆς
θεωρίας ἐκδημήσας ὁ Σόλων εἵνεκεν) J. IV 138. δια-
πρὸ δὲ εἶσατο καὶ τῆς. O. XV 199. μή με παρὲς
ἄγε νῆα. J. XXII 146. Τείχεος αἰὲν ὑπὲρ κατ' ἄμα-
ξιτὸν ἐσσεύοντο. XI 289. ἀλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μώνυχας
ἵππους Ἰφθίμων Δαναῶν. Ad eam libertatem Hoff-
manno videtur vocabuli ἀντί ea collocatio referenda
esse, quae huius loci est: J. XXIV 253. αἶθ' ἄμα
πάντες Ἐκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι.
(cf. Tmes. I p. 6. — J. XXI 75. ἀντί τοῖ εἰμ' ἐκέταο
διοτρεφεὺς αἰδοίοιο.)

Quod apud posterioris aetatis poëtas nonnumquam fit, ut praepositio pertinens ad duo nomina addatur secundo (cf. Pind. [Bernhardy Synt. p. 202. Bossler, de praepositionum usu apud Pindarum p. 84 seq.] Pyth. VIII 141. πόλιν τάνδε κόμιζε Διὶ καὶ κρέοντι σὺν Αἰακῷ. fr. 60. Χαρίτεσσι τε καὶ σὺν Ἀφροδίτῃ. Pyth. IV 10. ἐβδόμα καὶ σὺν δεκάτῃ γενεᾷ. Ale. 6. Φοίναις δὲ καὶ ἐν Διάσοισιν. Soph. O. R. 761. ἀγρούς σφε πέμψαι καπὶ ποιμνίων νομάς. Eur. Phoen. 284. Orph. hymn. I 44. ἐλθεῖν Τήνδε Θυηπολίην ἱερὴν σπονδὴν τ' ἐπὶ σεμνήν. Apoll. Rh. III 757. τὸ δὲ νέον ἡδὲ λέβητι Ἡέ που ἐν γανλῷ κέχνται. Callim. h. Cer. 92. ὥς δὲ Μίμαντι χιών, ὥς ἀελίῳ ἐνὶ πλαγγών) id constat ab Homero alienum esse (cf. Krueger Di. § 68, 9 Ann. Hoffmann, über ἀμφί p. 17). Neque enim in eo Odysseae loco, qui est XII 26. ἵνα μὴ τι κακοῦραφίη ἀλεγεινῇ Ἡ ἀλὸς ἡ ἐπὶ γῆς ἀλγήσεις πῆμα παθόντες praepositio ἐπὶ ad priorem genitivum ἀλός pertinet. (cf. Hoffmann l. d. „ἐφ' ἀλός findet sich in dieser Bedeutung nicht“) cf. c. III § 4 extr.

Tmesi notum est Homerum et multo crebrius et multo liberiore uti quam quemquam posteriorum. Nemo dubitat, quin tmesis usus Homericus magis referendus sit ad communem antiquioris sermonis Graeci conditionem (cf. Pierson, über die Tmesis — bei den griech. Dichtern, insbesondere bei Dramatikern und Lyrikern. Rh. Mus. 1857), cuius vestigia insunt in ipsis Herodoti libris (cf. II 39. ἐξ ὧν εἶλον. 40. ἀπ' ὧν ἔδοντο. 181. κατὰ με ἐφάρμαξας. III 36. ἀπὸ μὲν σεωντὸν ὤλεσας — ἀπὸ δὲ ὤλεσας Κύρον) quam ad propriam dictionis poëticae libertatem, qua in verborum collocatione

Homerus utitur modestissima. Retinebant enim in antiquiore sermone Graeco praepositiones verbis additae adeo vim suam (cf. J. Grimm, Deutsche Gramm. II p. 917. „Die Trennbarkeit [vom Verbum] und veränderliche Stellung der Partikeln beruht auf ihrer lebendigeren Bedeutung.“ Commemorandus est nostratium usus, qui in verbis untergehen, übersetzen eo, quod significat i. q. traicere, übergehen eo, quod significat i. q. transgredi in partes alicuius, praepositiones et firmiore sono notamus et tmesi a verbo seiungimus, in verbis unternehmen, übersetzen eo, quod significat i. q. vertere, übergehen eo, quod significat i. q. praetermittere, praepositiones neque accentu acuto enuntiamus neque a verbo divellimus) ut distinguendi munere fungentes a verbo seiunctae in enuntiati prima sede collocari possent. cf. J. I 309. ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν εἰκοσίν, ἐς δ' ἐκατόμβην Βῆσε θεῶ, ἀνὰ δὲ Χρυσήϊδα καλλιπάρηον Εἶσεν ἄγων, ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς. (cf. XVIII 478 seq. Ποίει δὲ πρῶτιστα σάκος μέγα — περὶ δ' ἄνιγα βάλλε φαινήν Τρίπλακα, μαρμαρέην ἔκ τ' ἀργύρεον τελαμών) In praepositionibus ita in enuntiati prima sede collocatis, ut cum vi efferantur, consentaneum est tmesis maiorem esse libertatem (cf. J. VII 359. εἰ δ' ἐτεὸν δὲ τοῦτον ἀπὸ σπονδῆς ἀγορεύεις, Ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί. V 219. πρὶν γ' ἐπὶ νῶ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν Ἀντιβίην ἐλθόντε σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι), minorem in praepositionibus verbo ita additis, ut non sint idoneae ad distinguendas sententias. (cf. J. XIII 368. Τῷ δ' ὁ γέρον Πρίαμος ὑπὸ τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν. O. IV 525. ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθόν.

X 113. *κατὰ δ' ἔστιν γον αὐτήν.* J. III 461. *ἐπὶ δ' ἦνεον.* IV 63. *ἐπὶ δ' ἔψονται.* VI 471. *ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.* — I 408. *αἶ κέν πως ἐθέλησιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι.* III 303. *τοῖσι δὲ Λαρδανίδης Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν.* X 70. *ὥδε που ἄμμιν Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἰει κακότητα βαρεῖαν.* XVIII 218. *ἀτὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὥρσε κυδοιμόν.* XIX 334. *Πηλῆά γ' οἶομαι ἢ κατὰ πάμπαν || Τεθνάμεν.* O. I 422. *μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἐλθεῖν.* II 316. *ὥς κ' ὕμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω)*

Ut post verbum, ad quod pertinent, praepositiones per tmesin ponantur, nisi in bisyllabis praepositionibus non fit: nam in eo Odysseae loco, qui est X 290, in quo et haec lectio: *βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτῳ* tradita reperitur et bisyllaba praepositionis forma, quum recte videatur Hoffmannus non ad dativum, sed ad verbum, quod praecedit, praepositionem referre (cf. über *ἀμφί* p. 14. „Bei O. X 290 könnte man nach IX 535. (*εὔροιο δ' ἐν πῆματα οἴκῳ*) XI 115. (*δῆεις δ' ἐν πῆματα οἴκῳ*) vielleicht die letztere Annahme [die Annahme einer vom Casus getrennten Präposition] vorziehen. Allein die Bücher IX und X weichen auch im Gebrauch des Digamma wesentlich von einander ab“), id probandum est, quod Bekkerus recepit: *βαλέει δ' ἐνὶ φάρμακα σίτῳ.* cf. VIII 439. *τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα.* Subiectae vero verbis, quamquam si elisione minutae sunt, caesura ab eis disiunguntur (cf. J. XII 195 = XV 343. *Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον | ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα*) vocabulis in carminibus Homericis non aliis seiunguntur a verbis nisi particulis. (cf. Hoffmann, Tmes. II p. 2.

J. II 699. *τότε δ' ἤδη ἔχεν κάτα γαῖα μέλαινα.* VII 425. *Ἄλλ' ὕδατι νίζοντες ἄπο βρότον αἱματόεντα.* XVII 522. *Ἴνα τάρη διὰ πᾶσαν.* O. II 174. *ὀλέσαντ' ἄπο πάντας ἐταίρους.* IV 223. *Οὐ κεν ἐφημέριός γε βάλοι κάτα δάκρυ παρειῶν.* V 196. *νύμφη δὲ τίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδήν.* IX 6. *Ἦ ὅτ' ἐϋφροσύνη μὲν ἔχη κάτα δῆμον ἅπαντα.* 17. *φυγὼν ὑπο νηλεὲς ἦμαρ.* — J. IV 505 = XVI 588. *Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἴκτωρ.* V 308. *Ὡσε δ' ἀπὸ ῥινόν.* O. VIII 149. *σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ.* XVIII 374. *εἵκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρω.* IV 198. *Κείρασθαί τε κόμην βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν).* Neque enim in his locis: J. II 39. *Θήσειν γὰρ εἴτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε σιوناχάς τε Τρωσὶ τε καὶ Λαυνοῖσι διὰ κρατερὰς ὑσμῖνας* („er bereitete sich noch Schmerzen dazu zu schicken“) O. III 161. *Σχέτλιος, ὃς δ' ἔρην ὥρσε κακὴν ἐπὶ δεύτερον αὐτὶς* („welcher bösen Zwist erregte dazu ein zweites Mal.“ In editionibus non recte scriptum est: *ὥρσε κακὴν ἐπὶ*) praepositionis *ἐπὶ* ea est vis, ut eam a verbo esse per tmesin disiunctam existimandum sit. cf. J. V 703 seq. *Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριζαν —; Ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πλῆξιππον Ὀρέστην.* Pind. Pyth. V 124 (cf. Bossler, de praepositionum usu Pindar. p. 66) *εὐχομαί νιν Ὀλυμπία τοῦτο δόμεν γέρας ἐπὶ Βάττου γένει.* Callimachi autem locus is, qui est: h. Apoll. 50. *οὐδέ κεν αἰγες Λεύοιντο βρεφέων ἐπὶ μηκάδες* ab Homericā consuetudine recedere videtur.

8. *De particulis τέ — τέ sive τέ — καί sibi respondentibus.*

Particulae τέ collocatio saepe in omni sermone Graeco ab accurato dicendi genere recedit. Pervulgatissima ea est collocationis libertas, qua si eadem praepositio pertinet ad duo nomina copulata per particulas τέ — καί coniunctas, id quod iterata praepositione legitimum est (cf. ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων, ὡς ἔρις ἔκ τε θέων ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο J. XVIII 107), praepositione non iterata fit: ut particula τέ priori nomini accedens subiiciatur praepositioni, praemittatur nomini (cf. J. I 329. παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ. O. XI 67. πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρός) (Si respondet particulae τέ priori nomini additae non καί, sed τέ iterata, apud Homerum non videtur eadem collocationis libertas usu venire, quam posteriore aetate etiam tum sequuntur. cf. Pind. Isthm. VII 57. παρὰ τε πυρὰν τάφον τε. Aesch. Eumen. 951. παρὰ τ' ἀθανάτοις τοῖς θ' ὑπὸ γαῖαν.) Rariora haec sunt non diversae libertatis exempla: J. VI 317. ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἑκτορος. I 417. Νῦν δ' ἄμα τ' ὠκυρόος καὶ δῶρυρός περὶ πάντων Ἑπλεο. XVII 316. Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ. II 136. αἱ δέ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα. O. VI 191. ἐπεὶ ἡμετέραν τε πόλιν καὶ γαῖαν ἰκάνεις. J. XXIV 36. Ἦι τ' ἀλόχῳ ἰδέειν καὶ μητέρι καὶ τέκεϊ ᾧ. XXIII 146. Σοὶ τε κόμην κερῆειν ῥέξειν θ' ἱερὴν ἐκατόμβην. O. XXII 324. Σοὶ δ' ἄλοχόν τε φίλην („coniugem meam“) σπέσθαι καὶ τέκνα τεκέσθαι. cf. Hesiod. Sc. Herc. 329. Κύκνον τ'

ἐξεναρεῖν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι. 371. Παῖς τε Διὸς μεγάλου καὶ Ἐνναλίοιο ἄνακτος. Herod. V 24. ἐμός τε σύσσιτος — καὶ σύμβουλος. Ap. Rh. IV 796. ἀλλ' ἐμέ τ' αἰδομένη καὶ ἐνὶ φρεσὶ δειμαίνουσα. Thuc. I 80, 3. πλούτῳ τε ἰδίῳ καὶ δημοσίῳ. Plat. Phaed. p. 94 D. τά τε κατὰ τὴν γυμναστικὴν καὶ τὴν ἰατρικὴν. Protag. 336 C. λόγον τε δοῦναι καὶ δέξασθαι. Crit. 43 B. ἐν τοιαύτῃ τε ἀγρυπνίᾳ καὶ λύπῃ εἶναι. cf. Saupp. Protag. 325 B. Originem liberioris huius usus eam rem esse puto, cuius vestigia certissima insunt in his locis Homericis: J. IV 145. ἀμφοτέρων κόσμος θ' ἵππῳ ἐλατῆρί τε κῦδος. O. XIV 109. ὁ δ' ἐνδυκέως κρέα τ' ἥσθιε πῖνέ τε οἶνον. cf. Soph. O. C. 986. ἐγὼ δέ νιν ἄκων ἔγγραμμα φθέγγομαί τ' ἄκων τάδε. Quum enim fiat ut membrorum eorum, quae per particulas τέ — τέ vel τέ — καί coniunctas copulantur, partes sic continentur, ut in posteriore membro earum ordo invertatur, in eadem consuetudine etiam illa exempla videntur niti, in quibus obscuratur ea res in posteriore membro altera parte omissa. Est autem particularum μέν — δέ coniunctarum causa consimilis, quibus et sic coniunguntur duo membra, ut eorum partium ordo commutetur (cf. J. IV 62. ὑποείσομεν ἀλλήλοισι Σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμοί) et sic, ut in posteriore membro una pars omittatur (cf. O. XII 379. ἦσιν ἔγωγε Χαίρεσσκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα Ἥδ' ὁπότε ἄψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτραποίμην).

Sed magis etiam in collocatione particulae τέ coniungendorum duorum membrorum priori additae ab accurata dictione haec recedunt exempla HomERICA:

J. XXI 559. ὅφρ' ἂν ἴκωμαι || Ἰδης τε κνημοὺς κατὰ τε
 ῥωπήϊα δύω. XXIV 632. Εἰσορόων ὅψιν τ' ἀγαθὴν καὶ
 μῦθον ἀκούων. O. XVI 6. νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς ||
 Σαῖνοντάς τε κύνας περὶ τε κτύπος ἦλθε ποδοῖν. XIX
 367. ἀρώμενος εἰς ἵκοιο || Γῆρας τε λιπαρὸν θρέψαιό
 τε φαίδιμον νιόν, quibuscum illa comparanda sunt:
 Thuc. I 72, 1. καὶ ὑπόμνησιν ποιήσασθαι τοῖς τε πρε-
 σβυτέροις ὧν ἦδεσαν καὶ τοῖς νεωτέροις ἐξήγησιν ὧν
 ἀπειροὶ ἦσαν. Soph. Phil. 1410. φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν
 Ἡρακλέους ἀκοῇ τε κλύειν λεύσσειν τ' ὅψιν. Callim. h.
 Dian. 62. Τῷ σφέας οὐκ ἐτάλασσαν ἀκηδέες Ὀκεανῖναι
 Οὐτ' ἄντην ἰδέειν οὔτε κτύπον οὔασι δέχθαι. His enim
 in locis, quum duo orationis articuli se excipiant, qui
 pari utantur potestate, posterior non ad totum membrum
 prius, sed ad particulam eius annectitur. Id quod hac
 ratione fieri videtur, ut ei prioris membri particulae,
 quae per copulam τε conectitur cum toto posteriore,
 enuntiati denuo incipientis vis tribuatur. Ac confirmatur
 haec sententia eo, quod ubi sermo Homericus maxime
 sui similis est, illa prioris membri particula in versus
 initio collocata reperitur, quae versus sedes facillima
 est in recipienda epanalepsi. cf. Herod. IV 127. ἐγὼ
 οὐδένα κω ἀνθρώπων δέσας ἔφυγον οὔτε πρότερον οὔτε
 νῦν σὲ (falso legitur enclit. forma) φεύγω.

Solet particula τε ita addi orationis articulis, ut
 statim subiiciatur vocabulo ei, a quo incipiunt. Sed
 eorum articulorum, qui coniuncti proferuntur, primo ad-
 ditae maior apud Homerum in collocatione libertas est.
 (cf. J. XXIV 474. Ἡρώς Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος.
 II 281. οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι. O. XVIII 38. Ὁ ξετ-

νός τε καὶ Ἴρος) Posteriori alicui addita minore liber-
 tate utitur. Neque enim si copulantur nomina duo con-
 iuncta cum praepositionibus, quum haec Homeri sint:
 ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα (O. I 93 =
 II 214 cet. In quo exemplo uno praepositio eadem re-
 petitur apud Homerum post particulam τε priori membro
 toti subiectam. Idem fit in hoc Callimachi loco: h. Del. 17.
 ἐς Ὠκεανόν τε καὶ ἐς Τιτηνίδα Τηθύν atque etiam ante
 eum satis saepe) κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο (J. XX
 377) κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἄλλα (I 409), ideo re-
 peritur eius usus exemplum, qui inest in hoc Aeschyli
 loco: ἐκ τε ποντίας δρόσον ἐξ οὐρανοῦ τε (Eumen.
 905). In posteriore aliquo membro post duo vocabula
 positae particulae τε haec sunt exempla: J. V. 442. Ἀθα-
 νάτων τε θεῶν χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων. XXIV
 250. Ἀντιφόνον τε βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην, in quibus
 ea, quae sunt χαμαὶ ἐρχομένων et βοὴν ἀγαθόν, tantum
 non compositorum loco sunt (cf. Hymn. II 17 [I 195]
 Ἀρμονίη θ' Ἥβη τε Διὸς θυγάτηρ τ' Ἀφροδίτη), O. X 68.
 ἄσάν μ' ἐταροὶ τε κακοὶ πρὸς τοῖσι τε ὕπνος. XVI 140.
 ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε μετὰ δμῶων τ' ἐνὶ οἴκῳ Πίνε καὶ
 ἦσθ', in quibus quum nomina cum praepositionibus
 coniuncta partes sint membrorum copulatorum, copulae
 τε collocatio offensione caret, J. XXIII 295. Αἶθρην τὴν
 Ἀγαμεμνονέην τὸν ἐόν τε Πόδαργον. Is locus, quem
 postremum attuli, unus vere discrepat a recepto usu co-
 pulae τε posteriori alicui membro additae.

9. De particula καὶ i. q. etiam significante.

Particula καὶ significans i. q. etiam ab eo no-
 mine, ad quod pertinet, saepissime seiungitur eis

vocabulis, quibus non efficitur necessaria disiunctio, particulis et pronomibus encliticis (cf. Ameis O. XIV 39). Nec seiungitur pronomibus encliticis ita tantum, si particulae eis praecedunt. cf. O. XIX 241. *Καὶ οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ καὶ δίπλακα δῶκα*. Eorum vero causa, quae sunt: O. XV 488. *παρὰ καὶ κακῶ ἐσθλὸν ἔθηκε*. XVII 379. *σὺ δὲ καὶ προτὶ (ποθι Ameis) τόνδ' ἐκάλεσσας* pertinere videtur ad anaphorae figuram. cf. cap. III § 5.

10. *De particulis ἄν et κέν.*

Particulas ἄν et κέν iam Homerus sic collocat in enuntiatis, ut eis vocabulis quam proxime subiiciat, quae maximi sint ponderis in sententiis, velut adverbiiis negativis. cf. O. XX 392. *Λόρπον δ' οὐκ ἄν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο*. J. XVII 711. *Οὐ γάρ πως ἄν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο*. O. XVII 455. *Οὐ σύ γ' ἄν ἐξ οἴκου σὺ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλλα δοίης*. J. IV 345. *νῦν δὲ φίλως χ' ὀρώωτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν Ὑμείων προπάροιθε μαχοίετο*. VIII 196. *Εἰ τούτω κε λάβοιμεν (= V 273), ἐελποίμην κεν Ἀχαιοὺς — νηῶν ἐπιβησέμεν*. Fit enim communi verborum collocationis lege, ut in enuntiatis, quae levissimi sint ponderis, eis, quae gravissimi, proxime vel praemittantur vel subiiciantur velut thesis arsi. Verbo particulae ἄν et κέν in Homericis praemitti solent: cui ut subiiciantur, non fit, si recte observavi, nisi post optativum, a quo sententia incipit. cf. J. IV 94. *Τλαίης κεν Μενελάω ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν*. VI 285. *Εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἀἶδος εἴσω, Φαίην κε* cet. XXIV 56. *Εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος*. O. I 228. *Νεμεσσήσαντό κεν ἀνὴρ*.

IV 644. *Δύναιτό κε καὶ τὸ τελέσσαι*. cf. Apoll. Rh. II 1156. *ἐμὲ δ' αὐτὸν ἐπικλείοιτέ κεν Ἄργον*. Ab eis vocabulis, ad quae maxime pertinere solent collocatae in protasi, in qua coniunctivus inest, coniunctionibus, pronomibus relativis, particulae ἄν et κέν quam minime disiunguntur. Velut in comparationum protasi particula ἄν a coniunctione ὅτε prorsus non disiungitur, si quidem in eo Iliadis loco, qui est XXI 347, recte scripsit Aristarchus: *Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν Αἴψ' ἄν ξηράνη (ἀγξηράνη)*, non *ἄν ξηράνη*, id quod libros plurimos occupavit.

11. *De particulis ὥστε, ἥντε, ὡς comparativis.*

Comparationum particulas ὥστε (ὥς εἴ τε) et ἥντε Homerus semper et appositionibus ita addit, ut eis praecedant, et ubi coniunctionis loco sunt, in prima protasis sede collocat. Apollonius Rhodius (cf. h. V Cerer. 89. *τανύπτεροι ὥστ' οἰωνοί*) ab exemplo usus Homericus recessit. Apud eum enim haec reperiuntur: IV 468. *Τὸν δ' ὄγε, βουτύπος ὥστε μέγαν κερεαλκέα ταῦρον, Πλήξεν*. III 1057. *οἱ δ' ἄν ἐπ' αὐτῷ, Καρχαλέοι κύνες ὥστε περὶ βρώμης, ὀλέκοιεν Ἀλλήλους*. 1253. *ἄλτο δ' ἀκωκή, Παισιῆρ ἀκμονος ὥστε, παλιντυπές*. II 197. *ἀκήριον ἥντ' ὄνειρον*. III 1197. *κλωπήϊος ἥντε τις φῶρ*. cf. Soph. Trach. 538. *παρεισδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος*. Mosch. Id. IV 5. *λέων ὥσειθ' ὑπὸ νεβροῦ*. — Pind. Nem. VII 68. *αὔξεται δ' ἀρετά, χλωραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρεον αἴσσει*. Soph. El. 233. *εὐνοία γ' αὐδῶ, μάτηρ ὡς εἴ τις πιστά*.

Si particula ὥστε comparationis protasin inducens ad totius sententiae initium quam proxime accedit in

carminibus Homericis, mira tamen consuetudinis constantia praemittuntur singula apodosis vocabula, vel coniunctiones vel substantiva vel pronomina. cf. J. XII 421. Ἄλλ', ὥστ' ἀμφ' οὐροισι δὺ' ἀνέρε δηριάσθον cet. XIII 62. Αὐτὸς δ', ὥστ' ἱρηξ ὠκύπτερος ὤρτο νέεσθαι cet. XVII 755. Τῶν δ', ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται — Ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνεία τε καὶ Ἑκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν Οὐλον κεκλήγοντες ἴσαν. O. XIII 81. Ἡ δ', ὥστ' ἐν πεδίῳ — ἵπποι — πρήσσουσι κέλευθον — Ὡς ἄρα τῆς πρύμνῃ μὲν αἰέρετο. J. IV 433. Τρωεὺς δ', ὥστ' οἷες — Μυρταί ἐστήκασιν — Ὡς Τρώων ἀλαλητὸς — ὀρώρει. (Ea casus inflexio, quae accidit in nominibus apodosis particulae ὥστε praemissis, eadem est atque in his locis Herodoti et Thucydidis: Her. IX 109. Τῇ δὲ, κακῶς γὰρ ἔδεε πανοικίῃ γενέσθαι, πρὸς ταῦτα εἶπε Ξέρξης. Thuc. I 72. Τῶν δὲ Ἀθηναίων, εὖνχε γὰρ πρεσβεία — παροῦσα, καὶ ὥς ἡσθοντι τῶν λόγων, ἔδοξεν αὐτοῖς παριτητέα) Simul protasin et totam sententiam inducentis coniunctionis ὥστε hoc unum legitur exemplum: J. XIII 198. Ὡστε δὺ' αἶγα λέοντε κυνῶν ὑπο καρχαροδόντων Ἀρπάξαντε φέρητον — Ὡς ῥα τὸν ὑποῦ ἔχοντε δὺω Αἴαντε — Τεύχεα συνλήτην. Bekkerus in eo loco certis testimoniis, ut videtur, non nixus (omittit adnotationem) scripsit ὥς δέ. Quod quin recte fecerit, non dubitarem, nisi viderem et cum eis, quae praecedant, coniungendam esse protasin per coniunctionem ὥστε inductam (praecedunt enim haec: Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα — Ἀρχοὶ Ἀθηναίων κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν, Ἴμβριον [Priam. gener.] αὐτ' Αἴαντε, μεμαότε θούριδος ἀλκῆς) et coniunctionis ἥντε, cui non magis protasin inducenti aut particula δέ aut similes subiiciuntur quam con-

iunctioni ὥστε, certa nonnulla exstare exempla sic collocatae, ut comparatio ἀσυνδέτως inserta sit. cf. J. II 455. Ἦντε πῦρ αἰδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην — Ὡς cet. III 8. οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί — Ἦντ' ὄρεος κορυφῇσι Νότιος κατέχευεν ὀμίχλην — ὥς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσσαλος ὄρνυτ' ἀελλῆς. Apollonius Rhodius numquam utitur aut coniunctione ἥντε aut coniunctione ὥστε in initio totius sententiae. Ut vero in collocatione particularum ὥστε et ἥντε eis sententiis relativis additarum, in quibus verbum non est expressum, ea libertate uteretur, de qua supra dixi, factum est ad similitudinem Homericæ particulae ὥς usus. Ad quam etiam haec Apollonii referenda sunt: I 285. Ἀμωῖς ὅπως κενεοῖσι λελεῖψομαι ἐν μεγάροισι. II 91. Βοντύπος οἶα πόδεσσι τανύσσατο. IV 489. Πῦρ ἄτε δηϊόωντες ἐπέδραμον. cf. Qu. Sm. I 352. ἄντην ὅπως. 539. θῆρας ὅπως. Callim. h. Cer. 90. ἐς βυθὸν οἶα θαλάσσης. Homerus enim comparativam particulam ὥς appositionibus ita solet addere, ut eam appositionis nomini, si caret additamentis, subiiciat, si coniunctum est vel cum adiectivo vel cum genetivo, ponat inter ipsum appositionis nomen et appositionis additamentum, praemittens id, in quo maior vis inest. cf. J. III 230. Θεὸς ὥς. O. IV 160. Θεοῦ ὥς. VIII 453. Θεῶ ὥς. VII 71. Θεὸν ὥς. J. XI 147. ὄλμον δ' ὥς ἔσσευε κυλίνδεσθαι. II 190. κακὸν ὥς. (781. Αἰὲ ὥς τερπικεράνῳ. III 60. Ἀεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστὶν ἀτειρής. O. VI 20. ἡ δ' ἀνέμου ὥς πνοιῇ ἐπέσσυντο) Quum vero Homerus particulae ὥς numquam praemittat plus unum nomen, Apollonii etiam in particulae ὥς collocatione maior est libertas in hoc

dicendi genere: τὼ δὲ οἱ ὅσσε Ὀστυλλίγγες μαλεροῖο πυρὸς ὥς ἰνδάλλοντο I 1296. Numquam praecedere in carminibus Homericis comparativam particulam ὥς appositionibus non puto recte statuere Buttmannum (Lexil. I p. 239 seq.) et Ameisium (O. XIV 441 Append.) cf. Spitzn. Exc. XXVI p. XXXVI. Neque enim persuasit Ameisius dicens in eis, quae sint: O. XII 433. τῷ προσφῶς ἐχόμην ὥς νυκτερίς. XV 479. ἀντὶ δ' ἐνδοῦπηση πεσοῦσ' ὥς εἰναλίη κήξ. J. XXI 282. ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ ὥς παῖδα συφορβόν particulae ὥς non eandem vim esse atque ei, quae nominibus subiici soleat. (cf. ad XIV 441. „Das einfache ὥς, wo es einem Nomen — ohne beigefügtes Verbum vorausgeschickt ist, bildet keine eigentliche Vergleichung, sondern gilt als Relativpartikel und verlangt sein eigenes Verbum.“ ad IV 413. λέγεται ἐν μέσσησι νομεὺς ὥς πώεσι μῆλων. „pastoris instar oder quasi esset pastor gregibus. Denn Vergleiche mit nachgesetzter Partikel haben gleichsam attributive Geltung, so daß die Vergleichung und das Vergleichene — grammatisch nur einen einzigen Gedanken bilden.“) Namque etiam subiectae nominibus particulae ὥς adhaerere nonnumquam verbum, apparet primum, ni fallor, ex eo ipso Odysseae loco, qui est: IV 413, quo hoc puto dictum esse: „recumbet in medio phocarum grege, velut pastor recumbit in mediis ovium gregibus,“ deinde ex his locis: J. XI 383. Οἱ τε σε πεφρίκασι, λέονθ' ὥς μηκάδες αἶγες. VIII 271. Ἀντὰρ δ' αὖτις ἰὼν, πᾶς ὥς ὑπὸ μητέρα, δύσκειν Εἰς Αἴανθ'. Quum igitur iudicandum videatur a sermone Homericō non prorsus abhorreere particulam ὥς comparativam

appositionibus praemissam, Homericus usus non est is, ex quo confirmari possit, recte scripsisse Zenodotum J. II 144. κινήθη δ' ἀγορὴ φηὶ κύματα μακρὰ θαλάσσης loco eius, quod Aristarchus probavit: ὥς κύματα μακρὰ θαλάσσης.

In Homericis autem quamquam in sententiis relativis, quibus verbum non est additum, nonnumquam accidere vidimus particulae comparativae ὥς, ut secunda fiat ab ineunte sententia, tamen eadem in sententiis relativis, quibus additum est verbum, secundum certam legem a prima sede sententiae relativae numquam removetur. Legebatur quidem, quod adversaretur illi legi, his Iliadis locis: XII 156 et VIII 306. Scribebant enim eidem, qui J. XXIV 41. λέων δ' ὥς ἄγρια οἶδεν, νιφάδες δ' ὥς πίπτον ἔραζε et Μήκων δ' ὥς ἐτέρωσε κάρη βάλεν. Sed Bekkerus in utroque loco id restituit, quod rectius videtur: νιφάδες δ' ὥς et Μήκων δ' ὥς. In illo enim loco etiam alias leges violari ea lectione, quae est: νιφάδες δ' ὥς infra attingam c. II § 2 in., in hoc praesertim quum etiam veteres cogitaverint de particula ὥς ad unum nomen μῆκων referenda (cf. Schol. A ad VIII 306) non vereor, ne Bekkerus non iure levaverit violationem usus recepti, de quo dicturus sum.

12. De prima sede protasis et apodosis comparisonum.

Eo enim usu fit, ut apud Homerum in comparisonum protasi semper primam sedem teneant vel adverbia vel adiectiva relativa. cf. J. IV 76. Οἶον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνον παῖς. VII 63. XI 62. XIII 298. XVII 53. O. IV 791. Ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὀμίλῳ.

Discrepant enim a consuetudine HomERICA hi loci: Euripidis Cycl. 460 seq. *Ναυπηγίαν δ' ὥσει τις ἀρμόζων ἀνὴρ Διπλοῖν χαλινοῖν τρύπανον κωπηλατεῖ, Οὔτω* cet. et Theocriti Id. XVIII 29. *Πιρίρα μεγάλα ἄτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα Ἥ κάπη κυπάρισσος ἢ ἄρματι Θεσσαλὸς ἵππος, Ὡδε* cet. Atque eadem usus constantia ab Homero, a cuius exemplo recedit in hoc Callimacheo lectio tradita: h. Del. 141. *Ὡς δ' ὅποι' Αἰτναίου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο Σείονται μυχὰ πάντα — Τῆμος ἔγεντ' ἄραβος σάκεος τόσος εὐκύνκλοιο*, in prima sede apodosis comparisonum protasin sequentis demonstrativa vocabula ea collocantur, quae protasi respondent. cf. J. XVII 263. *Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι — Βέβρυχεν μέγα κύμα — Τόσση ἄρα Τρώες λαχῇ ἴσαν.*

13. Quo modo vocabula demonstrativa in sententiis per particulam ὥς inductis collocari soleant.

In eis sententiis, quarum primam sedem tenet adverbium ὥς, quum in aliis, tum in eis, quae apodosis munere funguntur, cetera vocabula demonstrativa, quae spectant ad ea, quae praecedunt, ab adverbio ὥς non solent seiungi nisi particulis. cf. J. V 163. *ὥς τοὺς ἀμφοτέρους.* 502. *ὥς τότε Ἀχαιοί.* XIII 65. *ὥς ἀπὸ τῶν.* XII 151. *ὥς τῶν κόμπει χαλκός.* 307. *ὥς ῥα τότε.* XVII 740. *ὥς μὲν τοῖς.* A quo more discrepat primum adverbii τότε collocatio in duobus eiusdem libri locis: J. XI 496. *ὥς ἔφεπε κλονέων πεδῖον τότε φαίδιμος Αἴας.* 556. (cf. Haupt, Zusätze z. Lachmanns Betrachtungen 1847 p. 102. „So glaube ich, dafs im elften Buche das Gleichnifs vom Esel 558 seq.

das ursprüngliche ist.“) *ὥς Αἴας τότε ἀπὸ Τρώων τετιμημένος ἦτορ ἦεν*, deinde pronominis κείνος in eis, quae sunt: O. IV 340. *Ὡς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει.* X 414. *ὥς ἐμὲ κείνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, Λακρυνόεντες ἔχυντο.* XVII 112. *ὥς ἐμὲ κείνος Ἐνδυκέως ἐκόμιζε.* 521. *ὥς ἐμὲ κείνος ἔθελγεν.*

14. De prima sede apodosis sententiarum relativarum.

Quod in comparisonum apodosi non diximus fieri in Homericis, id in apodosi aliarum sententiarum relativarum nonnumquam accidit, ut primam apodosis sedem protasin sequentis non teneat vocabulum demonstrativum, quod respiciat ad protasis vocabulum relativum. cf. Krueger Di. § 50, 2, 6. J. IX 510. *ὅς δέ κ' ἀνήνηται — Αἰσσοῦνται δ' ἄρα ταί γε Αἴα Κρονίωνα κιοῦσαι Τῷ ἄτην ἄμ' ἐπεσθαι.* XVII 229. *Ὅς δέ κε Πάτροκλον — Τρώας ἐς ἵπποδάμους ἐρύσῃ, εἵξῃ δέ οἱ Αἴας, Ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι.* I 218. *ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθεται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.* XV 384. *ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωθι νοήσω, Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι.* XIX 168. cf. Herod. III 37. *ὅς δὲ τούτους μὴ ὀπωπε, ἐγὼ δέ οἱ σημανέω.* — J. III 299. *Ὅπποότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια πημήνειαν, Ὡδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὥς ὅδε οἶνος.*

15. De appositionibus additis sententiis relativis.

Appositiones pronomini relativo epexegetice additas eo modo, quo in his exemplis: J. III 124. *εἰδομένη γαλόω Ἀντηνορίδαο δάμαρτι, Τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε — Λαοδίην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.* O. IV 10.

νιέει δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κόρη, Ὅς οἱ τη-
λύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης Ἐκ δούλης (cf.
Ameis O. II 119 Append. Heindorf Plat. Phaed. p. 66 E.)
Homerus non solet ipsi pronomini relativo subiicere.
Nam in eo, quod est: J. XVII 641. εἴη δ' ὅστις ἐταῖρος
ἀπαγγείλειε τάχιστα Πηλεΐδῃ, nomen ἐταῖρος praedicati
loco est. Itaque differt ab usu Homérico hic Callimachi
locus, quem affert Naekius Opusc. II p. 71, h. Del. 156.
οὐδ' (sc. ἐδέχετο) ἦτις Κέρκυρα φιλοξενωτάτη ἄλλων.

16. Quomodo naturalem quendam verborum ordinem
observet Homerus.

Agendum est deinde de ea re, ad quam spectant,
quae Quintilianus dicit Inst. Or. IX 4, 23. „est et alius
naturalis ordo, ut viros ac feminas, diem ac noctem,
ortum et occasum dicas potius quam retrorsum.“ Ea
vocabula, quae sunt θέρως et ὀπώρῃ, ab Homero ita
coniunguntur, ut ὀπώρῃ posteriore loco nominetur. cf.
O. XI 192. αὐτὰρ ἐπὶν ἔλθῃσι θέρως τεθαλυῖά τ' ὀπώρῃ.
XII 76. οὐτ' ἐν θέρει οὐτ' ἐν ὀπώρῃ. XIV 384. ἦ ἐς
θέρως ἦ ἐς ὀπώρῃν. In coniungendis nominibus ἡμῶς
sive ἡμέρας et νύξ Homerus, sicut posteriores (cf. Lobeck
Paralip. p. 63) non sibi constat. cf. O. II 345. νύκτας
τε καὶ ἡμῶς. J. XVIII 340. νύκτας τε καὶ ἡμῶς. O. XIV
93. νύκτες τε καὶ ἡμέραι. XVII 515. τρεῖς γὰρ δὴ μιν
νύκτας ἔχον, τρία δ' ἡμῶς ἔρυν. — X 142. δύο τ'
ἡμῶς καὶ δύο νύκτας Κεῖμεθ'. J. XXIII 186. ἡμῶς
καὶ νύκτας. Ea vero, quae sunt ἀνὴρ et γυνή, in Ho-
mericis eodem ordine componi solent, quo Latinorum
viri ac feminae, quum posteriore aetate a Graecis non-

numquam ordo varietur (cf. Lobeck l. d. p. 64) cf. J.
VII 139. ἄνδρες κίκλησκον καλλίζωνοί τε γυναῖκες. XV
683. ἄνδρες ἡδὲ γυναῖκες. XVII 435. ἐπὶ τύμβῳ ἄνδρος
ἐστήκη τεθνηότος ἡδὲ γυναικός. XXIV 698. 707. O. IV
142. VI 184. XIII 308. XV 162. XIX 408. XXI 323.
XXIII 143. (cf. J. VIII 7. μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς
τόγε μήτε τις ἄρσῃν Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος)
Sed in coniungendis γυνή sive ἄλοχος et τέκνον sive
παῖς, quum etiam posteriore aetate in eis, quae sunt
παῖδες καὶ γυναῖκες (cf. Lobeck l. d.) et τέκνα καὶ γυ-
ναῖκες (cf. Herod. I 164. — VI 19) verborum ordo mu-
tabilis sit, Homerus non certo semper ordine utitur,
quamquam plerumque et nomen παῖς ante ea, quae
sunt ἄλοχος et γυνή, et nomen τέκνον post ea infertur.
cf. J. II 136. ἡμέτερά τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα. IV 238.
VI 95. XVII 123. IV 162. γυναιξί τε καὶ τεκέσσι.
O. XII 42. γυνή καὶ νήπια τέκνα. XIII 44. XIV 264. —
J. XV 663. ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος Παίδων ἡδ' ἄλό-
χων. XXI 460. σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἄλόχοισι. O. IX
115. J. VIII 57. πρό τε παίδων καὶ πρό γυναικῶν.
X 422. O. IX 199. σὺν παιδὶ περισχόμεθ' ἡδὲ γυναικί. —
J. IX 594. τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἄγουσι βαθυζώνους τε γυ-
ναῖκας. XV 497. ἀλλ' ἄλοχός τε σὺν καὶ παῖδες ὀπίσσω
(qui locus apud Lycurgum Leocr. 26, 103. sic legitur:
ἀλλ' ἄλοχός τε σὺν καὶ νήπια τέκνα) cf. O. XIII 403.
σὺν τ' ἄλόχῳ καὶ παιδί, τὸν ἐν μεγάροισιν ἔλειπες. Eae
notiones, quae sunt recens et vetustus, sic se excipere
solent, ut illa priorem locum teneat. cf. O. I 395. νέοι
ἡδὲ παλαιοί. II 293. νέαι ἡδὲ παλαιαί. IV 720. J. XIV
108. ἡ νέος ἡδὲ παλαιός. II 789 = IX 36, 258. ἡμὲν

νέοι ἢ δὲ γέροντες. O. XVI 98. Θείη νέον ἢ γέροντα. XVI 361. οὐδέ τιν' ἄλλον Εἴων οὔτε νέων μεταίξειν οὔτε γερόντων. II 29. Ἡδὲ νέων ἀνδρῶν ἢ οἱ προγενέστεροί εἰσιν. I 175. ἢ νέον μεθέπεις ἢ καὶ παιρώϊος ἔσοι Ξεῖνος. Vocabulorum πρῶτος et ὕσταιος ordo ut posteriore aetate rarissime, ita ab Homero numquam variatur. cf. Spitzn. J. XV 635. J. II 281. οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕσταιοι. V 703 = XI 299. XVI 692. τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον. XV 634. πρώτῃσι καὶ ὕσταιήσι βόεσσιν. O. IX 14. τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὕστάτιον καταλέξω. Hymn. XIX. XXI. (cf. J. IX 97. ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι)

17. *De particularum ἀλλά, ἦ, ἦ τοι, δέ, γάρ in enuntiatis sede.*

Postremo de vocabulis eis, quae certam in enuntiatis sedem tenere solent, haec dicenda sunt. Coniunctio ἀλλά numquam recedit in carminibus Homericis a prima sede. Id quod non modo propter quendam maxime tragicorum poëtarum usum (cf. Soph. El. 411. ὦ θεοὶ πατῶσι, συγγένεσθ' ἢ ἀλλὰ νῦν. Eur. Hec. 391. ὑμεῖς δέ μ' ἀλλὰ θυγατρὶ συμφρονεύσατε), sed etiam propter Callimachi locos commemoro: h. Jov. 18. Λάδων ἀλλ' οὐ πω μέγας ἔρρεν, οὐδ' Ἐρύμανθος, Epigr. 5, 11. Quum vero vocativi recte dicantur ab Apollonio αὐτοτελεῖς (de pronom. 327 c. „ἦ κλητικὴ αὐτοτελεῖς οὐσα στιγμὴν ἀπαιτεῖ“) coniunctio ἀλλά, sicut cetera vocabula, quibus in prima sede locus est, etiam sic in prima sede collocatur, ut vocativi ei praemittantur. cf. J. XVII 645. Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι. XIV 634. Ἀργεῖοι, καὶ δ'

αὐτε μεθιέμεν Ἐκτορι νίκη. Quamquam enim in mediam orationem vocativi ita inseri possunt, ut vocem encliticam seiungant ab eo nomine, ad quod pertineat (cf. O. XIX 215. Νῦν μὲν δὴ σεῦ ξεῖνέ γ' ὄτω πειρήσσεσθαι. Herod. I 39. Συγγνώμη μὲν ὦ πάτερ τοι. Plat. Leg. 683 B. Εἰ γοῦν ὦ ξένε τις ἡμῶν ὑπόσχοιτο θεός. Eur. Iph. T. 336. εὖχον δὲ τοιᾶδ' ὦ νεᾶνί σοι ξένων Σφάγια παρεῖναι. Bacch. 1120. οἴκτιρε δ' ὦ μητέρα με. vid. Bekker, Homerische Blätter p. 268 seq. cf. ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον [O. XI 140]), tamen sententiae post vocativum incipientis primam sedem non puto diversam esse a natura primae sedis enuntiati integri. (Tantummodo de eis vocativis, post quos sententia incipit, recte Apollonius hoc dicit l. d. „οὐδέποτε αἱ ἐγκλινόμεναι μετὰ κλητικῆς τίθενται, ὅτι μὴ μόνον ἢ μοί κατὰ πρῶτον πρόσωπον διὰ φιλοφρόνησιν· Πάτροκλέ μοι δειλῇ“). Cui sententiae unus, quantum sciam, hic hymnorum Homericorum locus repugnat: IV Ven. 1. Μοῦσά μοι ἔννεπε ἔργα πολυχρύσου Ἀφροδίτης, in quo etiam illud insolenter accidit, quod primo vocabulo non ea ipsa res nominatur, quam poëta carmine dicturus est. cf. c. III § 2 in. Neque enim aut hic Iliadis locus adversatur: XIX 287. Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ, in quo si non Apollonii sententia probanda est, qui dativum μοί eo modo statuere videtur additum esse, quo in hoc Platonis loco: Phileb. 54 B. Τοιόνδε τι λέγω, ὦ Πρώταρχέ μοι, at eo excusatur dativi μοί collocatio, quod totus ille versus pro uno membro orationis est, aut ei loci Platonis, qui sunt: (cf. Ast, Plat. Legg. IV 7. Krueger Spr. § 45, 3, 8)

Legg. 715 E. Ἄνδρες τοίνυν φῶμεν πρὸς αὐτούς. 772 E. Ὡ παῖ τοίνυν φῶμεν. 899 D. Ὡ ἄριστε δὴ φῶμεν, in quibus propterea post vocativos vocabula posita esse possunt, quibus non locus est in prima sede enuntiatorum, quod vocativi ad ea ipsa pertinent, quae illis locis ut dicenda proponuntur.

Particula ἢ non coniuncta cum particula τοί in carminibus Homericis neque in sententiis inductis per coniunctionem ἐπεὶ, cui eodem modo additur, quo ea, quae sunt θῆν et οὐ τοι (cf. O. XVI 91. ἐπεὶ θῆν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστίν. J. VII 27. ἐπεὶ οὐ τοι Τρωῶας ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις. XIII 382. O. XX 264) a coniunctione seiungitur et in sententiis primariis primam semper sedem tenet. Discrepant igitur ab usu Homérico haec exempla: Arist. Vesp. 1454. ἕτερα δὲ νῦν ἀντιμαθῶν Ἡ μέγα τι μεταπεσεῖται Ἐπὶ τὸ τρυφᾶν. Apoll. Rh. I 630. ἀλλὰ γὰρ ἔμπης Ἡ θάμα δῆ. IV 900. Αἰεὶ δ' εὐόρμου δεδοκήμεναι ἐκ περιωπῆς Ἡ θάμα δῆ. 1241. καὶ γὰρ τ' ἀναχάζεται ἠπείροιο Ἡ θάμα δῆ τόδε χεῦμα. Qu. Sm. V 415. Σήμερον ἢ τάχα πᾶσιν ὀλέθριον ἔσσεται ἡμαρ. Bekkeri autem interpretatio (Monatsber. 1860 p. 456 = Homer. Blätter p. 200) horum locorum: O. III 348. Ὡστε τευ ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἢ δὲ πενιχοῦ, Ὡ οὐ τι χλαῖναι καὶ δῆγχα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ et XIX 109. Ὡστε τευ ἢ βασιλῆος ἀνείμονος, ὥστε cet. valde dubia est. Ac neglexit Bekkerus in priore loco, quum hoc dicat: „Die gemeine Lesart γ 348 disjungit von einem völlig Gewandlosen einen Armen, der keine Art Gewand besitzt“ vocabulum πολλά sententiae additum. Coniuncta cum particula τοί quum in sententiis secun-

dariis coniunctiones statim sequi soleat (cf. J. XXIII 52. Ὅφρ' ἢ τοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγη ἀκάματον πῦρ. O. V 24. τοῦτον νόον — ὥς ἢ τοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών), in primariis sententiis in secundam sedem removetur (cf. Bekker, Monatsber. 1860 p. 458 = Homer. Blätter p. 202) eis vocabulis, ad quae affirmandi vis non pertinet. cf. O. IV 455. οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελήθετο τέχνης, Ἀλλ' ἢ τοι cet. 151. Καὶ νῦν ἢ τοι ἐγὼ μεμνημένος ἀμφ' Ὀδυσῆϊ Μυθεόμην — αὐτὰρ ὁ — δάκρυον εἶβεν. III 126. Ἐνθ' ἢ τοι εἰως μὲν cet. J. II 813. Τὴν ἢ τοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν, Ἀθάνατοι δέ τε σῆμα — Μυρίνης. IV 237. Τῶν ἢ τοι αὐτιῶν τέρενα χροῖα γῦπες ἔδονται, Ἡμεῖς δ' αὐτ' ἀλόχους — Ἀξομεν. V 724. Τῶν ἢ τοι χρυσέη ἵτης ἄφθιτος, αὐτὰρ ὑπερθεν Χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα. XII 141. Οἱ δ' ἢ τοι εἰως μὲν — Ὠρνυον — Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσύμένους ἐνόησαν — μαχέσθην. XVIII 237. Τόν δ' ἢ τοι μὲν ἔπεμπε — οὐδ' αὐτὶς ἐδέξατο. V 809. Σοὶ δ' ἢ τοι μὲν ἐγὼ παρὰ θ' ἴσταμαι ἢ δὲ φνλάσσω — Ἀλλὰ σευ ἢ κάματος — γυῖα δέδυκεν Ἡ cet. VII 456. Ἀλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δείσειε νόημα — Σὸν δ' ἢ τοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδναιτο ἠώς. Ut praecedat illi ἢ τοι vocabulum, ad quod affirmandi vis pertineat, accideret, si recte G. Hermannus (ad hymn. IV Ven. 225) existimaret, O. XII 61: Πλαγκτὰς δῆ τοι τάσγε θεοὶ μάκαρες καλέουσι contra codices scribendum esse: Πλαγκτὰς δ' ἢ τοι cet.

Imperativus ἄγε, cui primam sedem non esse alienam apparet ex eo, quod est εἰ δ', ἄγε (cf. J. I 524. Εἰ δ', ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι) et his locis:

Legg. 715 E. Ἄνδρες τοίνυν φῶμεν πρὸς αὐτούς. 772 E. Ὡ παῖ τοίνυν φῶμεν. 899 D. Ὡ ἄριστε δὴ φῶμεν, in quibus propterea post vocativos vocabula posita esse possunt, quibus non locus est in prima sede enuntiatorum, quod vocativi ad ea ipsa pertinent, quae illis locis ut dicenda proponuntur.

Particula ἦ non coniuncta cum particula τοί in carminibus Homericis neque in sententiis inductis per coniunctionem ἐπεὶ, cui eodem modo additur, quo ea, quae sunt θῆν et οὐ τοί (cf. O. XVI 91. ἐπεὶ θῆν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστίν. J. VII 27. ἐπεὶ οὐ τοί Τρῶας ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις. XIII 382. O. XX 264) a coniunctione seiungitur et in sententiis primariis primam semper sedem tenet. Discrepant igitur ab usu Homerico haec exempla: Arist. Vesp. 1454. ἑτερα δὲ νῦν ἀντιμαθὼν Ἡ μέγα τι μεταπεσεῖται Ἐπὶ τὸ τρυφᾶν. Apoll. Rh. I 630. ἀλλὰ γὰρ ἔμπης Ἡ θάμα δὴ. IV 900. Αἰεὶ δ' εὐόρμου δεδοκῆναι ἐκ περιωπῆς Ἡ θάμα δὴ. 1241. καὶ γὰρ τ' ἀναχάζεται ἠπειροῖο Ἡ θάμα δὴ τόδε χεῦμα. Qu. Sm. V 415. Σήμερον ἦ τάχα πᾶσιν ὀλέθριον ἔσσεται ἡμαρ. Bekkeri autem interpretatio (Monatsber. 1860 p. 456 = Homer. Blätter p. 200) horum locorum: O. III 348. Ὡστε τευ ἦ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἢ ἐπενιχροῦ, Ὡ οὐ τι χλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ et XIX 109. Ὡστε τευ ἦ βασιλῆος ἀνύμονος, ὅστε cet. valde dubia est. Ac neglexit Bekkerus in priore loco, quum hoc dicat: „Die gemeine Lesart γ 348 disjungirt von einem völlig Gewandlosen einen Armen, der keine Art Gewand besitzt“ vocabulum πολλά sententiae additum. Coniuncta cum particula τοί quum in sententiis secun-

dariis coniunctiones statim sequi soleat (cf. J. XXIII 52. Ὅφρ' ἦ τοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ. O. V 24. τοῦτον νόον — ὥς ἦ τοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἐλθὼν), in primariis sententiis in secundam sedem removetur (cf. Bekker, Monatsber. 1860 p. 458 = Homer. Blätter p. 202) eis vocabulis, ad quae affirmandi vis non pertinet. cf. O. IV 455. οὐδ' ὁ γέρον δολίης ἐπελήθετο τέχνης, Ἀλλ' ἦ τοι cet. 151. Καὶ νῦν ἦ τοι ἐγὼ μεμνημένος ἄμφ' Ὀδυσῆϊ Μυθεόμην — αὐτὰρ ὁ — δάκρυον εἶβεν. III 126. Ἐνθ' ἦ τοι εἰως μὲν cet. J. II 813. Τῆν ἦ τοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν, Ἀθάνατοι δέ τε σῆμα — Μυρίνης. IV 237. Τῶν ἦ τοι αὐτῶν τέρενα χροά γῦπες ἔδονται, Ἡμεῖς δ' αὐτ' ἀλόχους — Ἀξομεν. V 724. Τῶν ἦ τοι χρυσέη ἵτις ἄφθιτος, αὐτὰρ ὑπερθευ Χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα. XII 141. Οἱ δ' ἦ τοι εἰως μὲν — Ὠρννον — Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν — μαχέσθην. XVIII 237. Τόν ῥ' ἦ τοι μὲν ἔπεμπε — οὐδ' αὐτὶς ἐδέξατο. V 809. Σοὶ δ' ἦ τοι μὲν ἐγὼ παρὰ θ' ἵσταμαι ἢ δὲ φνλάσσω — Ἀλλά σευ ἦ κάματος — γνῖα δέδυκεν Ἡ cet. VII 456. Ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δείσει νόημα — Σὸν δ' ἦ τοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδναιτο ἡώς. Ut praecedat illi ἦ τοι vocabulum, ad quod affirmandi vis pertineat, accideret, si recte G. Hermannus (ad hymn. IV Ven. 225) existimaret, O. XII 61: Πλαγκτιὰς δὴ τοι τάσγε θεοὶ μάκαρες καλέουσι contra codices scribendum esse: Πλαγκτιὰς δ' ἦ τοι cet.

Imperativus ἄγε, cui primam sedem non esse alienam apparet ex eo, quod est εἰ δ', ἄγε (cf. J. I 524. Εἰ δ', ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι) et his locis:

O. III 475. Παῖδες ἐμοί, ἄγε Τηλεμάχῳ καλλίτριχας ἵππους Ζεύξασθ'. J. VIII 139. Τυδείδῃ, ἄγε δ' αὐτε φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους. XXIV 406. Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος Εἷς, ἄγε δὴ μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον, propterea quod addi solet sententiis, quae ab ineunte versu descendunt, fere semper reperitur in secunda sede. cf. J. VII 299. Δῶρα δ' ἄγ' ἀλλήλοισι δώομεν. XIV 414. Νῶϊ δ' ἄγ' ἐν φιλότῃ τραπεύομεν. IX 673. Εἵπ' ἄγε μ'. In eo Callimachi loco, qui est: (cf. Meineke ad h. l. Näke, Opusc. II p. 71) h. Dian. 81. Κύκλωπες, καὶ μοί τι Κυδώνιον, εἰ δ' ἄγε, τόξον — τεύξαιτε illud εἰ δ' ἄγε in ea sede collocatum est, a qua non modo εἰ δ' ἄγε Homericum, quod semper primam tenet sedem, quamquam etiam ita, ut ab eo incipiat sententia primaria secundariam sequens (cf. J. XXII 379. Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν — — Εἰ δ' ἄγετ' ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν), sed etiam ἄγε alienum sit.

Ut particula δέ a secunda sede in tertiam recedat, apud Homerum rarissime fit. (cf. Bekker, Monatsber. d. Berl. Akad. 1861 p. 1037 Ann. = Homerische Blätter p. 286) Accidit autem ita, ut subiiciatur et vocabulo, cui praecedit pronomen ὅ, si pronomen ὅ ab articuli natura proxime abest (cf. J. I 54. Τῇ δεκάτῃ δ'. O. XIX 202. Τῇ τρισκαιδεκάτῃ δ'. XVII 14. Ὁ ξείνος δ') et vocabulo, cui praecedit vera, quam dicunt, praepositio (cf. J. VII 248. ἐν τῇ δ' ἐβδομάτῃ ῥινῶ. VIII 545. ἐκ πόλιος δ'. O. I 212. ἐκ τοῦ δ'. X 518. ἀμφ' αὐτῷ δέ. XIV 120. ἐπὶ πολλὰ δ'. XVIII 253. μετὰ τοῖσι δ') et vocabulis, quae ita cohaerent, ut τρεῖς μάκαρες in eo,

quod est: O. VI 155. τρεῖς μάκαρες δὲ κασίγνητοι. Maior libertas, ni fallor, huius unius loci est: O. VI 99 seq., ubi ex Aristarchi recensione (cf. Ameis ad h. l.) hoc legitur: Ἀὐτὰρ ἐπεὶ σίτον τάρφθεν δμῶαί τε καὶ αὐτή, Σφαίρηται δ' ἄρ' ἐπαιζον nec solum Aristarchea lectione continetur, quod a consuetudine HomERICA discrepet, sed etiam eis lectionibus, quae sunt: Σφαίρηται γ' ἄρ' ἐπαιζον et ταί τ' ἄρ' ἐπαιζον. Solet enim particula ἄρα apodosi addita nisi particulis a primo apodosis verbo non seiungi. Adversatur igitur Homericus particulae δέ usus Parmenisci sententiae, qui in Iliadis loco eo, qui est: XVIII 514. Τεῖχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα Ῥύατ' ἐφροσάοτες, μετὰ δ' ἄνδρες, οὓς ἔχε γῆρας, quum putavisset participium ἐφροσάοτες ad ea, quae sunt ἄλοχοι et τέκνα, pertinere non posse, secundam sententiam a participio incipere statuit. In hoc vero Iliadis loco: VIII 19. Εἰ δ' ἄγε πειρήσασθε —. Σειρὴν χρυσείην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες, Πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοὶ πᾶσαι τε θείαιναι. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' — πεδίονδε Ζῆν', in quo Bekkerus, cuius sententia certe specie veri non caret, scripsit: Πάντες τ' ἐξάπτεσθε θεοὶ cet., collo- cationi particulae δέ subest anacoluthia. Differre autem in collo- catione particulae δέ sermonis HomERICI leges a legibus posterioris aetatis, apparet vel ex diverso particularum coniunctarum καὶ δέ usu, quas Homerum constat (cf. G. Hermann Vig. p. 847. Orph. Arg. p. 768) numquam non sic usurpare, ut particula δέ secundam sedem enuntiati obtineat. cf. O. XIV 39. Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἄλγεα. — Batrachom. 21. καὶ σὲ δ' ὄρω καλόν τε καὶ ἄλκιμον. Aesch. Prom. 973. καὶ σὲ

δ' ἐν τούτοις λέγω. Ap. Rh. III 721. καὶ ἐκ κείνοιο δ' ἰκάνει. — Soph. Ant. 592. στόνω βρέμουσι δ' ἀντιπλήγες ἀκταί. Aristoph. Ran. 1017. ἵνα μὴ φάσκη δ' ἀπορεῖν με. Theocr. Id. VI 39. ὥς μὴ βασκανθῶ δέ, τρις εἰς ἐμὸν ἔπτυσσα κόλπον. In particula γάρ a secunda sede enuntiati removenda sermo Homericus facilius est. Ea enim sic collocatur in tertia sede, ut etiam vocabulis subiiciatur, quibus vel particula καὶ praecedit (cf. O. XVII 317. καὶ ἔχνεσι γὰρ περιήδη) vel ea vocabula, quae non sunt verae praepositiones (cf. J. XXI 331. ἅντα σέθεν γὰρ Ξάνθον — μάχη ἥσχομεν εἶναι).

II.

DE VERBORUM COLLOCATIONIS HOMERICAE LEGIBUS METRICIS.

1. De vocabulis quibusdam, quae in arsi collocari solent.

Valent leges metricae in ea re, quod quaedam vocabula monosyllaba in carminibus Homericis aut semper aut plerumque in arsi collocantur. Eorum in numero est vocabulum εἶν. (cf. G. Hermann Orph. p. 734. Gerhard Lectt. Apoll. p. 112. Mueller cycl. epic. p. 89. p. 122 not.) Quod ut numquam non in arsi collocetur, inde fit, ni fallor, quod ita tantummodo usurpatur loco earum formarum, quae sunt ἐν et ἐνί, si metri necessitas cogit, velut in compositis εἰνάλιος, εἰνόδιος. Ne-

que enim praepositio εἰς a thesi aliena est. cf. J. III 369. ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν. Item particula ὥς ea, quae significat i. q. οὕτως, fere in arsi collocari solet. Ut enim in enuntiati prima sede posita thesin teneat, in duobus tantummodo eiusdem libri locis accidit: O. XVI 28. ὥς γὰρ νύ τοι εὐάδε θυμῷ. 64. ὥς γὰρ οἱ ἐπέκλωσεν τά γε δαίμων (cf. Ap. Rh. III 1070. ὥς δ' αὐτ' ἐγώ. 1134. ὥς γὰρ τόδε cet.), si quidem in eis, quae sunt: ὥς πυκνοὶ ἐφρέστασαν ἀλλήλοισιν, ὥς ἐσσυμένως ἐμάχοντο, ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ, λευγαλέω θανάτῳ, ὥς μὴ θάνοι ὅς τις ἐμοί γε — φίλος (J. XIII 133. XV 698. XIX 290. O. XV 359), Bekkerus reete Lehrsium secutus relativum restituit. Paullo saepius autem vocabulo alicui subiecta in thesi reperitur: et eis, quae sunt εἶθε et οὐδέ, subiecta (cf. J. VII 157 = XI 670. XXIII 629. O. XIV 468. εἶθ' ὥς ἠβώοιμι. J. XV 24. ἐμὲ δ' οὐδ' ὥς θυμὸν ἀνίει. O. XXI 247. ἀλλὰ μιν οὐδ' ὥς ἔντανύσαι δύνατο) et in his locis: J. VIII 538. αἶ γὰρ ἐγὼν ὥς Εἴην ἀθάνατος. O. XV 156. αἶ γὰρ ἐγὼν ὥς Νοστήσας Ἰθάκηνδε — Εἵποιμ'. J. I 531 = O. XIII 439. Τῶγ' ὥς βουλευσάντε διέτμαγεν.

2. De versus Homericum natura ea, qua membro orationis similis est.

Versum Homericum non in unaquaque sede interpunctionem recipere et veteres intellexerunt (cf. Schol. Ven. J. XV 360. Harlej. O. II 77. Harlej. Cram. O. III 34) et nostrates eximia diligentia exposuerunt. Sed ut abrupte procedat, tantum abest, ut quaedam, quae quasi novo spiritu proferenda sint, etiam ab eis versus sedibus

exclusa sint, quae facillimae sunt in interpunctione recipienda: velut interiectio ὃ πόποι numquam in medio versu, sed in ineunte tantummodo reperitur (cf. Ameis O. XIII 209). Inde fit, ut adiectiva νήπιος, σχέτιλιος, δύσμορος, νηλής si epiphonematis loco usurpantur (cf. J. IX 630. Σχέτιλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότιτος ἐταίρων. 632. Νηλής· καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτιο φονῆος Ποινὴν — ἐδέξατο. O. XX 193. ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα· Δύσμορος, ἣ τε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι. In eis, quae sunt: O. IX 442. τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν. XXII 32. τὸ δὲ νήπιοι οὐκ ἐνόησαν. 370. σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον adiectivum est loco praedicati. cf. IX 44. τοὶ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίθοντο) primum versus pedem teneant, deinde, ut hi imperativi non legantur nisi in versu ineunte: J. IV 29. Ἐρδ'· ἀτὰρ οὐ τοὶ πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι. XX 349. Ἐρῶ ἔγω· οὐ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι. IX 42. εἰ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται ὥστε νέεσθαι, Ἐρχεο. XII 326. νῦν δ', ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφesiᾶσιν θανάτιο —, Ἴομεν. XV 496. ὅς δὲ κεν ὑμέων Βλήμενος ἦδ' τυττοῖς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, Τεθνάτω. O. II 141. εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωῖτερον — Ἑμμεναι — Κεῖρετε. Ad eandem causam referendum est, quod comparationes, in quibus protasis apodosi praecedit, semper incipiunt a versu ineunte. cf. J. II 147. Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ cet. IV 75. Ὅλον δ' ἀστέρα ἦκε cet. 141. Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μίγνῃ. 274. 422. 452. Nam in eo, quod est O. IX 384. ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἐρεισθεὶς Δίνεον ὥς ὅτις τις τρυπῶ δόρυ νήϊον ἀνῆρ G. Hermannus in editione sua non recte plene interpunxit post voca-

bulum Δίνεον, vel propterea quod apud Homerum comparatio incipiens ab eo, quod est ὥς ὅτε, non ab eo, quod est ὥς δ' ὅτε, non reperitur. Sed et ipse ad Viger. p. 913 recte usus erat virgula in interpunctione neque editiones Homericae recentiores hac in re discrepant. In hoc autem Iliadis loco: XII 154. οἱ δ' ἄρα χειρμάδιοισιν — Βάλλον ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων Νηῶν τ' ὠκυνόρων. νιφάδες δ' ὥς πῖπτον ἔραζε Ἄστ' ἄνεμος ζαῆς — Ταρφειᾶς κατέχευεν Bekkerus videtur primus, quamquam etiam veteres verbi πῖπτον subiectum duxisse χειρμάδια, non νιφάδας apparet ex Apoll. Lex. 318, qui legit: Ὡς δ' ἄνεμος loco eius, quod est Ἄστ' ἄνεμος — κατέχευεν, id scripsisse, quod rectum est: νιφάδες δ' ὥς πῖπτον ἔραζε. Adversatur autem eis, qui scribunt: — ὠκυνόρων. νιφάδες δ' ὥς πῖπτον ἔραζε non solum ea, de qua agimus, lex, sed etiam tempus verbi πίπτειν (cf. Krueger Di. 53, 10, 4) et Homericus coniunctionis ὥς usus, quam in sententia relativa usurpatam, cui verbum additum sit, verisimillimum est ab Homero non remotam esse a prima sede. (cf. c. I § 11 extr. § 12) Ac ne imitatores quidem Homeri ab illa lege, de qua agimus, deflexerunt. Merkelius vero, qui Ap. Rh. IV 214, ubi hoc praebent codices: Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντι' ἐνὶ τεύχεσιν, ὅσσα τε πόντον || Κύματα — κορύσσεται — Ὡς οἱ ἀπειρέσιοι ποταμοῦ παρεμέτρεον ὄχθας, scripsit: ἐνὶ τεύχεσιν. ὅσσα δέ cet., id induxit, quod si in codicibus reperiretur, mutandum esset.

Ut comparationum protases praemissae ita eae protases, quibus tempus diei vel loci spatium vel simile quid definitur, si praecedunt apodosi, inde a versu in-

enunte incipere solent. Nam coniunctio ἥμος semel ab ipso versus initio remotum reperitur in his versibus: O. XII 438 seq. *ἐλδομένω δέ μοι ἦλθον (sc. δοῦρα) || Ὅψ' ἥμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῇθεν ἀνέστη Κρίνων νείκεα πολλά — Τῆμος δὴ τάγε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη* (cf. Ameis ad h. l. App. et O. II 1). In quibus quamquam praesto est Ameisii coniectura, cui restituendum videtur: *Ἥμος δ' ὅψ'*, tamen puto animum revocandum esse a coniecturis, quia verendum est et conlato Schol. v. 439. „ἐν πολλοῖς ἐδιστάχθησαν οἱ στίχοι διὰ τὸ „τρεῖς μὲν γάρ τ' ἀνίσιν ἐπ' ἡματι“ (v. 105)“ ne corrigamus, quod contra usum Homericum ipse auctor admiserit (cf. Hoffmann quaestt. Hom. I p. 72. „Imo fateor mihi hunc Odysseae librum (XII) esse admodum suspectum, quippe qui aut multis interpolationibus sit mutatus aut recentiore demum aetate confectus“) et conlato J. XXIV 406. *Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος || Εἷς, ἄγε δὴ μοι — κατάλεξον*, quem versum similiter discrepare ab usu Homérico infra attingam p. 61. Et quam in hoc Iliadis loco excusationem locum habere puto, eadem, ni fallor, ad illum Odysseae locum pertinet. Demovetur enim illud ἥμος a versus principe loco ut obstans ei, cui princeps locus non minus est conveniens. Quae vero lex apparet in usu coniunctionis ἥμος, eadem valet in his: J. V 770. *Ὅσσον δ' ἡεροειδὲς ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν Ἥμενος ἐν σκοπιῇ — Τόσσον ἐπὶ θρώσκουσι θεῶν ὑψηλές ἵπποι*. XIV 148. *Ὅσσον δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι Ἀνέρες* cet. XXIII 431. 517. 845. XXIV 317. 544. O. V 249. VIII 124. Sed apodosis etiam et comparationes et eas, quae per ea,

quae sunt: ἥμος vel ὅσσον, inducuntur, sententias ita concludere solet, ut a versu ineunte incipiat. A quo more haec discrepant pauca exempla: J. V 502. *ὥς τότε Ἀχαιοὶ || Λευκοὶ ὑπερθε γέροντο*. XV 635. *ὥς τότε Ἀχαιοὶ || Θεσπεσίως ἐφόβηθεν*. XXIII 763. *ἀγχόθι δ' ἴσχει || Στήθεος ὥς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν*. O. X 412. *ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσιν || Μητέρας ὥς ἔμ' ἐκείνοι, ἐπεὶ ἶδον — — ἔχυντο*. VII 108. *Ὅσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἰδρὶες ἀνδρῶν Νῆα θοὴν ἐπὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν ὥς δὲ γυναικες || Ἰσιῶ τεχνῆσαι*.

Orationem rectam constat fere semper ita referri apud Homerum, ut versum incipiat. Neque nescit quisquam, quantopere haec ab usu Homérico abhorreant: Theocr. Id. I 77. *Ἦνθ' Ἐρμας πρῶτιστος ἀπ' ὤρεος εἶπε δέ· Λάφνι, || Τίς το κατατρύχει*. 95. *Ἦνθέ γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα || Κεῖπε· τὴ θῆν* cet. Callim. h. Dian. 29 similia. Sed quamquam Homeri observatio ea est, ut etiam in mediis orationibus, si quem facit profitentem, quid vel ad quosnam homines dicturus sit, verba ipsa versum incipiant (cf. J. I 233. *Ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι || Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον* cet. VII 361. *Αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω || Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι*. Doederleinium in editione J. VII 375. nego vulgarem interpretationem recte reliquisse), tamen sunt quae ab illo usu recedant vel recedere videantur. Primum hic Iliadis locus: VI 479. *Καὶ ποτέ τις εἶπῃσι· ἡ πατρός γ' ὅδε πολλὸν ἀμείνων*“ *Ἐκ πολέμου ἀνιόντα*. Sed huius loci offensio eo solvitur, quod illud: *πατρός γ' ὅδε πολλὸν ἀμείνων* hemistichii fines non excedit atque ita interponitur, ut obiecti loco sit. Deinde ei,

qui sunt: IX 684. Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοις ἐφη παρα-
 μυθήσασθαι || Οἴκαδ' ἀποπλείειν, ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τέ-
 κνωρ Ἰλίου cet. et XXIII 855. ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
 Λεπτῇ μηρίνθω δῆσεν ποδός, ἧς ἄρ' ἀνώγει || Τοξεύειν.
 ὅς μὲν κε βάλῃ — πέλειαν, Πάντας — πελέκεας —
 φερέσθω. Quorum in priore apparet infinitivum locum
 imperativi tenere (cf. Spitzn. J. XV 346. O. I 374. ἡῶθεν
 δ' ἀγορήνδε καθεζώμεσθαι κιόντες Πάντες, ἵν' ὑμῖν
 μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω· || Ἐξίεναι μεγάρων· ἄλλας
 δ' ἀλεγύνετε δαῖτας), in altero, quum scholia Ven. haec
 tradant: „ἧς ἄρ'· ἐν ἄλλῳ ἧς γάρ. γράφεται καὶ ὡς
 γάρ. κατ' ἐνια δὲ δῆσεν πόδα“, dubito an restituendum
 sit: δῆσεν πόδα, τοὺς δ' ἄρ' ἀνώγει· Τοξεύειν. ὅς μὲν
 κε cet. Certe quid sit conveniens naturae versus Ho-
 merici etiam in eo apparet, quod oratio obliqua inde
 a versu ineunte procedere solet. cf. J. XIII 666. Πολ-
 λάκι γάρ οἱ εἶπε — Πολύειδος || Νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ
 φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροις Ἦ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ
 Τρώεσσι δαμῆναι. XVIII 9. Ὡς ποτὲ μοι μήτηρ διεπέ-
 φραδε καὶ μοι εἶπεν || Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον — λεί-
 ψειν φάος ἡέλιοιο. VI 115. XI 47. Ἠνιόχῳ μὲν ἔπειτα
 ἔῳ ἐπέτελλεν ἕκαστος || Ἴππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν
 αὐτ' ἐπὶ ταφροῖ. IV 64. VI 207. XXI 231. XXIV 781.
 Nam etiam in hoc Callimachi: Epigr. 26. Ὡμοσε Καλ-
 λίνωτος Ἰωνίδι, μήποτ' ἐκείνης Ἐξείν μήτε φίλον κρείσ-
 σονα μήτε φίλην inest, quod ab Homero alienum sit.
 Quamquam enim haec sunt Homeri: J. XXIII 585.
 Ὅμνυθι μὴ μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἄρμα πεδῆσαι. O. II
 373. Ἀλλ' ὅμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ ἰάδε μυθήσασθαι,
 Πρὶν γ' ὅτ' ἂν cet. XV 435. Εἴη κεν καὶ τοῦτ' — Ὅρκῳ

πιστωθῆναι ἀπήμονά μ' οἴκαδ' ἄγεσθαι, tamen numquam
 fit, ut iusiurandum hemistichii finibus maius in medio versu
 incipiat. cf. J. XX 315. πολέας ὠμόσσαμεν ὄρκους — ||
 Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσιν κακὸν ἡμᾶρ. XIX 109.
 128. 175. 261. — Denique inde apparet versum Ho-
 mericum uti quodammodo natura membri orationis (cf.
 Geppert, über den Urspr. der homer. Ges. p. 226 extr.)
 quod sententiae eae, quibus exponuntur verba praece-
 dentia magis in universum dicta, ut pausa disiuncta
 ab eis, quae praecedunt, versum ineuntem tenere solent,
 velut in his: J. XXII 396. Ἦ δα καὶ Ἐκτορα δῖον ἀει-
 κέα μήδετο ἔργα. || Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέ-
 τρηγε cet. O. IV 444. — ἐφράσατο μέγ' ὄνειρα. || Ἀμ-
 βροσίην ὑπὸ ῥίνα ἐκάσιω θῆκε cet. 529. Αὐτίκα δ'
 Αἰγισθοῦς δολίην ἐφράσατο τέχνην. || Κρινάμενος κατὰ
 δῆμον εἰκόσι φῶτας cet. Atque hanc quidem legem
 etiam veteres videntur novisse: si quidem ad J. II 308,
 quem locum nunc sic legimus: Ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα·
 δράκων ἐπὶ νῶτα δαφνοῖός, Σμερδαλέος, τὸν δ' αὐτὸς
 Ὀλύμπιος ἦκε φώωσδε, Βωμοῦ ὑπαῖξας πρὸς δα πλα-
 τάνιστον ὄρουσεν haec annotat Schol. A. (nec dubito
 quin recte): „βωμοῦ ἄφ' ἐτέρας ἀρχῆς. ἀσύνδετος γὰρ ὁ
 λόγος. διὸ καὶ τελείαν σικτιέον ἐπὶ τὸ ἦκε φώωσδε.“

Consentaneum est in collocatione particularum dua-
 rum, quae necessaria ratione minores orationis articulos
 coniungant, natura versus Homericus effici, ut unius eius-
 demque versus finibus eas contineri necesse sit. Et
 convenit usus particularum coniunctarum τέ — τέ et
 τέ — καὶ usurpatarum ad copulanda duo nomina. Quum
 enim saepe accidat, ut per particulas τέ et καὶ nomen

addatur ad nomen versus praecedentis, tamen fere numquam additur praecedente in priore versu particula *τέ*, nisi praecedens particula *τέ* a versu ineunte quam proxime abest. cf. O. IV 72. || *Χαλκοῦ τε στεροπὴν κατὰ δώματα ἠχέεντα* || *Χρυσοῦ τ' ἠλέκτρον τε καὶ ἀργύρου ἦδ' ἐλέφαντος*. Discrepat, quod sciam, unius eius versus ratio, qui est: O. X 513. *ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσιν* || *Κώκυτός τ'*. cf. c. I § 4. Sed etiam is locus, qui est: O. XXIII 55. *Ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος, εὖρε δὲ καὶ σέ* || *Καὶ παῖδ' ἐν μεγάροισι* legi illi adversari videri possit (cf. Geppert, Urspr. d. homer. Ges. II p. 229. „Ferner hat auch der Fall etwas Eigenthümliches, wenn eine Correlation von zwei Partikeln auf die Weise gestellt ist, daß die erstere das vorletzte Wort des ersten Verses ist und sich auf das erste Wort des folgenden bezieht. Dies geschieht bei dem doppelten *καὶ* O. XXIII 55.“) At enim ea vis coniunctarum particularum *καὶ* — *καὶ*, qua significant id, quod Latinorum et — et, nostrum „so wohl als auch“ quum ab omni sermone epicorum (cf. Passow Lexikon ann. 1841 seq. pag. 1541) tum ab illo Odysseae loco aliena est, quo hoc videtur dictum esse: „Et rediit ipse vivus et reperit te quoque vivam filiumque.“ cf. J. XVIII 419. *Τῆς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, ἐν δὲ καὶ αὐδὴ* || *Καὶ σθένος*. Ut vero ea, quae sunt οὐτε — οὐτε, ἡμὲν — ἡδέ, ἦ — ἦ singulis vocabulis addita non pari observatione intra eiusdem versus fines collocentur, inde fit, quod quae eis inter se conectuntur, non in unum *κῶλον* coalescunt. cf. J. IX 408. *Ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὐτε λειστή* || *Οὐδ' ἐλετή*. XII 159. *ἡμὲν*

Ἀχαιῶν || *Ἦδὲ καὶ ἐκ Τρώων*. XVII 227. *Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπολέσθω* || *Ἦδὲ σαωθήτω*.

Propter eam, de qua agimus, versus Homericus naturam deinde haec vocabula ac loquutiones ita collocantur in versu, ut certam legem sequantur. Primum ea, quae sunt *καὶ τότε* et *δὴ τότε*, et ubi protasin excipiunt et ubi in narratione continuanda usurpantur, apud Homerum versus primam sedem tenent. Apollonius igitur usum Homericum reliquit his locis: IV 718. *Αὐτὰρ ἐπεὶ μάλα πάντα πονήσατο, δὴ τότ' ἔπειτα* || 576. — — — *καὶ τότε βουλὰς* || *Ἀμφ' αὐτοῖς Ζηνός τε μέγαν χόλον ἐφράσας* *Ἥρη*. Deinde *τοιγάρ*, quod constat in sermone Graeco semper collocari in primo limine enuntiatorum, in carminibus Homericis, in quibus non legitur nisi coniunctum cum pronomine *ἐγώ*, semper non modo enuntiata incipit, sed etiam versum (cf. Ameis O. XIV 192). Ac similiter se habet particula *ἦ τοι*. Nam eis, quae de eius grammaticis collocationis legibus supra diximus, addendum est id, quod ad leges metricas pertinet, particulam *ἦ τοι* collocari in prima regione versus aut in quinto pede. Usurpatur enim aut in sententiis, quae a primo versus pede incipiunt (ac tum fit ut a prima sede enuntiati demoveatur vocativis aut coniunctionibus aut pronomibus. cf. J. VII 187. *Ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέη βάλε φαίδιμος Αἴας*, || *Ἦ τοι ὑπέσχεθε χεῖρ'*. O. III 126. || *Ἐνθ' ἦ τοι εἰώς μὲν* cet. IV 151. || *Καὶ νῦν ἦ τοι ἐγώ* cet.) aut quamquam rarius in sententiis, quae a quinto pede incipiunt, ita ut ipsa obtineat earum initium. cf. J. XV 699. *Τοῖσι δὲ μαρναμένοιων ὄδ' ἦν νόος* *ἦ τοι Ἀχαιοί* || cet. XVI 61.

ἡ τοι ἔφην γε ||. XXII 280. ἡ τοι ἔφης γε ||. O. XI 430.
 ἡ τοι ἔφην γε ||. XXI 16. ἡ τοι Ὀδυσσεὺς || Ἥλθε μετὰ
 χρεῖος. XXIV 154. Ἰκοντο προτὶ ἄστυ περικλυτόν, ἡ τοι
 Ὀδυσσεὺς || Ὑστερος. Itaque improbandum est, quod
 Dammius (Lexic. Hom. p. 995) dicit de eo, quod nunc
 receptum est: J. VI 56. τίη δὲ σὺ κήδεαι οὕτως || Ἄν-
 δρῶν; ἡ σοὶ ἄριστα πεποιήται κατὰ οἶκον: „Quod alii
 legunt ἡ σοὶ (loco eius, quod est ἡ τοι) id minus placet.
 Nam σοὶ subauditur elegantius. ἡ τοι est pro ὄντως.“
 Nec rectius O. XIX 599. σὺ δὲ λέξω τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ ||
 Ἡ χαμάδις στορέσας ἡ τοι κατὰ δέμνια θέντων Hermannus et Dindorfius scribunt ἡ τοι.

Deinde ea, quae sunt οὐδὲ μὲν οὐδέ et οὐδὲ γὰρ
 οὐδέ, quibus ita Homerus uti solet, ut sit prius οὐδέ
 loco coniunctionis (cf. O. IV 804. Εὐδεις, Πηνελόπεια,
 φίλον τετιημένη ἦτορ; Οὐ μὲν σ' οὐδὲ ἔωσι θεοὶ —
 κλαίειν. V 212. ἐπεὶ οὐ πῶς οὐδὲ ἔοικεν) fere semper
 locum habent in versu ineunte. Nam in his exemplis:
 J. XII 212. Ἐσθλὰ φραζομένῳ, ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοι-
 κεν || Ἀῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν et O. XXI 319.
 Μηδέ τις — ἀχεύων Ἐνθάδε δαινύσθω, ἐπεὶ οὐδὲ μὲν
 οὐδὲ ἔοικεν || non modo collocatio illius οὐδὲ μὲν οὐδέ,
 sed etiam significatio ea est, quae a recepto usu dis-
 crepet. Atque in Iliadis loco etiam illud a more re-
 cedit, quod δῆμος dictum est pro eo, quod est δῆμον
 ἀνὴρ. cf. J. II 198. Ὅν δ' αὖ δῆμον τ' ἀνδρα ἴδοι.

Ea vocabula, quae iussis adduntur in carminibus
 Homericis: ἄγε (ἄγετε, εἰ δ' ἄγε, εἰ δ' ἄγετε, δεῦρ'
 ἄγε, ἄγε δεῦρο, εἰ δ' ἄγε δεῦρο, δεῦτ' ἄγετ') et ἄγρει
 (ἀγρεῖτε) et δεῦρο (sine addito ἄγε) et δεῦτε (sine

addito ἄγετε) et ἴθι et τῇ solent adhiberi in sententiis,
 quae descendunt a versu ineunte. Adversantur isti mori
 hi loci: J. XXIV 406. Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω
 Ἀχιλλῆος || Εἷς, ἄγε δὴ μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον
 (in quo illud εἷς quum maiore vi efferendum sit ut
 significans „esse revera“, primum locum in versu occu-
 pavit), XIX 68. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον || Ὀτρυνον πολεμόνδε.
 XX 257. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον || Γενσόμεθ' ἀλλήλων χαλκή-
 ρεσιν ἐγχείησιν. O. X 44. — ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἰδώμεθα
 ὅτι τάδ' ἐστίν ||. XIX 377. — ἀλλ' ἄγε νῦν ξυνίει ἔπος
 ὅτι κεν εἴπω ||. Sed longe plurima exempla ita com-
 parata sunt, ut ἄγε et εἰ δ' ἄγε et ἴθι et δεῦρο et τῇ
 ab ipso versus initio non separentur nisi eiusdem enun-
 tiati vocabulis, vel particulis (Ἀλλ' ἄγε, Νῦν δ' ἄγε)
 vel imperativo (in his: Εἴπ' ἄγε μ' J. IX 673 = O. XV
 347. Βάσκ' ἴθι J. II 8) vel vocativo (cf. O. III 475.
 Παῖδες ἐμοί, ἄγε. J. XVII 685. Ἀντίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο.
 120. Αἴαν, δεῦρο. O. IX 347. Κύκλωψ, τῇ πῖε οἶνον)
 vel aliis nominibus (cf. J. VII 299. Ἀῶρα δ' ἄγ' ἀλλή-
 λοισι — δώομεν. XIV 414. Νῶϊ δ' ἄγ' ἐν φιλότῃ τρα-
 πείλομεν). Ea vero, quae sunt ἄγρει et δεῦρ' ἄγε et
 δεῦτε et δεῦτ' ἄγετ', etiam ipsam primam versus sedem
 semper tenent.

Deinde particulae coniunctae καὶ δέ et καὶ ῥα,
 quibus locus esse solet in oratione continuanda, fere
 semper reperiuntur in versus primo pede. Ut enim
 illud, quod est καὶ δέ removeatur a versus primo pede,
 in his locis fit: (post vocativum) J. XIV 634. Ἀργεῖοι,
 καὶ δ' αὐτε μεθιέμεν Ἐκτορι νίκην. O. XVI 418. Ἀν-
 τίνω' ὕβριν ἔχων κακομήχανε, καὶ δέ σέ φασιν — ἔμμεν'

ἄριστον. — J. IX 709. Καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν
λαόν τε καὶ ἵππους || Ὀτρύνων· καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρῶ-
τοις μάχεσθαι. XX 105. || Εὐχεο· καὶ δὲ σέ φασι Διὸς
κούρης Ἀφροδίτης Ἐκγεγάμεν. XXII 420. ἥδ' ἐλεήσῃ ||
Γῆρας· καὶ δὲ νῦν τῷδε πατὴρ τοιόσδε τέτυκται. XXIV
370. Ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲν σε ῥέξω κακὰ, καὶ δὲ κεν ἄλλον ||
Σεῦ ἀπαλεξήσασιν. Particulae καὶ ῥα in his locis re-
periuntur semotae a versus primo pede: J. IX 559. ὃς
κάρτιστος γένετ' ἀνδρῶν || Τῶν τότε· καὶ ῥα ἀνακτος
ἐναντίον εἴλετο τόξον. X 332. || Ὡς φάτο καὶ ῥ' ἐπίορ-
κον ἐπώμοσε. XV 119. || Ὡς φάτο καὶ ῥ' ἵππους κέ-
λετο — Ζευγνύμεν. XXIII 886. || Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων
καὶ ῥ' ἥμονες ἄνδρες ἀνέστην. O. XVI 162. || Ἀλλ'
Ὀδυσσεύς τε κύνες τε ἶδον καὶ ῥ' οὐχ ὑλάοντο. cf. Hes.
Sc. Herc. 453. καὶ ῥ' ἐμβαλε χάλκεον ἐγχος ||. Fragm.
125 (142) καὶ ῥ' ἐφρασαν ἐργ' αἰδηλα ||. Denique parti-
culae ἀλλά et αὐτάρ praemissae coniunctionibus ὅτε et
ἐπεὶ in versus primo pede ab Homero collocari solent.
Ab hac enim consuetudine discrepant haec exempla:
J. XIII 145. ἀλλ' ὅτε δὴ πνικνῆς ἐνέκυρσε φάλαγξι ||
Στῆ ῥα. XX 166. ὁ δὲ πρῶτον μὲν αἰτίζων || ἔρχεται,
ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηϊθόων αἰζήων Δουρὶ βάλῃ, ἐάλη
τε χανῶν περὶ τ' ἀφρὸς ὀδόντας γίγνεται. O. XI 596.
Ἀἶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι ||. Itaque
apparet, quam aliena sint haec Hesiodi ab arte Ho-
merica: Op. et D. 600 (598) Μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι
ἐν ἄγγεσιν· αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ||. 614. Ἀῶρα Διωνύσου
πολυγηθέος. αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ||.

3. De versus hexametri primo pede.

Quum ex eis, quae disputavimus de versu Homérico
naturam membri orationis prae se ferente, tum ex his
aliis rebus apparet vocabula in versus prima sede col-
locata simili vi uti atque collocata in enuntiati prima
sede. Primum ex his duobus locis satis memorabilibus,
quibus similes non possunt addi ex Homericis: J. XV
344. || Ταφρῷ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ.
O. XXIV 236. || Κύσσαι καὶ περιφῦναι ἐὸν πατέρ'.
cf. Theocr. Epigr. 19, 1. Ἀρχίλοχον καὶ σιᾶθι καὶ εἶσιδε
τὸν πάλαι ποιητάν. In his enim ea vocabula, quae
versus primum limen tenent, adeo praevalent, ut etiam
post interserta vocabula ea, quibuscum per se pari vi
utuntur, locum habeat, quod cum illis coniungendum
sit. Nec minus in eo apparet primi pedis esse vim
praevalidam, quod recipit saepissime vocabula, quae
ad notandam aliquam distinctionem maiore vi efferenda
sint. cf. J. V 257. Τοῦτω δ' οὐ πάλιν αὐτὶς ἀποίσειτον
ἵπποι || Ἀμφω ἀφ' ἡμέων, εἴ γ' οὖν ἑτερός γε φύγησι.
XIV 154. αὐτίκα δ' ἔγνω || Τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην
ἀνὰ κνιδιάνειραν — || Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς
πολυπίδακος Ἰδης Ἥμενον εἰσεῖδε. XVI 225. οὐδέ τις
ἄλλος || Οὐτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἶθοπα οἶνον
Οὐτε τρω σπένδεσκε θεῶν ὅτι μὴ Διὶ πατρί. O. XIX
209. αὐτὰρ Ὀδυσσεύς || Θυμῷ μὲν γοώσαν ἐὴν ἐλέαιρε
γυναῖκα, || Ὀφθαλμοὶ δ' ὥσεϊ κέρα ἔστασαν ἥδ' εἰδηρος
Ἀτρέμας ἐν βλεφάροισι. Itaque non unam ob causam
recte negant formas encliticas posse tolerari in versu
ineunte (cf. Schol. J. V 64. Spitzner IX 306). Sed etiam

illud eis, quae de natura primi pedis diximus, adversari videri possit, quod verbum εἶναι haud raro infertur in primam versus sedem, etiam concludens sententiam, cuius rei Bekkerus mentionem fecit (Monatsber. der Berlin. Akad. 1861 = Homer. Blätter p. 279). Id vero ipsum non fit, nisi si verbo εἶναι maius accedit pondus aut addita aliqua loci definitione (cf. J. VI 224. Τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἀργεῖ μέσσω || Εἰμὶ, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ. 314. σὺν ἀνδράσιν, οἳ τότε ἄριστοι || Ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβόλακι τέκτονες ἄνδρες. XI 808. ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε || Ἦην) aut inde, quod significat esse revera vel exstare (cf. J. XXIV 407. Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος || Εἷς. XI 314. δὴ γὰρ ἔλεγχος || Ἔσσειται. XII 345. ὃ γὰρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων || Εἴη. XIII 694. Ἦ τοι ὃ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θεῖοιο || Ἔσχε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ εἵναιεν Ἐν Φυλάκῃ γαίης ἄπο πατρίδος. [cf. Xen. Hell. I 5, 19. ὄντα μὲν Ῥόδιον, πάλαι δὲ φρυγάδα] XX 347. Ἦ ῥα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν || Ἦεν· ἀτὰρ μιν ἔφην μὰ ψαῦτος εὐχέσθαι. O. II 141. Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωότερον καὶ ἄμεινον || Ἔμμεναι. IV 615. Δώσω δ' κάλλιστον καὶ τιμυέστατόν ἐστιν. || Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ || Ἔστιν ἅπας. — 94. καὶ πατέρων τάδε μέλλει ἀκούμεν, οἵτινες ὑμῖν || Εἰσίν. 166. οὐδέ οἱ ἄλλοι || Εἴσ' οἳ κεν). In hoc Odysseae loco: XVI 367. ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ — ἐμῖνομεν ἦ ὧ δῖαν Τηλέμαχον λοχόωντες, ἵνα φθίσωμεν ἐλόντες || Αὐτόν· τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπήγαγεν οἴκαδε δαίμων recte puto Bekkerum (Homer. Bl. p. 274 seq.) negare accusativo αὐτόν in primo versus pede posse locum esse. Neque enim Ameisii

interpretatio, qui hoc dicit: „αὐτόν bezeichnet ihn selbst im Gegensatz zu seinen Gefährten“ probanda est.

III.

DE VERBORUM COLLOCATIONIS HOMERICAЕ LEGIBUS RHETORICIS.

1. *Contentionem ut in elocutione Homerica multum valere certum sit, sic iudicandum esse multum valere in verborum collocatione.*

In sermone Graeco et Latino quantam ad orationem formandam vim haberet contentio, per quam contraria et distinguuntur et idonea ratione conectuntur, nec veteres ignorabant et nostrates intellexerunt (cf. Naegelsbach, Latein. Stilistik p. 461 seq. Raspe, Wortstellung der lateinischen Sprache p. 63 seq. Foerstemann, über den Gebrauch des Artikels bei Homer. Magdeburg 1861 p. 5). Quam contentionem quum posterioris aetatis scriptores in artificium verterint, Homerus et linguae Graecae indolem et dictionis epicae rationes sequutus ita adhibet, ut fiat oratio dilucidior, aptior, expressior. Sed plurimum eam valere etiam in collocatione verborum Homeri rhetorica, ut facilius persuadeam, pauca profero, quibus quantam in elocutione vim habeat, eluceat.

Ac primum quidem illud affero, quod legitur apud F. A. Wolfium (Verm. Schr. p. 357) de J. I 27. Ἦ νῦν

δηθύνοντ' ἢ ὕστερον αὐτὶς ἰόντα: „Ich erinnere mich, daß Jemand einmal auf den Homer wegen dieses Verses böse war, weil er den ergrimmtten Agamemnon so kaltblütig distinguiren lasse. Im Deutschen fällt dies weit mehr auf als im Griechischen.“ Quam facilis sit sermo Graecus ad discernendum, apparet vel ex eo, quod ἄλλος saepius additur eis nominibus, quae propria vi sua satis secernuntur. cf. O. I 132. παρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον ἔκτοθεν ἄλλων Μνηστήρων. VI 84. ἅμα τῇ γε (sc. Ναυσικάᾳ) καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι. Soph. O. R. 7. ἀγὰρ δικαίων μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα, ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ᾧδ' ἐλήλυθα. Deinde negationum usus in sermone Graeco is est, ut discernendi studium in eo appareat. Neque enim in his exemplis Homericis: O. II 271. Εἰ δὴ τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἦν — (274) Εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσι γόνος. XII 378. Τίται δὲ εἰάρονες — Οδυσῆος — (382) Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσιν βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν. J. III 289. Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν — Τίτειν οὐκ ἐθέλωσι (cf. v. 286) G. Hermannus (Viger. p. 833) Kruegerus (Di. § 67, 4, 1) Faesius (ad J. III 289) Ameisius (ad O. II 274) recte videntur statuere, οὐ usurpari pro particula μὴ ita, ut negatio arctissime coniuncta cum uno aliquo vocabulo unam cum eo notionem efficiat. (Krueger: „οὐ κείνου = ἄλλον. οὐ τίσουσιν = εἴ με ἀποστερήσουσι. οὐκ ἐθέλωσιν = ἀρνῶνται.“) Sed in istis οὐ ita infertur in condiciones, ut declaretur una sententia alteri contraria, id quod per negationem μὴ declarari non potest. cf. J. IV 160. Εἵπερ γὰρ τε καὶ αὐτίκα οὐκ ἐτέλεσσαν, Ἐκ τε καὶ ὀψὲ τέλει. XV 162. Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσει. O. XIX 85.

Εἰ δ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλωλε καὶ οὐκ ἔτι νόστιμός ἐστιν. Herod. VI 9. Thuc. III 42. Cic. fam. V 19, 2. „Si feceris id, quod ostendis, magnam habebo gratiam, si non feceris, ignoscam.“

Homerus frequentissime utitur in distinctione notanda pronomine αὐτός (cf. G. Hermann, Viger. p. 733), quo distinguat corpus hominis ab anima vel corpus a vestitu (cf. J. V 450. αὐτὰρ ὁ εἶδωλον τεῦξ' — Ἀπόλλων Αὐτῷ τ' Αἰνεία ἵκελον καὶ τεύχεσι τοῖον. II 261. Εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω, Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα — Αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοᾶς ἐπὶ νῆας ἀφήσω) vel ab eis, quae in specie posita sint, rem ipsam (cf. O. XII 86. Τῆς ἣ τοι φωνὴ μὲν ὄση σκύλακος νεογιλῆς γίγνεται, αὐτὴ δ' αὐτε πέλωρ κακόν. IX 257. Δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν αὐτόν τε πέλωρον. XIX 329. ὃς μὲν ἀπηνῆς αὐτὸς ἔη καὶ ἀπηνέα εἰδῆ) vel totum a partibus (XX 23. Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληνῖα Νωλεμέως· αἰτὰρ αὐτὸς ἐλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα), denique, quae quis in semet ipsum perficiat, ab eis, quae in rem alienam (cf. J. I 436. ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν· ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. O. XII 145. ὠτρυνον εἰαίρους Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι. XVII 28. Ἐγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν· αὐτὸς δ' εἶσω ἵεν. XXII 164. καὶ τοὺς μὲν ῥ' εἶασε καθ' ἔρκεα καλὰ νέμεσθαι· Αὐτὸς δ' αὐτ' Ὀδυσῆα προσήνδα. XXIII 297. αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος — παῦσαν ἄρ' ὀρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκας, Αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο κατὰ μέγαρα σκίοεντα. J. VI 40. ἵπποι γὰρ οἱ ἀνυζόμενω — βλαφθέντε — ἀγκύλον ἄρμα Ἀξάντι

ἐν πρώτῳ ὕμῳ αὐτῷ μὲν ἐβήτην Πρὸς πόλιν — Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο — ἐξεκνλίσθη).

Etiam tmesi distinctior fit oratio (cf. Hoffmann, Tmesis i. d. Ilias 1859 p. 14). cf. J. I 309. III 261. ἄν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἦνίκα τεῖνεν ὀπίσσω, πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσето δίφρον. (XXIII 709. ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις ἀνίστατο. O. V 260. ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδυσεν ἐν αὐτῇ.)

Nec minus ista, quae imprimis prae se ferunt epicam dictionem, versantur in verbis contrarie relatis: O. XIII 225. ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέδιλ' ἔχε, χερσὶ δ' ἄκοντα. J. VII 212. μειδιόων βλοσυροῖσι μετώπασι, νέρθε δὲ ποσσὶν Ἡῖε μακρὰ βιβάς. XXII 451. ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γούνα πῆγνυται. XXIV 95. βῆ δ' ἰέναι· πρόσθεν δὲ ποδὴνέμος ὠκέα Ἴρις ἤγεῖτ'. X 487. Θρήϊκας ἄνδρας ἐπὶ ὄχετο Τυδέος υἱὸς, Ὀφρα δυνώδεκ' ἔπεφνε· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεὺς, ὄντινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστάς, Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς — ἐξερύσασκεν.

2. De enuntiatorum primae sedis vi rhetorica.

In enuntiato primae sedis ea vis est rhetorica, ut maxime id recipiat, quod pondere suo ceteris praevallet. Velut et Iliadis et Odysseae et hymnorum tantum non omnium (cf. IV Vener. 1. Μοῦσά μοι ἐννεπε ἔργα πολυχρόσου Ἀφροδίτης. Hor. Epist. Pis. 136. „nec sic incipies, ut scriptor cyclius olim, Fortunam Priami cantabo et nobile bellum“) versus principes eo inter se conveniunt, quod ea ipsa res, de qua narraturi sint

poëtae, primo vocabulo nominatur. Saepissime ei verbo, quod in prima sede collocatum reperimus, inde vim maiorem accedere quivis videt, quod opponatur alteri. Sed Naegelsbachium numquam non ex contentione aliqua vocabula id pondus accipere, quo cetera superent, rectissime puto statuere. (cf. latein. Stil. p. 482. „alle Betonung geht lediglich auf den Gegensatz zurück [einen ausgesprochenen oder gedachten].“) Ac convenit veterum sententia ea, quae in scholiis Iliadis reperitur. In eis enim semper de pronominum encliticorum accentu ita disceptatur, ut ea si ad contentionem aliquam spectent, accentu notanda, si minus, inclinanda esse dicantur. cf. Schol. J. XIII 452. „Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν — Δευκαλίωνα· Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε. ὀρθοτονητέον τὴν ἀντωνυμίαν. ἔστι γὰρ ἀντιδιαστολή.“ III 446. „ὥς σεο νῦν ἔραμαι. ἐγκλιτικῶς ἀναγνωστέον. οὐ γὰρ ἀντιδιαστολή προσώπου. ἐκεῖνο δὲ ἐπὶ τοῦ Διὸς ὀρθοτονητέον.“ ὥς σεο νῦν ἔραμαι (J. XIV 328). ἀντιδιαστολή γὰρ πρὸς ἄλλα πρόσωπα“ cet. Si quidem in eis, quae ad J. IX 494 adnotantur: „ἀλλὰ σὲ παῖδα — Ποιεύμην. ἐνθάδε ὀρθοτονητέον (σέ). ἔμφασις γὰρ δείξεως“ eandem disceptandi rationem inesse auctorem ipsum non ignorasse recte existimamus.

Certe prima in enuntiato toto vel in parte enuntiatī sedes id recipit, quod quamque sententiam maxime distinguit ab aliis, quo quaeque sententia maxime nova redditur. cf. Cic. apud Quintil. Inst. Or. IX 3, 43. „Venit ex Asia. Hoc ipsum quam novum? Tribunus plebis venit ex Asia.“ J. V 4. Αἰεὶ οἱ ἐκ κόρυθος — ὀκάματον πῦρ — Τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν. XXIV 113. Σχύ-

ζεσθαι οἱ εἰπὲ θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων Ἀθανάτων κεχολῶσθαι. XIII 22. ἐρχόμενον προπάροιθεν Ὀμήλον, μακρὰ βιβάντα. II 241. ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλλῆος φρεσίν. XXIII 308. τῷ καὶ σε διδασκέμεν οὐ τι μάλα χρεώ. Itaque in enuntiati prima sede et ea vocabula collocata reperiuntur, quibus definitur, quid agatur, et quibus, qua condicione aliquid agatur (quo modo, quo tempore, quo loco, quam ob causam cet.), et quibus, a quo vel in quem quid agatur, ut quidque in quaque sententia maxime notabile est. Ea vero, quae omni pondere carent, ab initio orationis aliena sunt (id quod monendum est contra Foerstemannum, Gebrauch des Artikels p. 15^(*)). Itaque quamquam vel ex hoc Odysseae loco: XVII 372. Ἡ τοι μὲν οἱ δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν, Ἀὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδα, πόθεν γένος εὐχεται εἶναι, in quo pronomen αὐτός inde maiorem vim accipit, quod opponitur, quod quis scit de ratione cum alio alicui intercedente ei, quod de origine ipsius scit, apparet in sermone Homérico facile pronomini αὐτός maiorem vim tribui, tamen in eo loco, qui est: J. XXI 599. αὐτὰρ ὁ Πηλεΐωνα δόλῳ ἀποέρ-
γαθε λαοῦ· Ἀὐτῷ γὰρ ἐκάεργος Ἀγένορι πάντα ξοικῶς ἔστι πρόσθε ποδῶν dativus αὐτῷ ita tantum in enuntiati prima sede recte positus videtur, si pronomen non ad Achillem spectat (sunt, qui scribant: Ἀὐτῷ γὰρ ἐκάεργος, Ἀγένορι πάντα ξοικῶς ἔστι πρόσθε ποδῶν virgulam subiicientes nomini ἐκάεργος), sed cum eo, quod sequitur, Ἀγένορι cohaeret (cf. O. IV 654. τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἐφάκει). cf. Paraphras. „αὐτῷ γὰρ δὴ ὁ Ἀπόλλων τῷ Ἀγένορι πάντα ὁμοιω-
θεὶς ἔστι ἐμπροσθεν τῶν ποδῶν αὐτοῦ.“

Ut hoc, a quo vel in quem quid agatur, notabilissimum sit, plerumque in eis sententiis fieri solet, in quibus ad verbum pertinet pronomen demonstrativum respiciens ad nomen antea definitum. cf. O. IX 425. Ἀρσενες οἷες ἦσαν εὐτρεφεές δασύμαλλοι. Τοὺς ἀκέων συνέεργον. J. II 330 = XIV 48. O. XVIII 271. κείνος τῷς ἀγόρευε. Propterea paene eadem usus constantia pronomen demonstrativum, si pertinet ad verbum, verbo praemittitur, qua nomini, ad quod genetivus pertinet, genetivus pronominis demonstrativi. Ut enim is subiiciatur nomini, apud Homerum, a cuius consuetudine abhorrent haec Hesiodi Scut. Herc. 332. τὸν μὲν ἔπειτ' αὐτοῦ λιπέειν καὶ τεύχεα τοῖο. 337. οὐθ' ἵππους ἐλέειν οὔτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο, fit in his locis paucissimis, in quibus respiciendum est, ad quale nomen qua ratione pertineat genetivus: J. VI 16. ἀλλὰ οἱ οὐ τις τῶν γε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. O. IV 495. πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν γε δάμεν. J. XXI 611. ὄντινα τῶν γε πόδες καὶ γούνα σαώσαι. XXIII 335. αὐτὸς δὲ κλινθῆναι — Ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖν. Atque eorum locorum in primo codicis Veneti lectio haec est: ἀλλὰ οἱ οὐ τις τόν γε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον, quae lectio optime convenit sententiae, quum haec praecedant: φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισι· Πάντας γὰρ φιλέεσκεν ὁδῷ ἐπὶ οἰκία ναίων. Ea enim lectione hoc dictum esset: „Quum ipse hominibus hospitalitate sua adiumento fuisset, ipsi nemo homo adiumento erat perniciem illam defendens.“ — Ut vero ab enuntiati prima sede pronomen demonstrativum recedat, saepissime efficitur eorum vocabulorum pondere, quibus definitur, qua quid condicione agatur. cf. J. XVII 394.

ὧς οἱ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν — Ἐλκεον. II 724. Ἐν θ' ὄγε κείτ' ἀχέων. XXIV 252. Ἐννέα τοῖς ὁ γεραίος ὁμοκλήσας ἐκέλευσε.

Eadem causa, propter quam et pronomina et adverbia demonstrativa in enuntiati prima regione collocari solent, fit ut vocabula ex prioris sententiae tenore ipsa repetita fere semper in prima enuntiati sede collocentur. cf. O. IX 148. πρὶν νῆας ἐϋστέλμους ἐπικέλσαι. || Κελεύσασθαι δὲ νηυσί cet. XIX 205. ὧς δὲ χιὼν κατατήκετ' — ἦντ' Εὐρος κατέτηξεν — || Τηχομένης δ' ἄρα τῆς cet. J. VIII 214. πληθεὶν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν || Εἰλομένων· εἴλει δὲ — Ἐκτωρ. XX 316 seq. (qui versus absunt a palimpsesto) δάηται || Δαιομένη· δαίωσι δ' — υἷες Ἀχαιῶν. VIII 41. ὧς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο — ἵππω — χρυσέησιν ἐθείρῃσιν κομόωντε, || Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ.

Vocabula pondere praevalida etiam ita in enuntiati prima sede collocantur, ut praemittantur negationi. cf. J. V 516. τοῖ δ' ἐχάρησαν, μετὰ λησάν γε μὲν οὐ τι. IX 39. ἀλκὴν δ' οὐ τοι δῶκεν. O. II 256. τελέει δ' ὁδὸν οὐ ποιε ταύτην. V 140. Ἐρρέτω — πέμψω δέ μιν οὐ πῇ ἔγωγε. In sententiis secundariis per coniunctiones illatis vocabula singula, quae pondere suo praestant, nonnumquam praecedunt coniunctionibus: ac plerumque ita si coniunctionibus praemissa totius enuntiati primam sedem obtinent (cf. O. III 455. Τῆς δ' ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἶμα ῥύη — Αἰψ' ἄρα μιν διέχευαν. II 136. νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων ἔσσεται — || Ὑμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίζεται αὐτῶν cet. XII 149. ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν αἶ κ' ἐθέλῃσθα. XIII 143. οὐ τί σ' ἀτιμάζουσι

θεοὶ — || Ἀνδρῶν δ' εἴ περ τίς σ' — οὐ τι τίει. J. VII 313. Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαι γενοντο, τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευνσε. VI 237. Ἐκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν, Ἀμφ' ἄρα μιν cet. O. VIII 230. Οἷοισιν, δειδοίκα, ποσὶν μὴ τίς με παρέλθῃ), rarius si secundaria sententia primariam sequitur, velut in his: J. I 32. σαώτερος ὧς κε νέηαι. O. VII 242. || Κῆδε' ἐπεί μοι πολλὰ δόσαν. XI 96. || Αἵματος ὄφρα πίω. (XX 47. διαμπερὲς ἦ σε φυλάσσω). Ea vero coniunctionis collocatio, quae inest in hoc Callimachi loco: h. Dian. 108. ἀέθλιον Ἡρακλῆϊ || Ὑστερον ὄφρα γένοιτο a sermone Homérico aliena est.

3. De enuntiatorum postremae sedis vi rhetorica.

Clausulae sententiarum quum ita tantum in verborum collocatione rhetorica maiorem vim accipere videantur, si epanalepsi quadam firmanter, in carminibus Homericis poni solent in versus prima sede, ut graviores fiant. Est autem postrema enuntiati sedes ea, in qua collocantur, quaecunque illustrantur ea, quae sequitur, sententia (cf. Jahn, Jahrb. für Philologie tom. 45, 1). In ea igitur et, si insequente sententia (vel primaria vel secundaria) additur explicatio, id vocabulum collocatur, ad quod explicatio maxime spectat (cf. O. VII 269. γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ || Δυσμόρῳ· ἦ γὰρ ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι οἷζυτ Πολλῇ. 151. αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε πατρίδ' ἰκέσθαι || Θᾶσσον· ἐπεὶ δὴ δητὰ φίλων ἄπο πῆματα πάσχω. 249. Ἀλλ' ἐμὲ — ἐφέστιον ἦγαγε δαίμων || Οἶον, ἐπεὶ μοι νῆα θοὴν — Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε. J. XVII 693. αἶ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα

σαώση || Γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει Ἐκτωρ. XXIII 136. ὅπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεύς || Ἀχνύμενος· ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Αἰδόσδε. O. XII 353. ἀντίκα δ' Ἡελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας || Ἐγγύθεν (οὐ γὰρ τῆλε νεὸς — Βοσκέσκονθ' —) Τὰς δὲ περιστήσαν τε καὶ cet. XI 450. XIII 115. XXIV 332. τὴν ἐν Παρνησῶ μ' ἔλασεν σὺς λευκῶ ὄδοντι || Οἰχόμενον· σὺ δέ με προΐεις καὶ πότνια μήτηρ. XI 411. Ἐκτα — || Δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάινῃ. J. XXIII 761. ἐπὶ δ' ὤρνυτο — || Ἀγχι μάλ', ὥς ὅτε τίς τε γυναικὸς — Στήθεός ἐστι κανών) et si insequente sententia additur res priori sententiae opposita, id vocabulum, ex quo contentio maxime oritur (cf. J. II 169. Εὐρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα — || Ἑσταότ'· οὐδ' ὄγε νηὸς ἐϋσέλμοιο — Ἀπιετ'. O. IV 11. Ὅς οἱ [sc. Menelao] τηλόγειος γένειο κρατερὸς Μεγαπένθης || Ἐκ δούλης· Ἐλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτι' ἔφαινον. XIV 80. Ἑσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τά τε δμώεσσι πάρεστι || Χοίρε'· ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνησιῆρες ἔδουσιν. J. XVII 443. τί σφῶϊ· δόμεν Πηλεΐ ἄνακτι || Θνητῶ, ὑμεῖς δ' ἐσὶν ἀγῆρω τ' ἀθανάτω τε. XX 126. ἵνα μή τι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσιν || Σήμερον· ὕστερον αὐτε cet. XXIII 577. ὅτι οἱ πολὺν χεῖρονες ἦσαν || Ἴπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε. XVIII 105. 576. O. X 10 seq. 131 seq. XIII 99 seq. J. I 511. καὶ λάβε γούνων || Σκαίῃ, δεξιτέρῃ δέ. O. XIX 479. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς χεῖρ' ἐπιμασσάμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῇφιν, || Τῇ δ' ἐτέρῃ cet. X 352. Τάων ἥ μὲν ἔβαλλε θρόνοις ἐνὶ ῥήγεα καλὰ || Πορφύρεα καθ' ὑπερθ', ὑπένερθε δὲ λίθ' ὑπέβαλλεν). Apparet in his, quae attulimus, exemplis collocari in

postrema sede vocabula, quae efferenda sint ad maiorem vim. Idem fit in his exemplis: J. I 51. Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἔχεπευκὲς ἐφριεῖς || Βάλλ'. O. IX 195. αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἐτάρων δυοκαίδεκ' ἀρίστους || Βῆν. 433. τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεῖς || Κεῖμην. Sed in his et ipsis ex quadam orationis reintegratione postremae enuntiati sedi vim accedere non mihi videor improbabiliter statuere conlatis huius generis locis: J. XI 744. ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας Στῆν ῥα μετὰ πρώτοισι. O. XIX 467. τὴν γρηῖς χεῖρεσσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα Γνῶ ῥ' ἐπιμασσάμενη.

4. De chiasmi figura.

Insunt in eorum locorum numero, quibus illustravimus postremae sedis enuntiatorum vim rhetoricam, exempla satis multa, in quibus sententiarum duarum membra sic se excipiant, ut respondeat in posteriore sententia prius membrum posteriori, posterius priori eius, quae praecedit, sententiae. Elucet quum in illis locis tum in his: J. I 255. ἣ κεν γηθήσαι Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες, ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ. IV 154. ἀντίκα δ' ἔγνω Τὸν μὲν ποιπνύοντα —, Ζῆνα δ' — Ἥμενον εἰσεῖδε. XX 48. Αὖτε δ' Ἀθήνη — Στᾶσ' ὅτι μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτὸς, ἄλλοι' ἐπ' ἀκτάων — αὐτεῖ. O. V 404. οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες — ἀλλ' ἀκταὶ προβλήτες ἔσαν. XXIV 11. Πὰρ δ' ἴσαν Ὠκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ Λευκάδα πέτρην Ἡδὲ παρ' Ἡελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων ἦσαν membrorum ordinem et in priore et in posteriore sententia eum esse, qui leges sequatur eas, quae

nitantur in primae sedis enuntiatorum potestate. Sunt tamen loci, in quibus appareat non propterea simili ratione membra quattuor sibi respondere, quod ex universis verborum collocationis legibus necesse sit. Tales dico locos frequentes: J. III 103. οἴσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκόν, ἐτέρην δὲ μέλαιναν || Γῇ τε καὶ Ἡελίῳ. IV 450. Οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν || Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων. VII 275. εἰ μὴ κήρυκες — Ἦλθον, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν || Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος. XI 833. ἱητροὶ μὲν γὰρ Ποδαλείριος ἦδὲ Μαχάων, || Τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀϊομαι ἔλκος ἔχοντα — Κεῖσθαι, ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὄξυν Ἀρηα. XIV 390. κνανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ || Ἥτοι ὁ μὲν Τρώεσσιν, ὁ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων. XVII 110. ὃν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῦο δίωνται Ἐγχεσι καὶ φωνῇ. VI 147. φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δὲ θ' ὕλη Τηλεθώσα φύει. — Ὡς ἀνδρῶν γενεὴ ἢ μὲν φύει, ἢ δ' ἀπολήγει. O. VIII 64. δίδου δ' ἀγαθὸν τε κακὸν τε || Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἠδεῖαν αἰοδὴν (cf. Plat. Legg. 868 B. τὴν διπλασίαν χρημάτων τε καὶ τῶν ἄλλων πράξεων ἀναγκαζέτω πράττειν τε καὶ ἐκτίνειν. rep. 494 E. πᾶν μὲν ἔργον, πᾶν δ' ἔπος λέγοντάς τε καὶ πράττιοντας. vid. J. Braun, de hyperb. Platon. part. I. Culm 1847. p. 22. Hor. Sat. I 5, 22. ac mulae nautaeque caput lum-bosque saligno Fuste dolat), qualibus in locis, quos Aristarchus notavit, ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπῆν-τηκεν (cf. Lehrs, de Aristarchi studiis Hom. p. 13), simile Homeri studium apparet, atque illud, de quo Cicero Epist. Attic. I 16, 1. „respondebo tibi (sc. eorum,

de quibus interrogasti) ὕστερον πρότερον, Ὀμηρικῶς.“ cf. J. II 762 seq. O. XI 171—179. 181—203. Sed frequentissimus chiasmi is est usus, ut usurpetur ad variandam et acuendam orationem. cf. J. I 403. ὃν Βριάρεων καλέονσι θεοί, ἄνδρες δὲ τε πάντες Αἰγαίων. II 813. XIV 290. XX 74. IV 123. νευρὴν μὲν μαζῶν πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον. 400. εἶο χέρηα μάχη, ἀγορῇ δὲ τ' ἀμείνω. V 839. δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν, ἄνδρα δ' ἄριστον. IX 328. δώδεκα μὲν σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων, Πεζὸς δ' ἑνδεκα. XVI 356. οἱ δὲ φόβοιο Ἀνσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς. O. XII 93. μέσση μὲν τε κατὰ σπείους κοίλοιο δέδυκεν, Ἐξω δ' ἐξίσχει κεφαλᾶς. XVIII 322. τὴν Δολίος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια. J. XI 761. πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διὶ Νέστορι τ' ἀνδρῶν. VI 432. μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θήης, χήρην τε γυναῖκα. — J. II 478. ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἱκελος Διὶ τερπικεραύνῳ, Ἀρεῖ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι. IV 125. λίγξε βιός, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἄλτο δ' οὔσιός. XI 727. ἔνθα Διὶ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλὰ, Ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι, Ἀντάρ Ἀθηναίῃ — βοῦν. O. I 146. τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, Σίτον δὲ δμῳαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν, Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. XXII 180. ἔνθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔξελεν, δούρατα δ' ὀκτώ καὶ πίσυρας κυνέας χαλκήρεας.

Quod Naegelsbachius (lat. Stilist. p. 466) dicit de chiasmi figura obscurata unius membri praetermissione, id adhibuimus ad explicandam eam particulae τέ collocationem, quae horum locorum est: ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἑκτορος, ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα,

aliorum. cf. c. I § 8. Qui quum consimiles sint ei, quem Naegelsbachius affert, Ciceronis loco: Attic. V 18, 2. „quibus incredibilis videtur et nostra *mansuetudo* et *abstinentia*“, tamen altera forma eiusdem dicendi generis, quae in hoc loco inest: Liv. 45, 3. „Rhodios nec *utilitatum Graeciae* (sc. cura) neque cura *impen-sarum populi Romani* — misisse“ (cf. Fabri Sallust. Cat. 36, 5. — Tacit. Dial. 41. „ac deus aliquis vitas ac vestra tempora repente mutasset“, quae verba non sine erroris periculo ab editoribus mutantur) ab Homero prorsus aliena est, quamquam eam alii poëtae Graeci sequuntur (cf. Matthiae Gramm. § 428, 4. 441 c. Ann. 2). Ea enim est ratio et eorum locorum, quos collegit Naekius (Opusc. II p. 72) ex Callimacho: h. Dian. 24. *ὅτι με καὶ τίκτουςα καὶ οὐκ ἤλγησε φέρουσα*. Del. 324. *παίγνια κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελαστύν*. Epigr. 31 (32) 3. *ὀσιέα σοὶ καὶ μοῦνον ἔτι τρίχες*, et eorum, quos affert Lobeckius (Pathol. p. 185 n. 26): Coluth. 53. *πυρὸς ἀσβέστιοιο καὶ ἰθύντηρι σιδήρου*. Anthol. VII 294. *τὸν ἀγκίστροις καὶ μογέοντα λίνοις*, et horum locorum: Hesiod. Scut. Herc. 149. *ἧ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας αἶνντο φωτῶν*. Pind. Ol. VI 41 (70) *τᾶ μὲν ὁ Χρυσοκόμας πραῦμητίν τ' Ἐλείθυιαν παρέστασέν τε Μοίρας*. Eur. Phoen. 284. *μαντεῖα σεμνὰ Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας*. Ap. Rh. IV 576. *καὶ τότε βουλὰς Ἀμφ' αὐτοῖς Ζηνός τε μέγαν χόλον ἐφράσαι* Ἡρῆ. Theocr. XXII 25. *Κάστορος ἧ πρώτου Πολυδευκέος ἄρξομ' αἰείδειν*. Ac pertinet ad eandem formam praepositionis ad duo vocabula pertinentis ea collocatio, qua secundo demum additur.

5. De figura ea, quam vocavit Naegelsbachius *anaphoram*.

Chiasmi figura quum in oratione plurimum conferat ad augendam contentionem (solet enim id ea effici, ut sententiarum inter se discrepantium etiam partes in contentione versentur) magna utitur vi in compositione formanda et in Graeco sermone et in Latino. Id quod quum veteres (cf. Auct. Herenn. IV 28, 39. „Non potest dici, quam commode fiat, quum contrariae sententiae translatione verba quoque convertantur.“ Cic. Partit. 7, 24. „ut — invertatur ordo et idem quasi sursum versum retroque dicatur, deinde idem intercise atque permixte. Eloquendi autem exercitatio maxime in hoc toto convertendi genere versatur“) tum nostrates intellexerunt. Sed summae eius legis, secundum quam in utraque lingua maxime in uno eodemque enuntiato verborum collocatio rhetorica formatur, veram rationem primus mihi videtur perspexisse Naegelsbachius. Qui quum neque veteres neque nostrates intercisionum, hyperbatorum, similium usum probabiliter communi lege definiverint, praeter chiasmum statuit (Lat. Stilist. p. 467 seq.) anaphorae figuram qua efficiatur, ut idem verborum ordo bis efferatur (velut in eo Ciceronis loco, qui est Cluënt. c. 1. „Animadverti, iudices, *omnem accusatoris orationem* in duas *divisam esse partes*.“ cf. Quint. Inst. Or. VIII, 6, 65) plurimum valere ad formandam verborum collocationem: qua sententia ea maxime, quae in uno eodemque orationis articulo verborum collocationem notabilem reddant, exponemus, idoneo

modo una lege illustrari (cf. J. Braun, de hyperbato Platonico part. II. Culm 1852 p. 3 seq.).

Apparet Naegelsbachium dicere haec duo: convenire utriusque linguae rationi et orationem bipartito dispositam et orationis bipartitae partes eodem ordine compositas. In Homérico sermone utrumque comprobatur primum his locis: J. IV 518. *χερμαδίῳ γὰρ βλήτιο παρὰ σφυρὸν ὀκρίοντι Κνήμην δεξιτερῇν*. XI 809. *ἐνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησεν Διογενῆς Εὐαίμονιδης κατὰ μηρὸν ὀϊστίῳ*. XIV 9. *ὥς εἰπὼν σάκος εἶλε τεινυμένον νῖος ἑοῖο Κείμενον ἐν κλισίῃ Θρασυμήδεος ἵπποδάμοιο*. XXIII 712. *Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες, τούσις κλυτὸς ἦραρε τέκτων Δώμαιος ὑψηλοῖο βίην ἀνέμων ἀλεείνων*. O. XV 103. *νῖδ' δὲ κρητῆρα φέρειν Μεγαπένθε' ἄνωγεν Ἀργύρεον*. XVII 519. *ὅστε θεῶν ἐξ Ἀεΐδαι δεδαῶς ἔπε' ἡμερόεντα βροτοῖσιν*. XXI 362. *τάχ' αὖ σ' ἐφ' ὕεσσι κύνες ταχέες κατέδονται Οἶον ἀπ' ἀνθρώπων, οὓς ἔτρεφες* (cf. Hymn. III Merc. 164. *ἦντε τέκνον Νήπιον, ὃς μάλα παῦρα μετὰ φρεσὶν αἴσυλα οἶδεν, Ταρβαλέον, καὶ μητρὸς ὑπαιδεύοικεν ἐνιπάς*). Deinde et eis locis, in quibus eodem ordine nomina duo coniuncta sunt et adiectiva, quae pertinent ad ea (cf. J. I 283. *μέγα πᾶσιν Ἔρκος Ἀχαιοῖσιν*. vid. Naegelsbach. ad h. l. XV 685. *πολλὰ θοάων ἱκρία νηῶν*. O. XVIII 301. *ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἔνεικεν*. J. XXIV 284. *οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφιν*. O. XVII 419. *ἐγὼ ποτε οἶκον ἔναιον — Ὀλβιος ἀφνειόν*) et eis locis, in quibus eodem ordine se excipiunt verbum finitum et participium coniuncta et vocabula, quae ad ea pertinent (cf.

O. IV 24. *Βῆ δ' ἵμεν ἀγγέλων διὰ δώματα ποιμένι λαῶν*. IX 402. *Ἰστάμενοι δ' εἶροντο περὶ σπῆος ὅ,τι ἐκήδοι*. J. II 314. *ἐνθ' ὄγε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας* (vid. Naegelsb. ad h. l.). III 162. *Δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευσέ με τοῖο*. XIII 15. *ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἐξ ἁλὸς ἔξετ' ἰών*. 235. *Ἀλλ' ἄγε τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἵθι*. XXII 37. *τὸν δ' ὁ γέρον ἐλεεινὰ προσηύδα χεῖρας ὀρεγνύς* (vid. Merkel Prolegom. Ap. Rh. p. 139). 197. *Τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς Πρὸς πεδίον*. XXI 534. *αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες*. O. IV 505. *τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδήσαντος* (vid. Ameis ad h. l. Append.) XI 418. *ἀλλὰ κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ*. XXIV 90. *ἀλλὰ κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν θηήσαο θυμῷ*) et his aliis locis: J. XI 327. *ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἐκτορα δῖον*. XIV 8. *αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπὴν*. O. I 370. *ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκουέμεν ἔστιν αἰοιδοῦ*. XI 167. *ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι οἰζύν*. IX 212. *τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἄσκον μέγαν*. XVI 222. *Ποίη γὰρ νῦν δεῦρο, πάτερ φίλε, νηῖ σε ναῦται Ἥγαρον*. XVI 42. *Τῷ δ' ἑδρῆς ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς*. XVIII 258. *Δεξιτερῇν ἐπὶ καρπῷ ἐλὼν ἐμὲ χεῖρα προσηύδα*. XV 488. *παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκεν*. XVII 379. *σὺ δὲ καὶ προῖ* (Ameis ποθί) *τόνδ' ἐκάλεσσας*. I 130. *Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων ὑπὸ λῖτα πετάσσας Καλὸν δαιδάλεον*. J. V 219 (cf. Hoffmann, Tmesis in der Ilias I p. 7). *πρὶν γ' ἐπὶ νῶ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι Ἀντιβίην ἐλθόντε σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι*. cf. Apoll.

Rh. II 169. ἔνθα μὲν ἡ λιβάτω ἐναλίγκιον οὐρεῖ κύμα. 681. τοὺς δ' ἔλε θάμβος ἰδόντας ἀμήχανον. 810. πίνοντας εὐαρότοιο γύας πεδίοιο ταμοίμην. 1027. ἰθείας πολέεσσι δίκας λαοῖσι δικάζει. III 1294. αὐτὰρ ὁ τούσγε — ἐπιόντας, αἶε σπιλὰς εἰν ἄλλι πέτρῃ, Μίμνεν, ἀπειρεσίησι δονεύμενα κύματ' ἀέλλαις. IV 628. γόον ὅξυν ὀδυρομένων ἐσάχουν Ἡλιάδων λιγέως. 475. ὅξυν δὲ πανδαμάτωρ λοξῶ ἴδεν οἶον ἔρεξαν Ὀρματι νηλεῖς ὀλοφώϊον ἔργον Ἐρινύς.

Itaque contra Geppertum, qui haec dicit (Urspr. der homer. Gesänge II p. 197): „Auch hier (in der Wortstellung) zeigt sich bei Homer eine große Einfachheit, sofern man nur das nächst Zusammengehörige mit einander verbunden sieht und eine jede Art von Verschränkung oder Zertheilung vermieden sieht“ ea faciunt, quae de anaphorae usu Homericis exemplis et satis multis et satis certis demonstravisse mihi videor. Ad eam duo pertinent eorum locorum, in quibus adiectivi collocationem a consuetudine Homeri discrepare dicit: J. XI 242. οἰκτρὸς ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου ἀστοῖσιν ἀρήγων Κουριδίης. O. XIX 461. καρπαλίμως χαίροντα φίλην (mel. font. φίλως) χαίροντες ἔπεμπον Εἰς Ἰθάκην. Ceterorum locorum in uno bipartitae orationis partes diverso ordine compositae sunt: O. XXII 396. Ἀμωῶν σκοπὸς ἔσσι κατὰ μέγαρ' ἡμετεράων, in altero, qui est: O. XVIII 218. καὶ κέν τις φαίη γόνον ἔμμεναι ὀλβίου ἀνδρὸς Ἐς μέγεθος καὶ κάλλος ὀρώμενος, ἀλλότριος φῶς non videtur pronomen τις adiectivi loco coniunctum esse cum nomine φῶς (cf. Ameis ad h. l.). Restat, ut paucis attingam, quo iure in omni sermone

Graeco anaphorae figuram valere in verborum collocatione Naegelsbachius dixerit (l. d. pag. 470 seq.). Eis igitur exemplis Graecis, quae ipse attulit, haec addo: Herod. I 213. Κύρος μὲν νυν τῶν ἐπέων οὐδένα τούτων ἀνενειχθέντων ἐποιέειτο λόγον. Pind. Pyth. IV 178 (318). πέμπε δ' Ἐρμᾶς χρυσόραπις διδύμους νιούς ἐπ' ἄγρυτον πόνον, Τὸν μὲν Ἐχίονα, κεχλάδοντας ἦβα, τὸν δ' Ἐρυτον. Thucyd. I 9. ἃ ἤλθεν ἐκ τῆς Ἀσίας ἔχων ἐς ἀνθρώπους ἀπόρους. 20, 2. Ἰππίας μὲν πρεσβύτατος ὢν ἤρχε τῶν Πεισιστράτου νιέων. Plat. (cf. J. Braun, d. hyperb. Platon. part. I p. 20) Protag. 354 E. ἀληθῆ ἔφη λέγεις ὁ Πρωταγόρας. Euthyd. 297 B. ἀδελφὸς γὰρ ἔφη ἐγὼ εἰμι Εὐθύδημου ταχὺ ὑπολαβὼν ὁ Διονυσόδωρος. Arrian. I 1, 6. εἶργειν τοῦ πρόσω κατειληφότες τὴν ἄκρην τοῦ Αἴμου τὸν στόλον, παρ' ἣν ἦν τῷ στρατεύματι ἡ πάροδος. Callim. fragm. 445. οὐδ' ὄθεν οἶδεν ὁδεύει θνητὸς ἀνὴρ. Theocr. Id. XXVI 12. Αὐτιονόα πράτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα. Quint. Sm. II 637. ἀγχι δέ οἱ μάλα πολλὰ ποδώκεες ἔστενον ἵπποι Γαῖαν ἐπιστείβοντες ἀνανθέα καὶ βασίλειαν ἀχνυμένην ὀρόωντες ἐελδόμενοι μέγα νόστιον, quo in loco quum Koechlyus haec annotet: „Male cohaerent participia hoc modo: terram concutientes et reginam lugentem videntes, magnopere cursus cupidi. Nisi fallor, versus periit cet.“, tamen si ex anaphorae figura illud, quod est: „etiam reginam lugentem videntes“ ad verbum ἔστενον, illud ἐελδόμενοι μέγα νόστιον pertinere ad participium ἐπιστείβοντες statuimus, nihil remanet offensionis, Orph. Lith. 431. τέρεται δ' Εὐφώρβω περικαλλεῖ φέρτατος ἀνδρῶν Αἰχμητῇ

Μελάνιππος, quem locum mutandum esse Tyrwhittius dicit his: „qui aurem poësi Graecae assuëtam habet, statim rescribet *Λίχμητις Μελάνιππος*“, quamquam id, quod codices praebent, confirmatur eis, quae proxime sequuntur: *εἶδος ἀμώμητον καὶ ἐπ' εἶδει κάρτος ἄρειον αἰζήου ποθέων*.

IV.

DE VERBORUM COLLOCATIONIS HOMERICAE
LEGIBUS POETICIS.1. *De πρωθυστερίᾳ Homerica.*

Quae de verborum collocationis Homericae legibus poëticis proferri possunt, certe ea sunt, ex quibus iure nos statuere satis appareat etiam poëticas leges valere in poëtarum verborum collocatione.

Intellexit Ameisius (cf. ad O. IV 476 Append. V 229) in enumerationibus Homerum saepissime ordine uti, qui in dictionis poëticae rationibus nitatur. Vestimenta enim enumerans Homerus pallium, ut id, quod magis ante oculos versatur (cf. O. XIX 225. *Χλαῖναν πορφυρέην οὔλην ἔχε δῖος Ὀδυσσεύς*, (232) *Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῖ σιγαλόεντα*) cuiusque varia natura magis fit, ut vestitus sit aut bonus aut sordidus, priore loco, tunicam posteriore loco nominare solet. Quem morem sequitur et his locis: O. VIII 392. *τῶν οἱ φᾶρος ἕκαστος ἐϋπλυνὲς ἦδὲ χιτῶνα — ἐνείκατε*. VI 214. *παρ δ' ἄρα*

οἱ φᾶρος τε χιτῶνά τε εἶμαι' ἔθηκαν. XIV 516. *αὐτός τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δώσει*. XXII 487, et ab induendarum vestium ordine in narrando ea ratione recedens. cf. J. XXIV 588. *ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον ἦδὲ χιτῶνα*. O. III 467. V 229. *χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἐννυτ'*. IV 50. *ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖνας οὔλας βάλον ἦδὲ χιτῶνας*. VIII 455. *ἀμφὶ δέ μιν χλαῖναν καλὴν βάλον ἦδὲ χιτῶνα*. XIII 434. *ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν ἦδὲ χιτῶνα*. (cf. J. IX 660. *στίορεσαν λέχος ὥς ἐκέλευσεν Κῳεά τε ῥῆγός τε λῖνοιό τε λεπτὸν ἄωτον*. O. XIII 73. *καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ στίορεσαν ῥῆγός τε λῖνον τε*) Posteriores loci haud multum absunt a nota ὕστερολογία Homerica, qua res enarrantur non ut nascentes, sed ut natae, non secundum eius, qui agit, voluntatem, sed simili ratione atque in illo: *Τοῖς δ' ἄρα μύθων ἦρχε* etiam tum dicto, si poëta unum facit cum uno homine loquentem (cf. J. V 420 cet.), secundum imaginem rei ipsius, id vero, quod natarum rerum gravissimum est, praemittitur (cf. O. V 264. *πέμπ' — εἵματα τ' ἀμφιέσσασα θυνώδεα καὶ λούσσασα*. XII 134. *τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπώκισε*. XVI 341. *λίπε δ' ἐρκεά τε μέγαρόν τε*. J. XXIV 443. *ἀλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἱκοντο*) plerumque ita, ut per illam *εἰρομένην λέξιν*, quam dicunt, temporis ordo obscuratus sit. cf. J. XV 124. *ᾧρτο διὲκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον ἐνθα θάασσεν*. XXI 537. *οἱ δ' ἀνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας*. O. III 392. *ᾧῆξεν ταμίη καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε*. J. XXIV 206. *εἰ γάρ σ' αἰρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν*. O. IV 411. *φώκας μὲν τοι πρῶτον*

ἀριθμήσει καὶ ἐπεισιν. VI 9. ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει καὶ ἐδείματο οἶκους. XVI 41. ἀντὰρ ὃγ' εἴσω ἔεν καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν. (In eo, quod est: ἐκέλευσε δ' ἐταίρους Αὐτιούς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι non puto recte Ameisium (O. XV 548) dicere praepostere res proferri. Ex his enim locis: J. I 436. ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσια δῆσαν, Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. O. XIII 76. τοὶ δὲ καθίζον ἐπὶ κληῖσιν ἑκαστοὶ Κόσμω, πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῦ λίθοιο, in quibus certum est poëtam a vero ordine rerum enarrantem recedere non potuisse, apparet si non eos ipsos, qui funes vel alligent vel solvant, tamen maiorem vectorum partem dici et in navem conscendere, priusquam soluti funes, et ex navi egredi, postquam sint alligati).

Postquam illustravi res ad verborum collocationem Homericam pertinentes singulas singillatim, ut via et ratione disputationem ad finem perducam, de eisdem mihi rebus nunc disputandum est in universum. Qua disputandi ratione sola eam partem muneris suscepti recte possum explere, ut exponam, quanta et quali libertate utatur verborum collocatio Homericæ.

A norma suae consuetudinis ipsam non facile deflectere verborum collocationem Homericam certum esse debebat etiam in universum respicienti naturam poësis epicæ genuinæ. Est enim in sermone epico in universum et tanta vis consuetudinis, ut ad omnem orationis colorem pertineat, velut ad verba eligenda, ad versum

formandum, ad alia, et tanta, ut non facile umquam negligatur. At etiam inquirendo probabatur eam libertatem in verborum collocatione Homericæ paene nullam inesse, qua a consuetudine recepta recederet. Sunt autem ei loci Homericæ, qui discrepant a consuetudine, potissimum hi: J. XI 496. Ὡς ἔφεπε κλονέων πεδῖον τότε φαίδιμος Αἴας. 556. Ὡς Αἴας τότε ἀπὸ Τρώων τετιγμένος ἦτορ ἦτε. XIII 145. || Κτείνων· ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξιν Στῆ ῥα. XV 451. Αὐχένι γάρ οἱ ὀπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός. XXI 180. Γαστέρα γάρ μιν ἔτυψε παρ' ὀμφαλόν. XXIII 295. Αἶθρην τὴν Ἀγαμεμνονέην τὸν ἐόν τε Πόδαργον. 763. || Στήθεος· ὥς Ὀδυσσεὺς θένεν ἐγγύθεν. O. VI 167. ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης. IX 535. εὗροι δ' ἐν πῆματα οἶκω. X 44. || Αἴολος· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἰδώμεθα. 412. || Μητέρας· ὥς ἐμὲ κείνοι cet. XI 115. δῆεις δ' ἐν πῆματα οἶκω. 471. Ἔγνων δὲ ψυχὴ με. XIII 359. Αἶ κεν ἔᾱ πρόφρων με. XVI 28. Ἀλλ' ἐπιδημεύεις· ὥς γάρ νύ τοι εὐαδὲ θυμῷ. 64. Πλαζόμενος· ὥς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τὰ γε δαίμων. XIX 122. Φῆ δὲ δάκρυ πλώειν βεβαρηότα με φρένας οἶνω. 377. || Κήδεσιν· ἀλλ' ἄγε νῦν ξυνίει ἔπος. XX 286. Λύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα. Quorum locorum quibusdam pro certo habendum est non modo Homericæ poësis consuetudinem, sed omnino Graeci sermonis leges eas violari, quæ Homeri temporibus valuerint (hos dico locos: J. XXI 180. γαστέρα γάρ μιν ἔτυψε. XV 451. O. XX 286. — O. XI 471. ἔγνων δὲ ψυχὴ με. XIII 359. XIX 122. — J. XXIII 295. τὸν ἐόν τε Πόδαργον), alios verisimile est ad genuinam poësin Homericam non esse referendos.

Ipsae consuetudinis Homericæ leges, et eae, quibus verborum collocationis libertas restringitur, et eae, quibus admittitur liberior usus, proxime abesse videntur a simplicitate communis usus. Quae enim in restricte observandis propriae consuetudinis legibus simplicitas est Homericæ poësis, eadem debet in ipsis consuetudinis legibus inesse. Ac ne potuit quidem consuetudinis vis accedere nisi eis, quae a singulorum poetarum licentia quam maxime aliena erant et propter simplicitatem quam facillime se offerebant. Non convenit aut epicæ poësi in universum aut eis temporibus, quibus nata sunt carmina Homericæ, artificiosa communis usus mutatio, quae in poesi epica et Homeri temporibus non est libertatis, sed licentiae, non poetæ maiorem spiritum sumentis, sed luxuriantis. In rhetorica verborum collocatione Homerus quum haec maxime spectet, distinctiones notans, ut orationem volubilius continuet, ea vocabula, quae maximi sunt ponderis, efferens, ut sententias reddat dilucidiores et graviores, in periodis additamenta separans ab eis vocabulis, in quibus summa sententiae versatur, ut languorem evitet orationis nimis lente profluentis, vocabula ea, quae maxime inter se cohaerent, dirimens nonnumquam et intereise proferens, ut membra orationis aptius conectat, ea ratione utitur, ad quam recipiendam sermo Graecus per se facilem se praebet necessariamque libertatem semper retinuit.

INDEX.

I. DE LEGIBUS GRAMMATICIS.

1. De figura καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος. p. 1—4.
2. De dativis duplicibus ad similitudinem figurae καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος coniunctis. p. 4—8.
3. De coniunctis nominibus ad genus et speciem rei eiusdem pertinentibus. p. 8—11.
4. De figura Alemanica. p. 11.
5. De pronomine δ. p. 11—16.
6. De pronomibus personalibus encliticis. p. 17—18.
7. De praepositionibus. p. 19—29.
8. De particulis τέ — τέ sive τί — καί sibi respondentibus. p. 30—33.
9. De particula καί i. q. etiam significante. p. 33—34.
10. De particulis ἄν et κέν. p. 34—35.
11. De particulis ὥστε, ἥντε, ὡς comparativis. p. 35—39.
12. De prima sede protasis et apodosis comparisonum. p. 39—40.
13. Quo modo vocabula demonstrativa in sententiis per adverbium ὡς inductis collocari soleant. p. 40—41.
14. De prima sede apodosis sententiarum relativarum. p. 41.
15. De appositionibus additis sententiis relativis. p. 41—42.
16. Quomodo naturalem quendam verborum ordinem observet Homerus. p. 42—44.
17. De particularum ἀλλά, ἤ, ἢ τοι, δέ, γάρ in enuntiatis sede. p. 44—50.

II. DE LEGIBUS METRICIS.

1. De vocabulis quibusdam, quae in arsi collocari solent. p. 50—51.
2. De versus Homerici natura ea, qua membro orationis similis est. p. 51—62.
3. De versus hexametri primo pede. p. 63—65.

III. DE LEGIBUS RHETORICIS.

1. Contentionem ut in elocutione Homerica multum valere certum sit, sic iudicandum esse multum valere in verborum collocatione formanda. p. 65—68.
2. De enuntiatorum primae sedis vi rhetorica. p. 68—73.
3. De enuntiatorum postremae sedis vi rhetorica. p. 73—75.
4. De chiasmi figura. p. 75—78.
5. De figura ea, quam vocavit Naegelsbachius anaphoram. p. 79—84.

IV. DE LEGIBUS POETICIS.

1. De *πρωθυστερίαι* Homerica. p. 84—86.

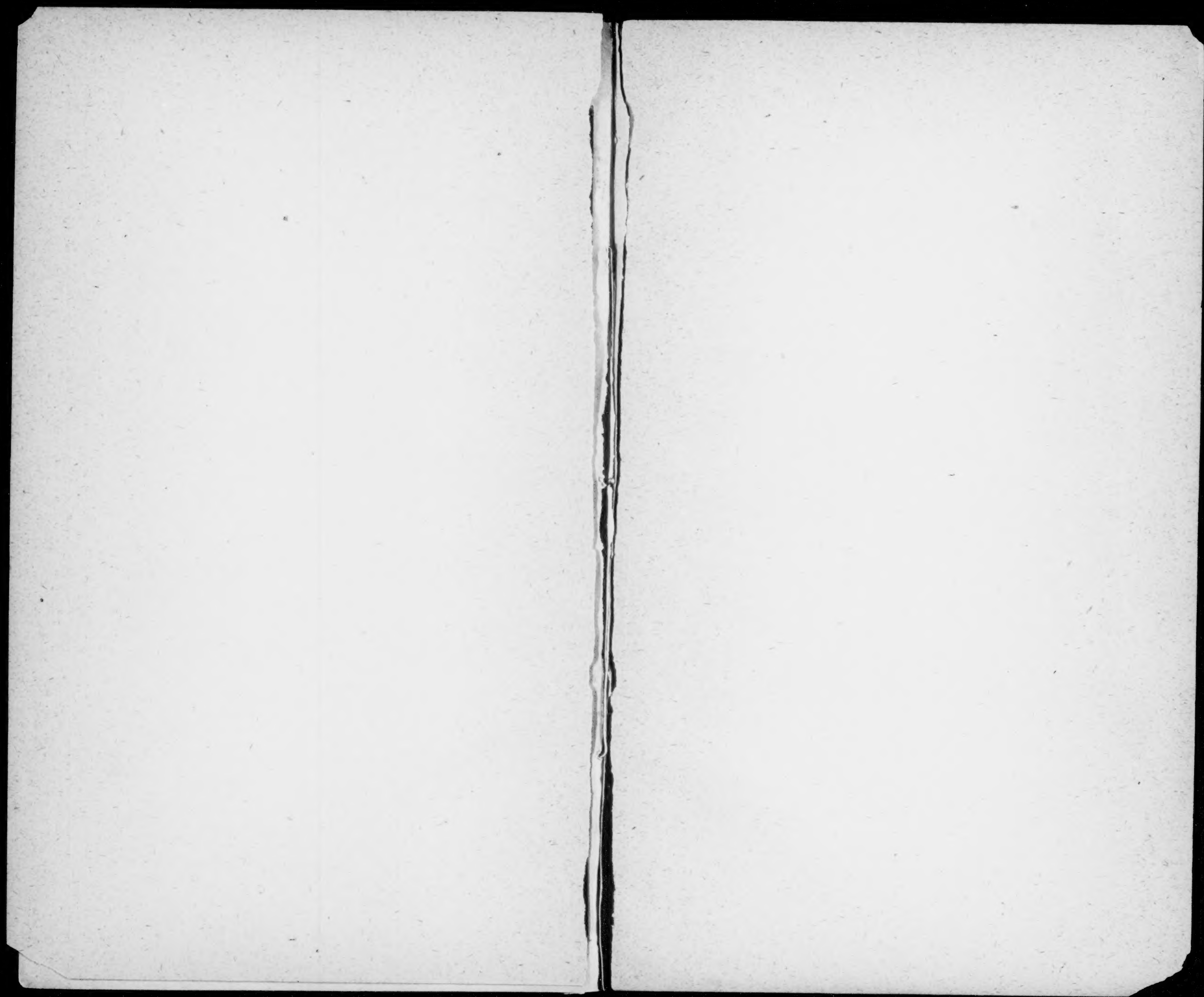
V I T A.

Natus sum Franciscus Schnorr de Carolsfeld Monachii a. CIOIOCCCXLII d. XI mensis Aprilis patre Julio, pictore, academiae artificum tum Monacensis nunc Dresdensis professore, matre Maria e gente HELLERIA. Fidei addictus sum evangelicae. Quum quartum aetatis annum agebam, Dresdam pater familiam transtulit. Artibus liberalibus instructus sum in gymnasiis Dresdensibus primo Blochmanniano, quod nunc nominatur Vitzthumianum, deinde per ter senos menses eo, cui praeest Ludovicus Klee. Quum in hoc gymnasio absolvissem vere anni h. s. LVIII studia propaedeutica, priusquam academiam adii, per annum gymnasium Moenofrancofurtanum frequentavi, in quo docebant Ioannes Classen, qui praeerat scholae, et Alfredus Fleckeisen. In academiis studiis philologicis operam dedi duabus, Gottingensi per biennium, Berolinensi per biennium et sex menses. Audivi philologos Curtium, Sauppium Gottingenses, Boeckhium, Hauptium, Huebnerum, Mommsenum Berolinenses, historicos Droysenum, Waitzium, philosophos Steinium, Trendelenburgium. Seminarii philologici Gottingensis, quod regunt Curtius, Leutschius, Sauppius, per biennium sodalis eram extraordinarius.

Praeceptoribus omnibus, gratias ut agam meritas, quam maximas ago.

THESES.

- I. Hom. J. I 11 quam Bekkerus codices Venetos sequutus mutavit lectionem, ἡτίμησ', ea etiam propter elisionis Homericae quandam legem reiicienda erat.
- II. Thuc. I 11, 1 recte vir doctus coniecit codicum lectionem ἐκράτησαν mutandam esse in ἐκράτηθησαν.
- III. Ibid. 22, 2 aut falso legitur praepositio παρά aut articulus τῶν.
- IV. Hor. Carm. III 8 versus 25—28, in quibus neque Bentleius neque Peerlkampius illud *parce privatus nimium cavere* recte interpretatur, non sunt efficiendi.
- V. Serm. II 5, 21, quo loco hoc legitur — Ulixis sunt verba — „fortem hoc animum tolerare iubebo, || Et quondam maiora tuli. Tu cet.“ restituendum est tulit.
- VI. In Tac. Dial. d. Or. hoc offendit, quod et Apri verbis eis, quibus concludit orationem suam contra Maternum habitam (cap. X. „neque hunc meum sermonem sic accipi volo cet.“) et Materni verbis eis, quibus incipit defensionem suam (cap. XI) negligitur id, quod cap. V in dictum erat: „Securus sit et Saleius Bassus cet.“
- VII. Ibid. cap. X haec verba: *nobis satis sit* cet. pendunt a coniunctione quum eius, quae praecedit, sententiae.
- VIII. Artis typographicae usus sermoni nostratium aliquo modo nocuit.

110

88HE

C22.

